XXV. évfolyam, 31. szám

Ára: 1,80 Ft

1969. július 31.

Ludas Matyi

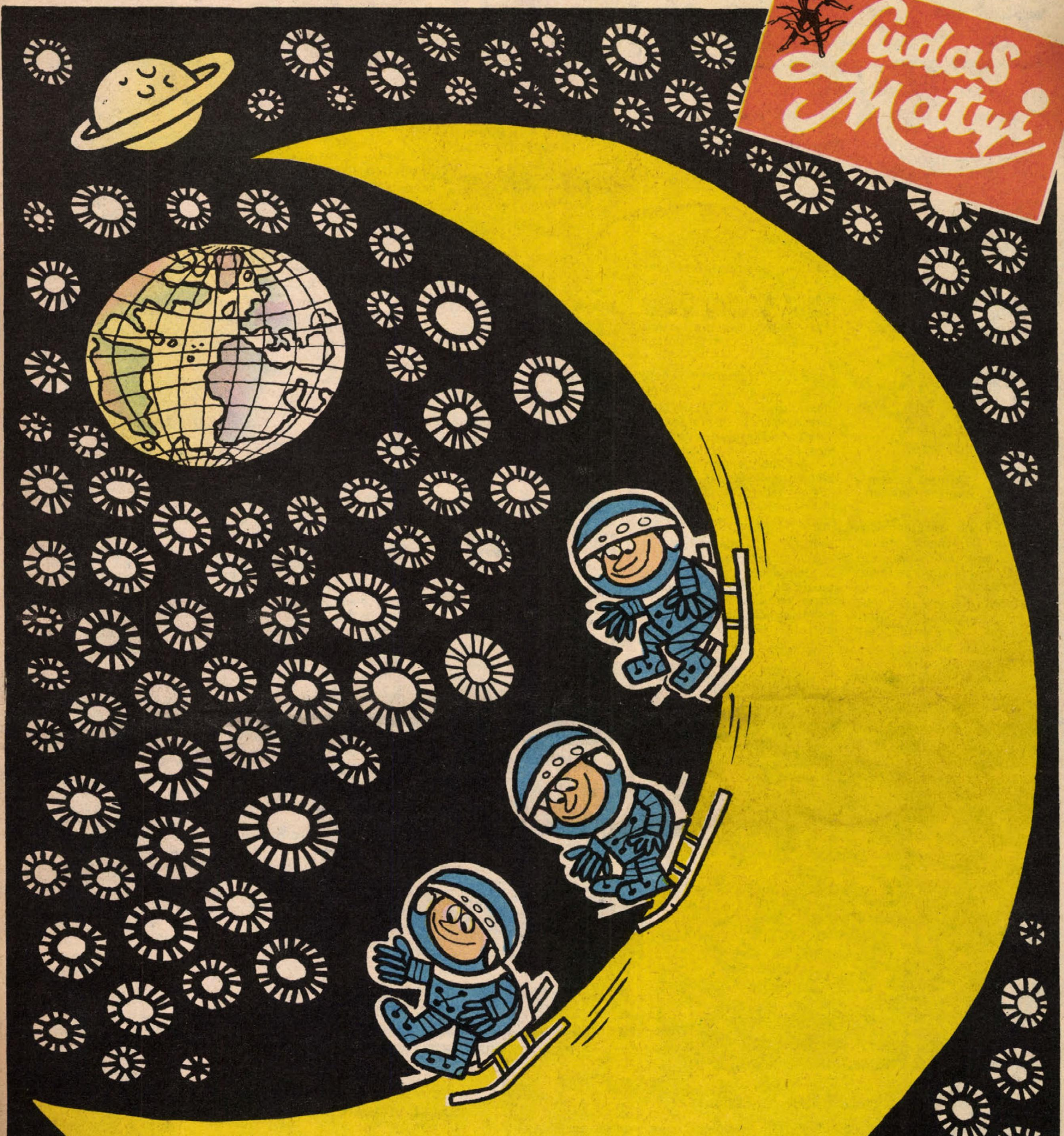

EGY KIS KIKAPCSOLÓDÁS

Fülöp György rajza

KEDVES LUDAS!

HOGYAN PÁROLJUK AZ ŐSTERMELŐT?

Talán két éve folyik-folydogál a Fény utcai csarnok átépítése. A toldott-foldott, tákolt bódék helyére modern, ízléses és higiénikus árusítóhelyiségek kerültek, kerülnek és fognak még kerülni.

A csarnok átépítői nem feledkeztek meg az őstermelőkről sem, sőt az ő árusító négyszögüket sok egyéb munkálatot megelőzve, már végleges „kivitelezettség”-ben át is adták rendeltetésének.

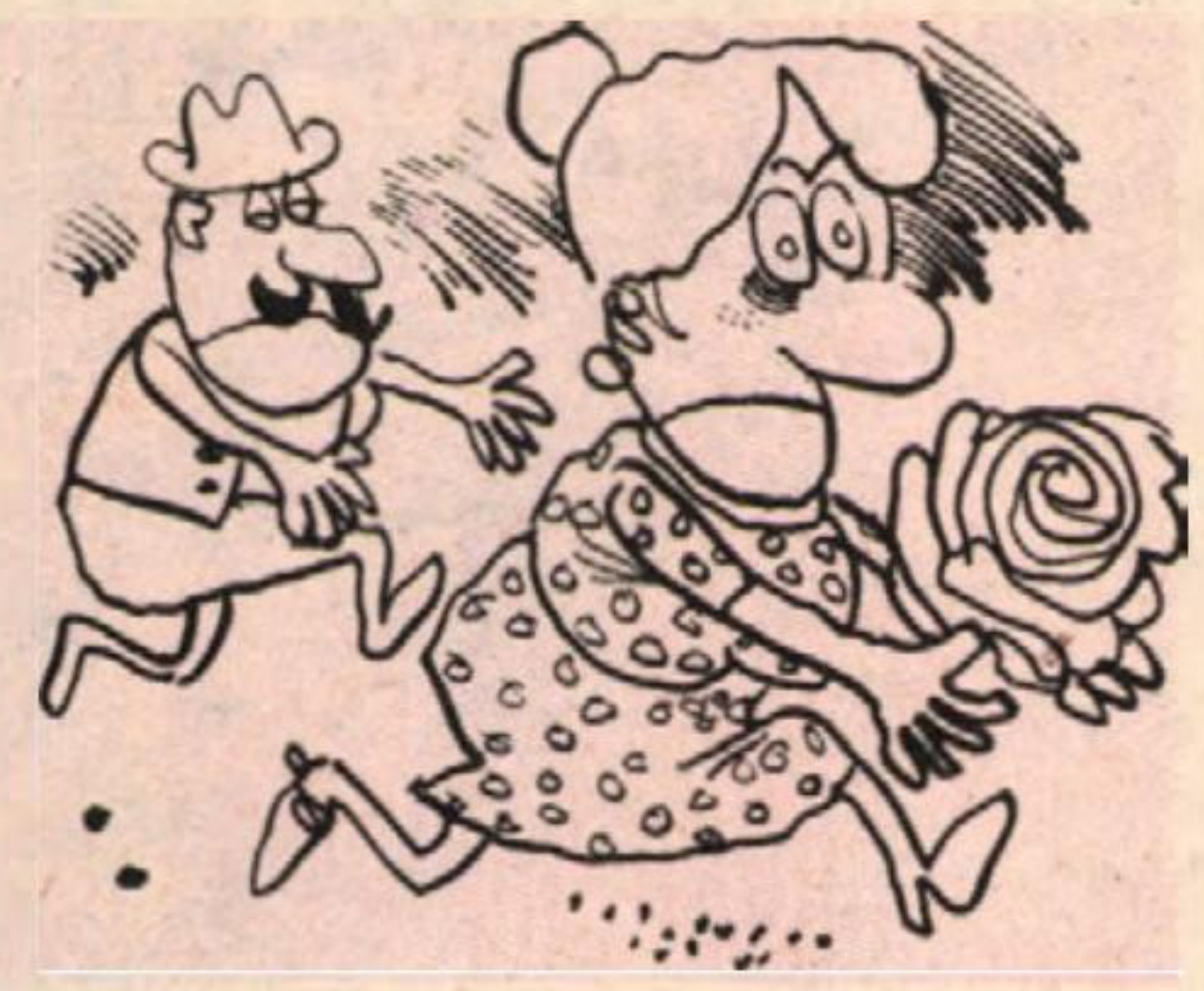

A jókora terület fölé, ahol az őstermelői padkák sorakoznak, halovány zöld színű műanyag tetőzetet szerkesztettek.

Az őstermelők e tető alatt nyáron főttek, sültek, perzselődtek, aszalódtak, de párolásukat mindeddig nem sikerült megoldani.

A Fény utcai tetőzet azonban zseniális magassági elhelyezésével, valamint a célszerűen megválasztott műanyag speciális hőáteresztő és fénylikvidáló képességével biztosítja az alatta levő őstermelők folyamatos párolását.

Túl ezen, olyan kiváló fényhatást biztosít, hogy alatta a paradicsom elveszti bántó piros színét, az uborka rikító zöld árnyalatát, a sárgabarack őszinek látszik, az őszibarack tojásnak, a kelkáposzta karfiolnak.

Sajnos, a maradi háziasszonyok, akik konokul ragaszkodnak a beléjük csökevényesedett színemlékekhez, minduntalan kiszaladnak az áruval a tetőzet alól, hogy a hagyományos fénynél vizsgálják azt. Az őstermelő meg szalad utána, mert hajtja őt a beléivódott ősi tulajdonféltés.

Kellő propagandával le kellene szoktatni a háziasszonyokat erről az eljárásukról, mert félő, hogy az őstermelőknek így bekövetkező szükségszerű szellőzködése a párolás minőségét negatívan befolyásolja.

S. L.

BABONA

A Szabó Ervin Könyvtár Gutenberg téri fiókja, ahová gyakran be szoktam térni, június elseje óta zárva van. Július közepén felhívtam őket telefonon, s megkérdeztem, mikor nyitnak.

— Körülbelül szeptemberben.

— Miért e hosszú vakáció?

— Leltározás, fűtésátszerelés, olvasóterem átépítés . . .

— És hogy haladnak a munkák?

— A leltározást rég befejeztük, az egyéb munkákhoz meg még hozzá sem kezdtek.

— Miért nem nyitnak ki legalább a közbeeső néhány hétre?

— Mert a személyzetünket szétszórták más fiókokba.

Ehhez a kis beszélgetéshez még egy adalékot fűznék hozzá: *egyszerre húsz fővárosi fiókkönyvtár volt zárva júliusban.*

Úgy látszik, még mindig tartja magát az a babona, hogy az emberek nyáron nem szeretnek olvasni Azt hiszem, ez a téma is megérdemelne egy közvélemény-kutatást.

(r.)

KENYÉRKÉRDÉS

RECCS!
RECCS
ROPP!
ROPP!

Nagyon örültünk, amikor megnyílt Nyíregyházán a MÁV-bérház melletti kenyérbolt. Állandóan gyönyörű, frissen sült, meleg kenyeret kaptunk, igaz, hogy sorba kellett érte állni, de megérte. Egy idő óta azonban nem tudjuk, mi történt a kenyérrel, sületlen, nehéz mint a sár, alig lehet a fehér kenyeret a barnától megkülönböztetni, legutóbb meg olyan kenyeret hoztunk, ami úgy recsegett, mintha legalábbis fele-fele arányban lett volna a liszt és a homok benne. Lehet, hogy a Nyírségben sok a homok, de nem hisszük, hogy olyan sok lenne, hogy a kenyérbe is jusson belőle.

K. S.
Nyíregyháza

FELVILÁGOSÍTÁS

A balatonkenesei Sport kisvendéglőben, mielőtt megebédeltem volna, megkérdeztem a pincért: étkezés előtt hol lehetne kezet mosni? Csodálkozva rámnézett — mint aki még sosem hallott ilyesmit —, majd oktató hangon megadta a felvilágosítást:

— Mi, kérem, ilyesmire nem vagyunk berendezkedve, különben is pár méterre van a Balaton!

A pincérnek tökéletesen igaza volt. Valóban alig pár méternyi távolságban csillogott a tó. Azt hiszem volt is egy kézmosásra elegendő víz benne. Hogy én azt addig nem vettem észre . . .

(ágh)

JÓ VONAT HELYEBE ROSSZAT VÁRJ?

Az elmúlt évig Szombathely—Budapest között volt egy éjszakai személyvonat, amely Szombathelyről indult 22 óra 41 perckor és a Keleti pályaudvarra érkezett 4 óra 59 perckor. Ezzel a vonattal hálókocsi is közlekedett. Akinek Budapesten a kora reggeli órákban volt dolga, vagy tovább utazott Debrecen, Miskolc, vagy Szeged felé, nagyon kevés várakozási idő múltán volt csatlakozó vonata. A hálókocsi mindig tele volt, csak előjegyzéssel lehetett helyet kapni rá. Jelenleg van egy Szombathelyről induló éjszakai személyvonat Budapestre, de erről két helyen át kell szállni és nincsen hálókocsi.

A helyette rendszeresített Savaria Expressz csak 9 óra 39 perckor van a Déli pályaudvaron, ha nem késik. Ezzel az előbb felsorolt helyekre menő vonatokat sem lehet elérni.

Egy évtizedekig jól bevált vonatot miért kell leállítani és a jót egy egészen rosszal helyettesíteni?

Kubát Hugo
Szombathely,
I. Semmelweis u. 16.

FOTÓZZON A LUDASNAK!

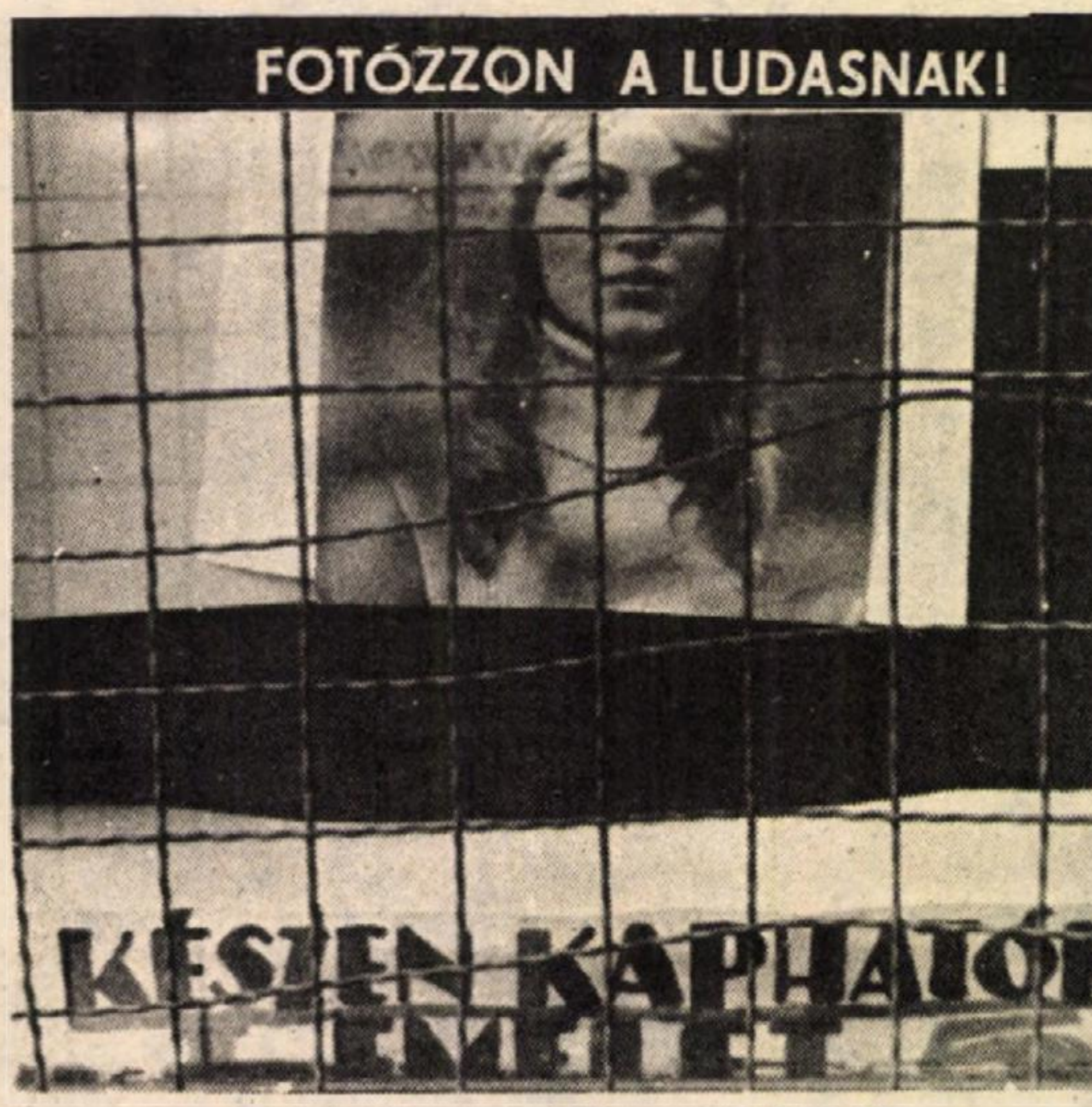

PAJZÁN PESTI KIRAKAT

(Beküldte: *Bánréti Zoltán* Budapest.)

IMRE BÁCSI GÖRBE BOTJA

Több mint 50 évig lakott nálunk egy kedves, öreg férfi, Imre bácsi. Mivel a családhoz tartozott, ő is csinált valamit. Esténként az volt a feladata, hogy elmenjen a tejért. Menet közben mindig egy kocsma előtt kellett elmennie. Egyik este egy 18—20 év körüli fiatal részeg fiú jött ki a kocsmából. Évődni kezdett Imre bácsival. Majd elvette egyszerű faragott görbe botját és megütötte az öreget. A tej is kiömlött, miután a tejeskanna leesett a földre. Persze, voltak szemtanúk, így hát „bűnügy” lett a dologból. Szegény 70 éves öregnek a községünktől mintegy 90 km-re levő járásbíróságra kellett menni tárgyalásra. A görbe bot is „bűnjel” lett, szintén „megidézték”. Aztán lett egy másik tárgyalás is, szóval felesleges nagy cirkusz támadt a dologból. A fiatalember bocsánatot kért, a tejet is, a kannát is ki akarta fizetni. A dolog szépen elintéződött volna csendesen, de hát a szabály az szabály, bűnügy az bűnügy. A fiatalember garázdaságért valami büntetést kapott. A dolognak itt még nincs vége. Kb. egy hónap múlva levelet kapott Imre bácsi a járásbíróságtól, hogy menjen be és vegye át a bűnjelet, a görbe botot, ami egyébként csak annyi értékű volt, mint hasonló mennyiségű tűzifa ára. Ha nem jön be záros határidőn belül, a botot elárverezik. Imre bácsi nem ment be a bűnjelért. Azóta meg is halt az öreg. Nem tudom, kié lett a görbe bot?

Vad Ferenc
Dévaványa

JÁRDÁT KÉRÜNK!

Baja X. kerületében, Bajaszentistvánon lakunk, a Dózsa György úton. Évekkel ezelőtt az út mindkét oldalán betonjárdát építettek, kivéve egy 500—600 méteres szakaszt, ahol mi lakunk. Pedig itt is nagy szükség lenne rá, mert ha esik az eső, lehetetlen a házak előtt járni, akkora a sár. Emiatt kénytelenek vagyunk az úttesten közlekedni, ami elég veszélyes, tekintettel arra, hogy itt bonyolódik le a Baja—Budapest közötti közúti forgalom.

P. F.
és a környék többi lakója

GÁZOS ÜGYEK

Tavaly augusztusban vásároltam egy gáztűzhelyet, amelyet azóta legalább harmincszor kellett javítani, s csak nyitott ajtó és ablak mellett lehet használni. A gáz állandóan szivárog a csapokból és a kihívott tűzoltó is megállapította, hogy tűz- és robbanásveszélyes. A Nagykanizsai Gázértékesítő Vállalat sem megjavítani nem tudja kellően a készüléket, sem kicserélni nem hajlandó. Akkor hát mit tegyünk? Várjuk meg nyugodtan, míg egyszer tényleg bekövetkezik a robbanás?

Nagy József
Pápa, Vak Bottyán u. 29.

Március elején vásároltam egy gáztűzhelyet, de a gázpalackra a kiutalást csak július 11-én kaptam meg. (Többszöri sürgetés után!). Akkor viszont azt az utasítást fűzték a kiutaláshoz, hogy gyorsan fizessek be a csekken 511,— Ft-ot és menjek el Várpalotára a palackért, mert három nap múlva, 14-én már jön is a szerelő. Igen ám, de másnap szabad szombat volt, és hiába utaztam a várpalotai gázcseretelepre, mert zárva volt. Hétfőn is csak délután 3 órakor nyitották ki, így a legjobb akaratom mellett sem tudtam megvenni akkorra a palackot, amire a szerelő megjött. Nem értem, ha a kiutalás megküldéséhez négy hónap kellett, nekem miért nem hagytak hosszabb időt arra, hogy a palackot megvegyem?

És még egy dolgot nem értek: Hajmáskér Veszprém közvetlen közelében van, miért nem ott adják a palackot, miért kell a jóval távolabbi Várpalotára menni érte?

Fenyő Márton
Hajmáskér

ISMERKEDÉSI TRÜKK

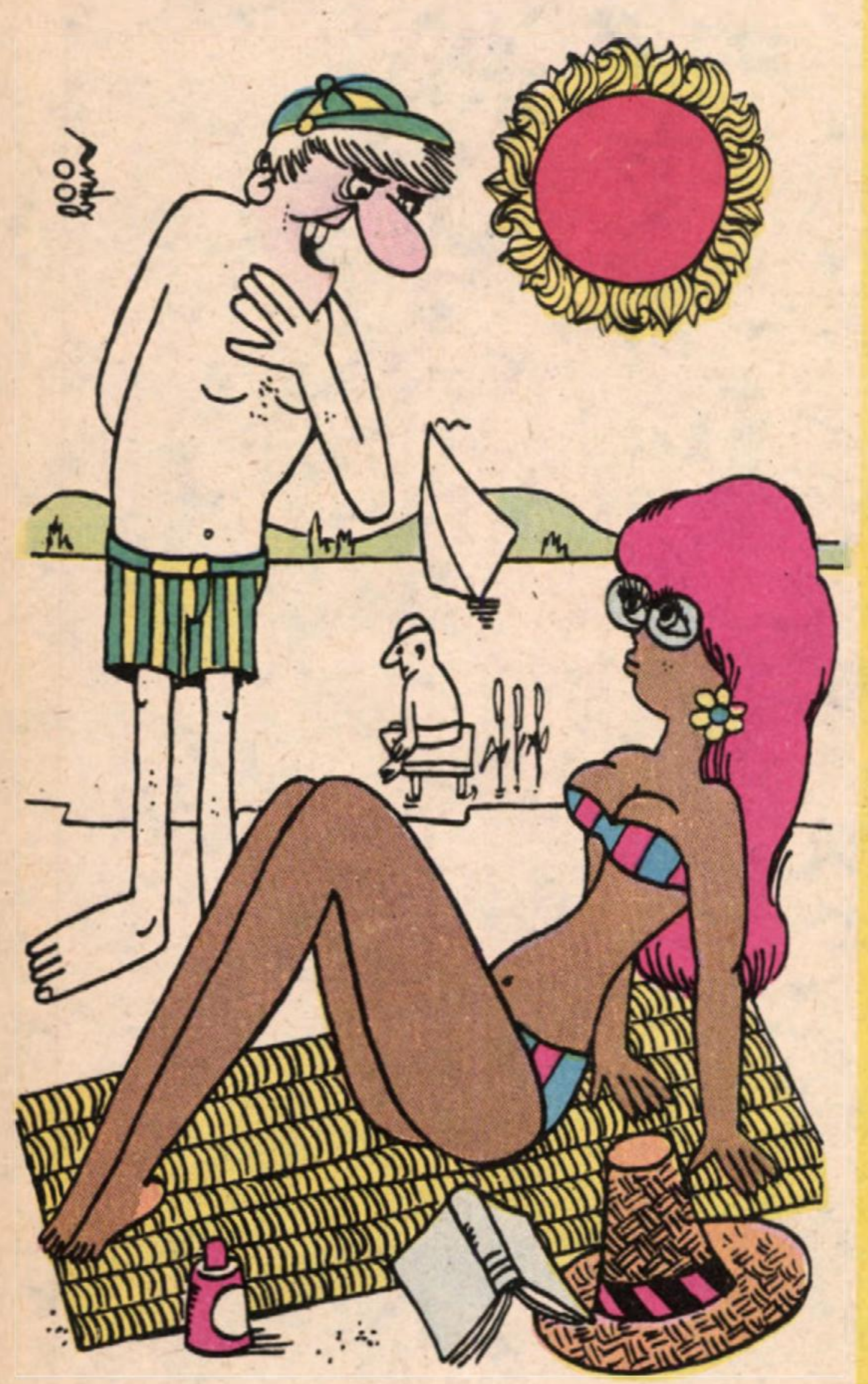

– Bocsánat, nem találkoztam én már magával valamelyik képeslap címoldalán?...

MAGASZTOS PILLANAT

Császár Tamás rajza

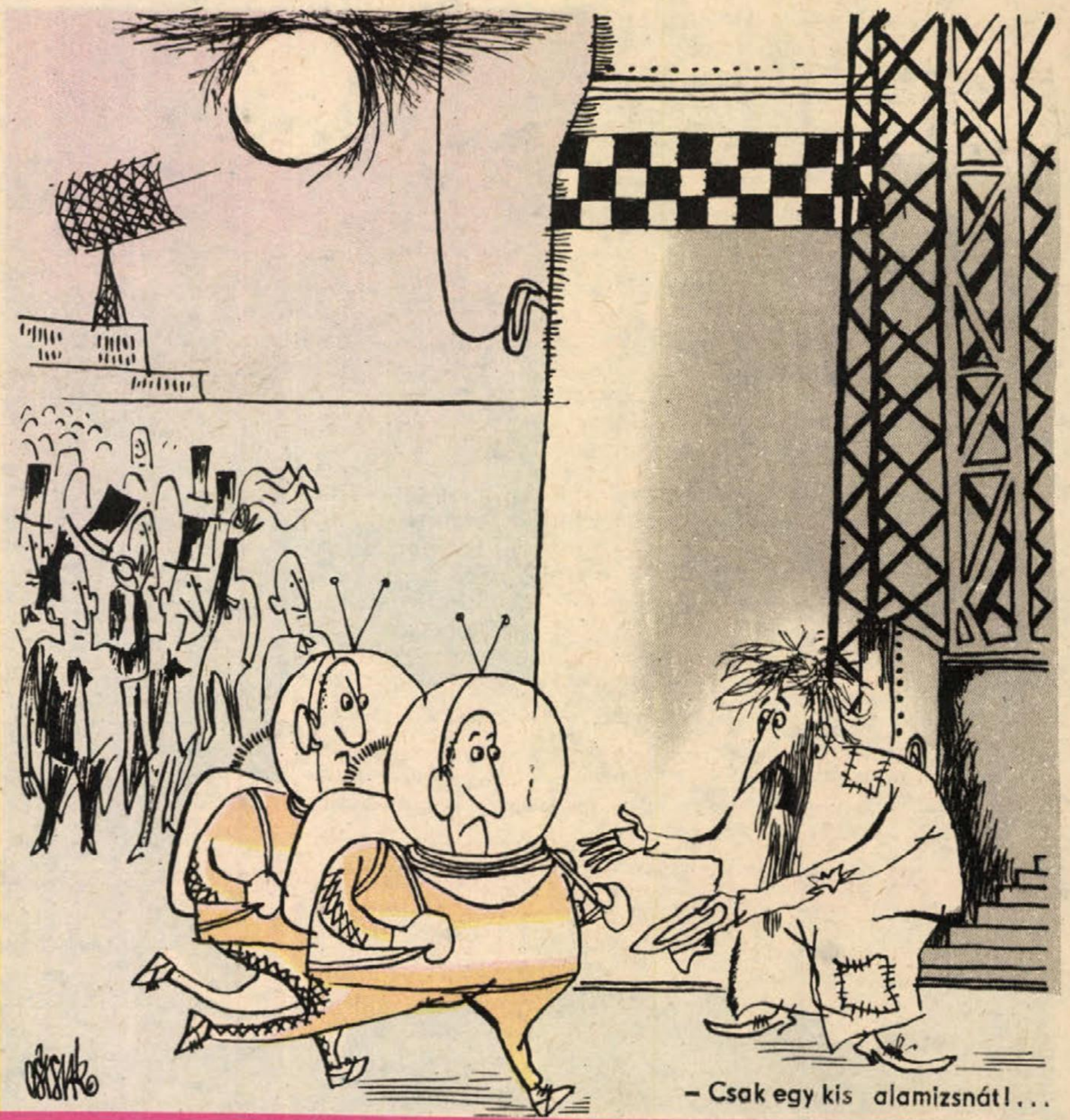

– Csak egy kis alamizsnát!...

A DIAGNÓZIS

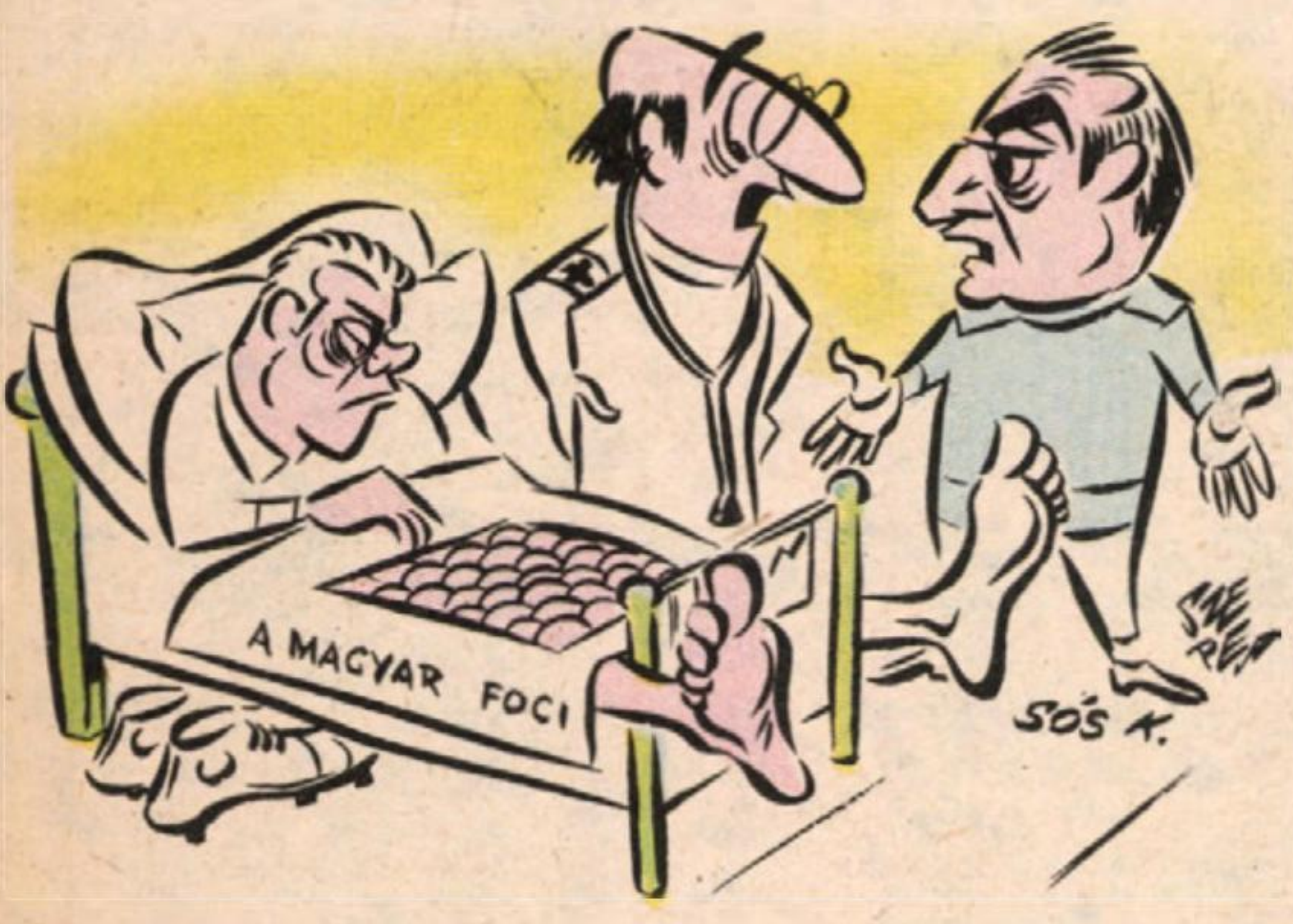

Sportorvos: Komoly baja nincs... Talán egy kicsit nagy lábon él...

A TAKARÍTÓNŐ BÜSZKESÉGE

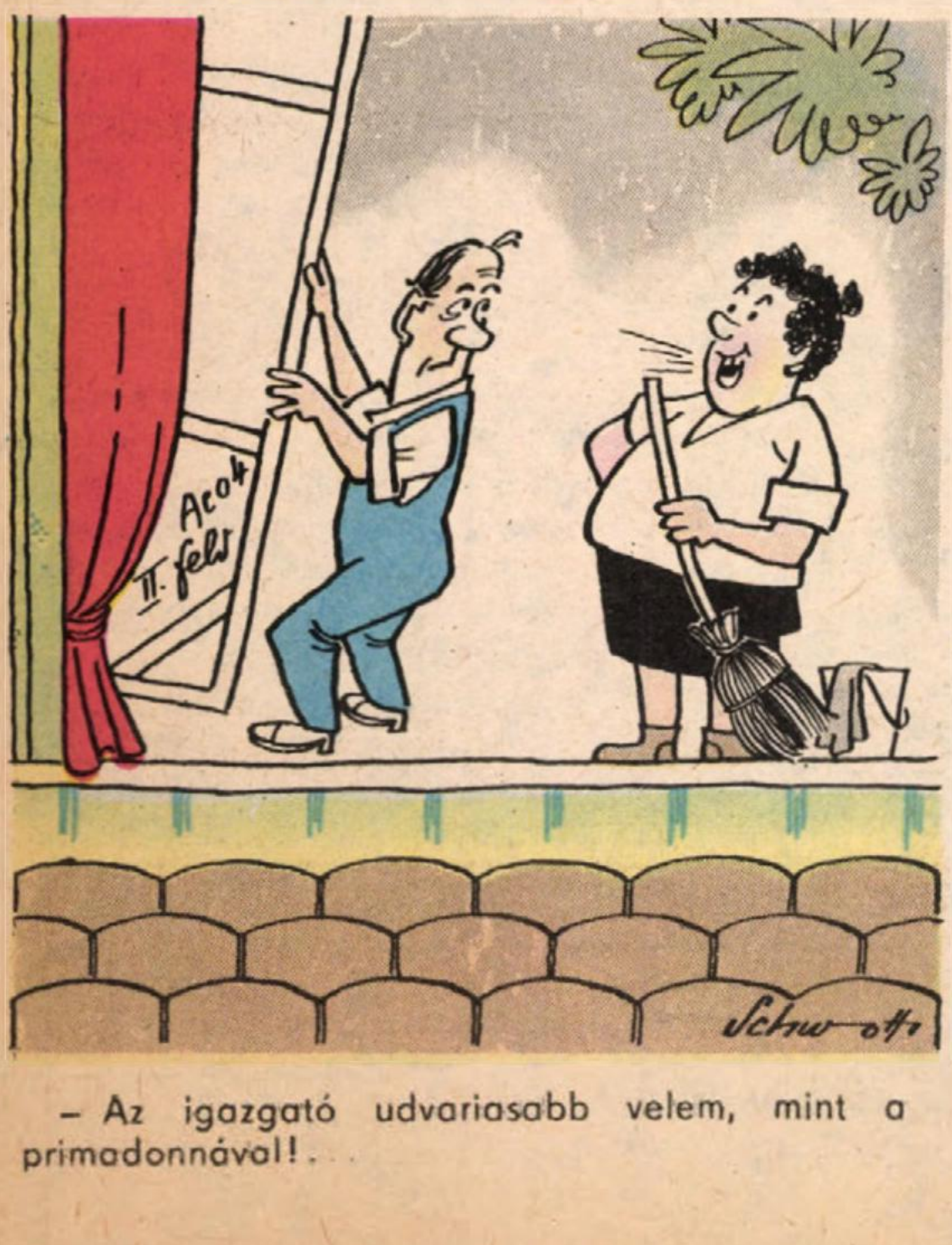

– Az igazgató udvariasabb velem, mint a primadonnával!.

VITA A KRIMIRŐL

Mostanában egyre többet és egyre többen vitáznak a krimiről. Van aki szereti, van aki únja. Akad olyan kritikus is, aki legszívesebben betiltaná a krimit: könyvben, színpadon és filmen. Néhányan azt vallják: csak az igazán jó, a műfajban kimagasló alkotásokat kellene lefordítani, filmre vinni, színházban bemutatni.

A vita egyre izgalmasabb.

Az egyik kritikus több világhírű, klasszikus, vagy klasszikus számba menő író nevét említi, akik szívesen olvastak, vagy olvasnak detektívregényeket pihentetőül kikapcsolódásképpen. Egy másik kritikus is felsorol néhány világhírű klasszikus vagy klasszikus számba menő írót, akik viszont ádáz ellenségei a kriminek, és ha véletlenül kézbe vettek egy detektívregényt, rohannak kezet mosni.

Jaj, nagyon izgalmas ez a vita... Nagy érdeklődéssel, körmömet rágva olvasom a cikkeket: a válaszokat és a viszontválaszokat.

Az egyik cikkben azt olvasom: lehet irodalmi színvonalon is krimit írni. A másik cikkben azt olvasom: a krimi irodalom alatti műfaj. Van aki azt bizonygatja: a műfajnak immár klasszikusai is vannak. Mások nevetnek ezen, és azt mondják: a ponyva, az — ponyva.

Az érvek, ízlések összecsapnak. A feszültség fokozódik. Uramisten, mi lesz ebből az izgalmas vitából?

„Már megint krimi!" — fanyalognak egyesek. Mások viszont elégedetten állapítják meg, hogy ismét hozzájutottak egy finom kis idegborzoló krimihez.

Több kell! Kevesebb kell! Nem kell! Kell! Klassz! Pfúj! Csak a legjobbakat! Mind vacak! Kell egy kis izgalom! Alantas izgalom nem kell! Éljen Balzac! Éljen Agathe Cristie! Éljen Balzac és Agathe Cristie!

Bevallom őszintén, nekem nagyon tetszik ez a vita. Érdekes és nagyon izgi...

Még izgalmasabb lehetne a vita akkor, ha a kritikusok — a téma megvitatására — beköltöznének egy kastélyba, ahol nyugodt körülmények között vitatkozhatnának. Hol legyen ez a kastély? Mondjuk, a hegyek között, vagy egy hegy tetején, távol a világtól, egy sötét erdő közepén. Biztosan van ilyen Magyarországon, csak körül kellene nézni. Az épület egyik szárnyában laknának a krimi-pártiak, a másik szárnyában pedig a krimi-ellenesek.

S aztán...

Aztán egy viharos éjszakán ebben a kastélyban hirtelen kialszik a villany.

— Mindenki őrizze meg a nyugalmát! — mondja az egyik irodalmi lap kritikusa. — Majd én rendbe hozom a dolgot. Semmiség az egész. én tanultam politechnikát!

A kapcsolótáblánál kiderül: komolyabb a baj. A kastélyban továbbra is sötét van. Egy délutáni lapunk csinos tévé-kritikusnője idegesen felkacag.

A gondnok gyertyákat hoz. A gyertyák fénye sárga színűre festi az arcokat. A szél visítozva, hisztérikusan dörömböl az ablakokon.

Megpróbálnak telefonálni, de a telefon nem működik.

— Sebaj — mondja egy krimi-párti kritikus. — Itt a kocsim, leszaladok a legközelebbi faluba segítségért.

— Hol van itt falu? S különben is: ilyen ítéletidőben nem lehet elindulni...

A mindenre elszánt kritikus mégis vállalja az utat. Azazhogy csak vállalná. Az autó nem indul el. Valaki, vagy valakik tönkretették.

— Elvtársak, el vagyunk zárva a külvilágtól! — suttogja valaki reszkető hangon és tisztán hallani, hogy vacognak a fogai.

A kastélyra csend borul. Vésztjósló csend. Mindenki érzi, hogy valami történni fog. A kritikusok gyanakodva néznek egymásra...

* * *

A többit már az önök fantáziájára bízom...

Nagyon kérem, legyenek nagyon színvonalasak és kerüljék az olcsó megoldásokat.

Mikes György

VÁRÓSZOBÁBAN

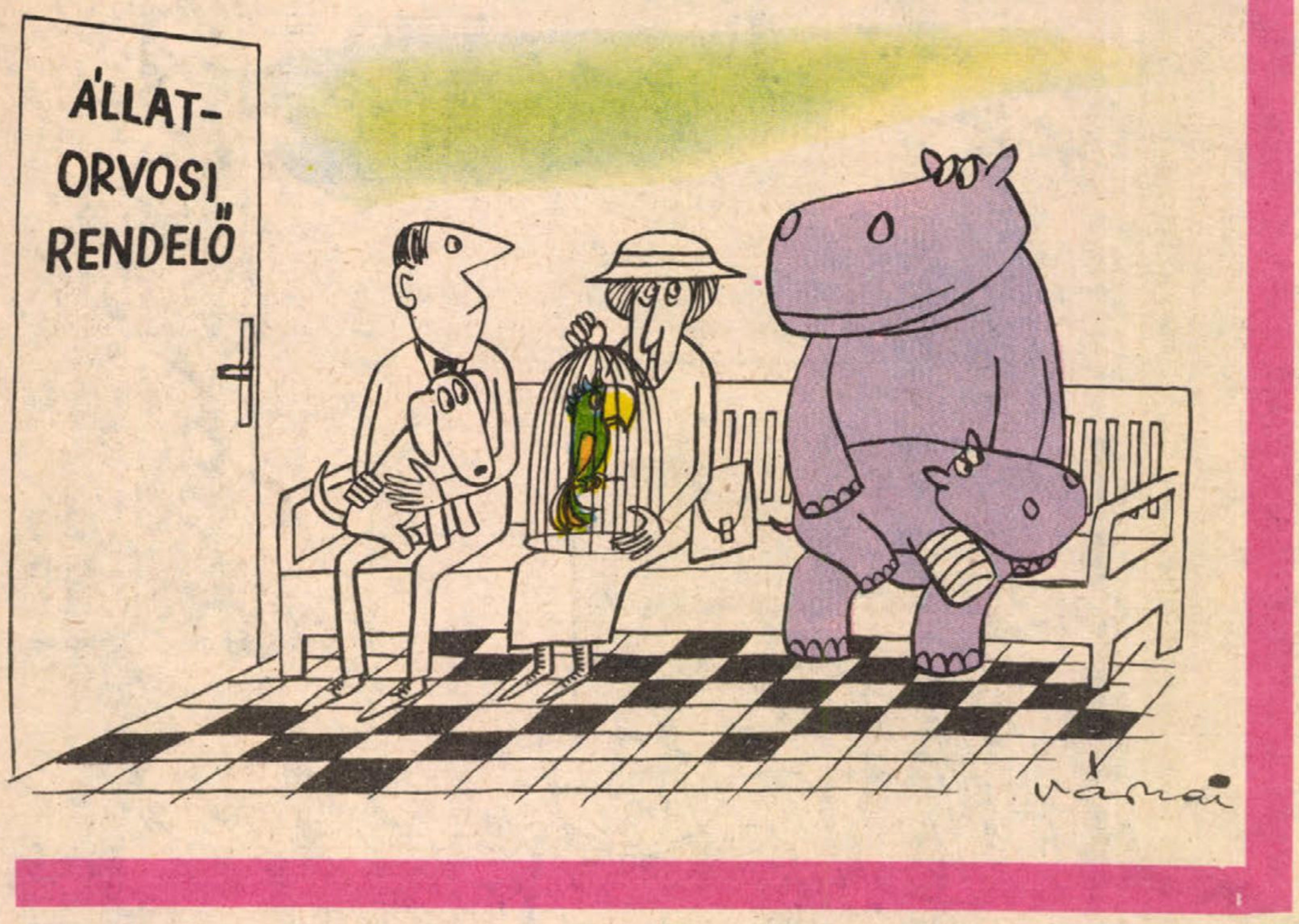

UGRÁLÓ KÖTÉL

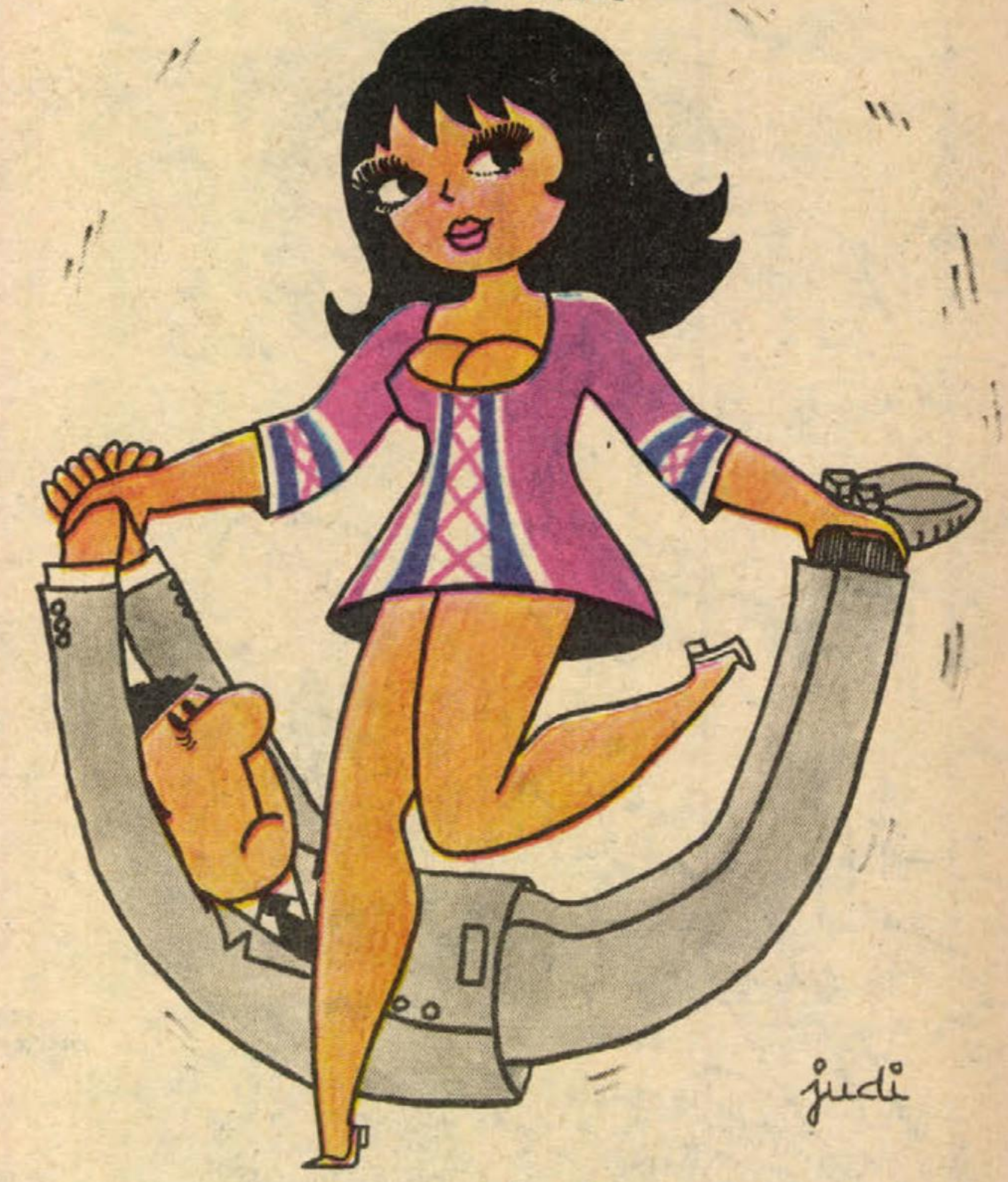

BALATONI KALAND

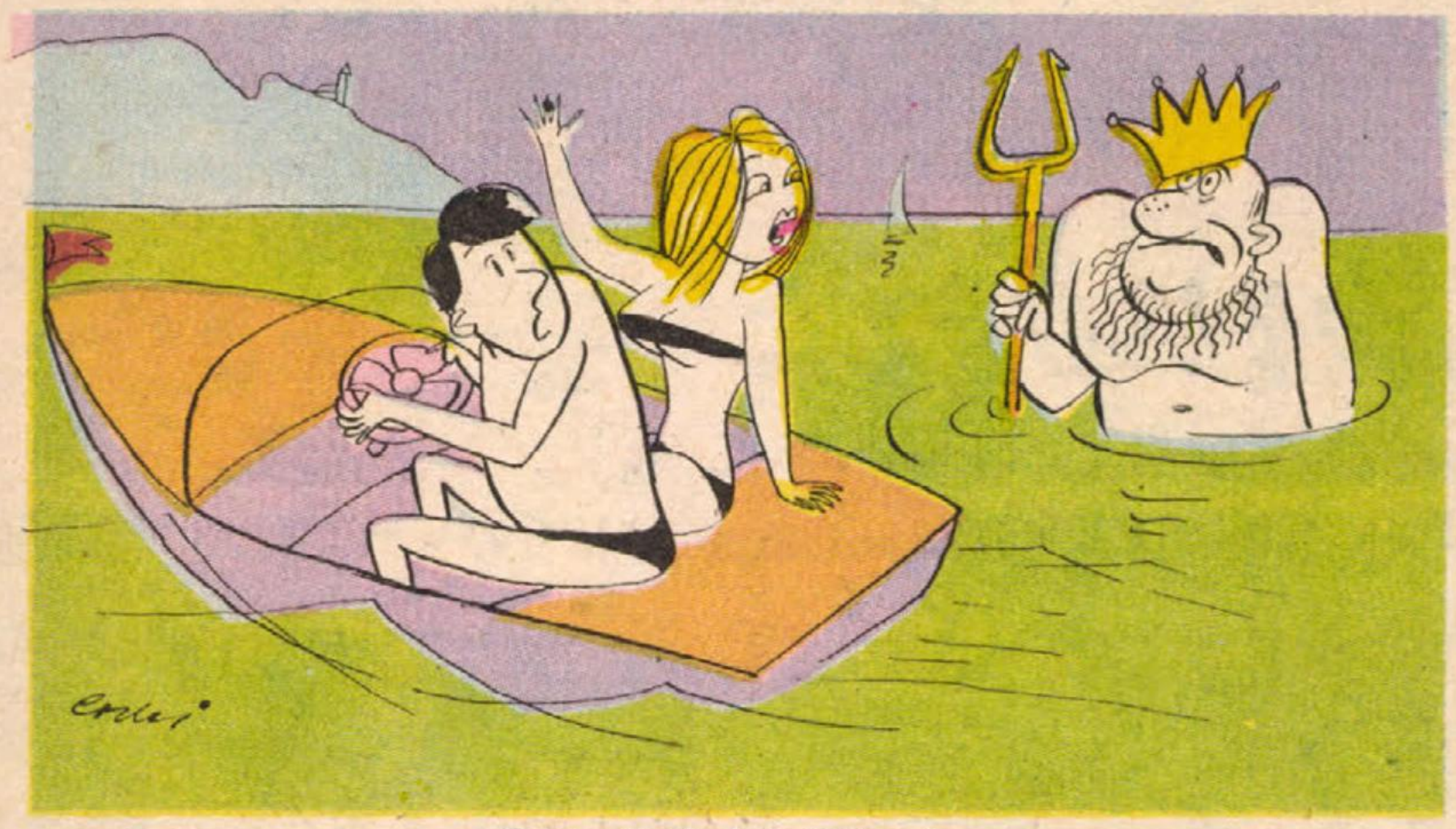

– Gázt, Ferike! A férjem!...

SZEGEDEN A TEREMTÉS ELŐTT

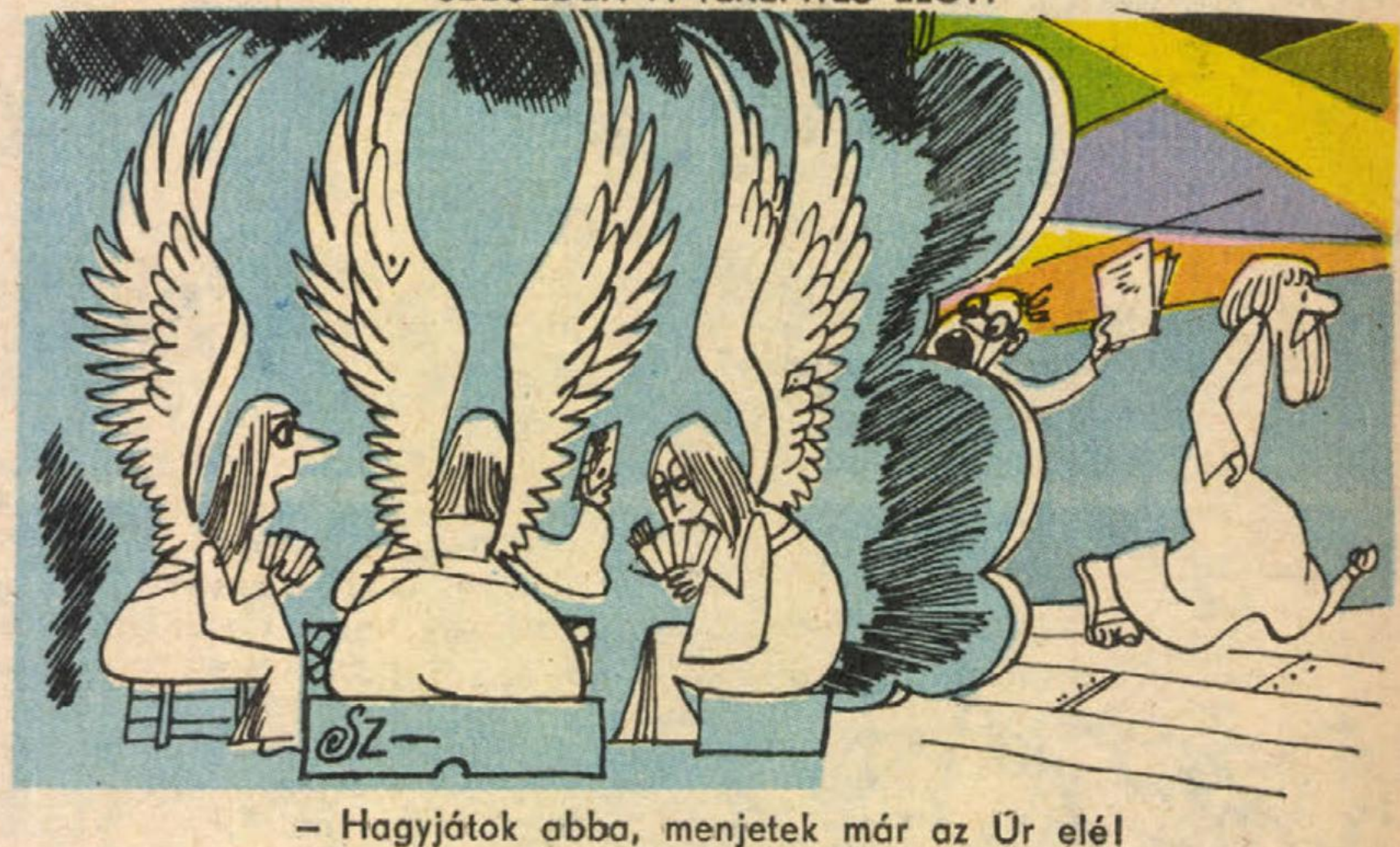

– Hagyjátok abba, menjetek már az Úr elé!

HÁKLIS VENDÉG

Névtelen levelet kaptam egy bolti eladótól. Nem éppen hízelgő jelzőkkel illetett, és azt kérdezte tőlem, hogy mi a fenének foglalkozom én mindig velük és általában a szolgáltatást végző dolgozókkal? Ne okoskodjam — írta nagy jóindulattal, azért a kevés pénzért, amit kapnak, nem lehet jobban dolgozni és hagyjak fel *„a szemtelenkedéssel a szolgáltató dolgozók felé”.*

Hogy a fenébe hagyjak föl „feléjük”? Legalább százszor megírta már a magyar sajtó — én magam is sokszor —, hogy az üzleti eladók, pincérek, fodrászok gyakran *levegőnek nézik* a vevőket és a vendégeket, akiknek kiszolgálására hivatottak: zavartalanul tárgyalják saját ügyeiket, randevúikat és szerelmeik történetét, a futballeredményeket, a divatot meg Sophia Lorent és más efféle fontos problémákat a vevők, illetve vendégek jelenlétében.

Kár volt a nyomdafestékért!

Az elmúlt napok egyikén, benyitottam egy szövetkezeti fodrászüzletbe.

— Csak hajnyírást kérek — mondtam a fiatal fodrásznőnek, aki kezelésbe vett és a teendők iránt érdeklődött. — A hosszából ne tessék elvenni, csak ollóval szíveskedjék ritkítani.

A fodrásznő pillanatok alatt „felterített”, azaz a kellő műgonddal a galléromba gyűrte a kék műanyag lepedőt. Ritka jó közérzettel pihentem a borbélyszékben, csak az zavart némileg, hogy a fodrásznőm a fejem fölött hangos magánbeszélgetést folytatott a szomszédságunkban székelő pénztárosnővel. Megszoktam már, hogy ez így van nálunk: az emberek beszélgetnek, amikor dolgoznak, de nem dolgoznak, amikor beszélgetnek. De az én fodrásznőm, el kell ismernem, dolgozott beszéd közben is. Mindaddig, amíg Józsiról nem esett szó.

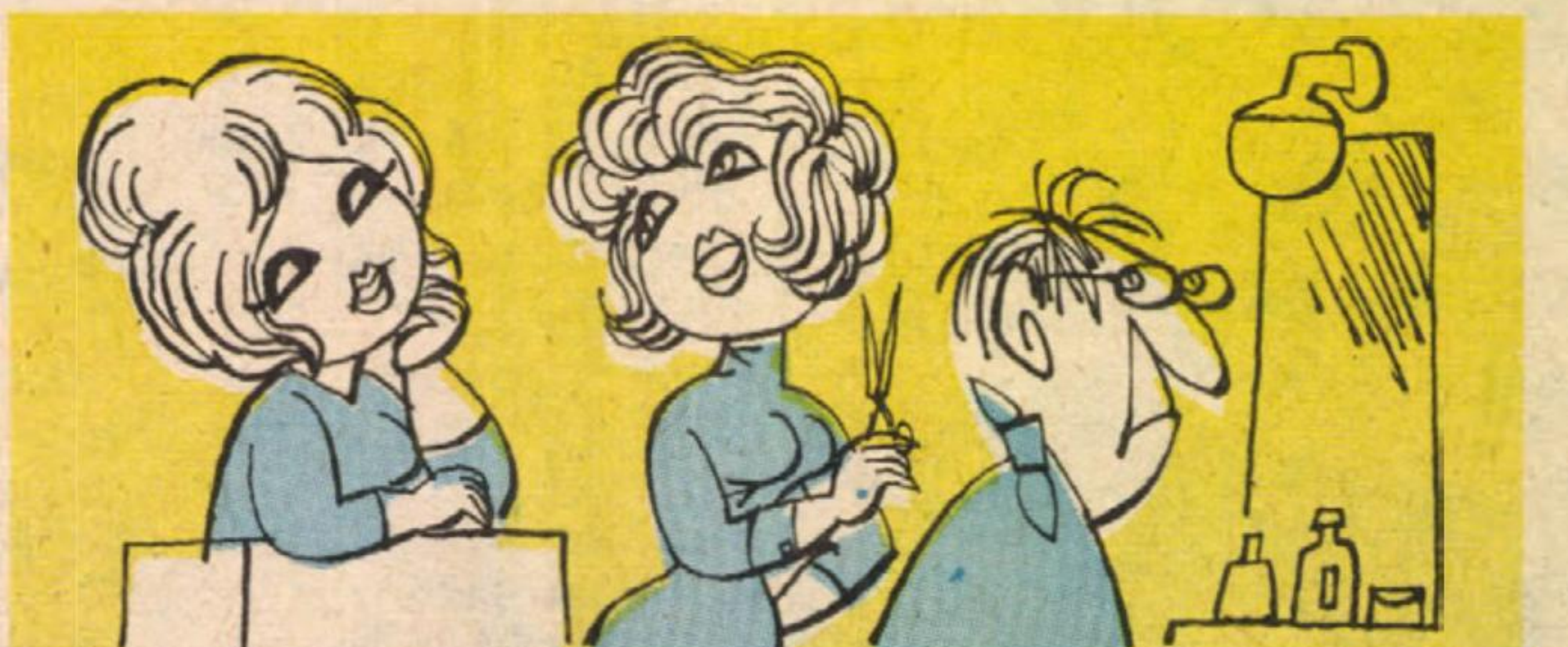

— Végül is mikor jött haza? — kérdezte a pénztárosnő.

— Már negyedtizenegykor otthon volt. Pusztaszabolcson járt — felelte elégedett hangon a fodrásznő. — Jó ember a Józsi...

Eddig, rendben mentek a dolgok, jól szórakoztam. Ám, az, hogy Józsi a színre lépett, igen nagy hatással volt a fodrásznőmre: menten abbahagyta a fejemet. Kínos és hosszú másodpercek teltek el, s én bevallom, arra gondoltam, hogy a derék feleség nem is fog engem folytatni, amíg Józsiról cseveghet. Jól gondoltam...

— Ne beszélgetni tessék, hanem nyírni — szóltam közbe végül is a szűnni nem akaró párbeszédbe. — Nagyon sietek...

A fodrásznő villámló szemekkel fordult felém (eddig a pénztárosnő felé fordult), a fejemhez emelte eddig tétlen jobb kezét és hegyes ollójával olyan energikusan kezdte ritkítani ősz fürtjeimet, hogy testi fájdalmaimra kénytelen voltam a figyelmét felhívni, mondván, hogyha ideges, amiért szóltam, akkor inkább hagyja abba a fejemet, úgy ahogy van, félkészen.

— Nem kell olyan háklisnak lenni! — mondta erősen felszólító módban, én pedig nyomatékosan felkértem, hogy most már végképp hagyjon félbe engem. Felkeltem a borbélyszékből, közös erővel és megbékélten leoldottuk a műanyag lepedőt a nyakamról. A hölgy, mintha semmi sem történt volna, udvariasan lesöpörte a tarkómra telepedett hajszálakat, én a pénztárhoz léptem és letettem a pultra a hajnyírásért járó négyötvenet. (Borravaló mellőzve.) Fél óra múlva magánbeszélgetés nélkül, rendesen megnyírtak egy másik fodrászüzletben.

Sajnálattal közlöm tehát a fent említett névtelen levélíróval, hogy mindaddig foglalkozni fogok a témával — amíg van és lesz. Egyszer majd kiderül, hogy nem hiába hánytam a borsót a falra. Húsz-harminc esztendő aligha számít az idők végtelenségében...

Földes György

VÍZISZÍNPAD

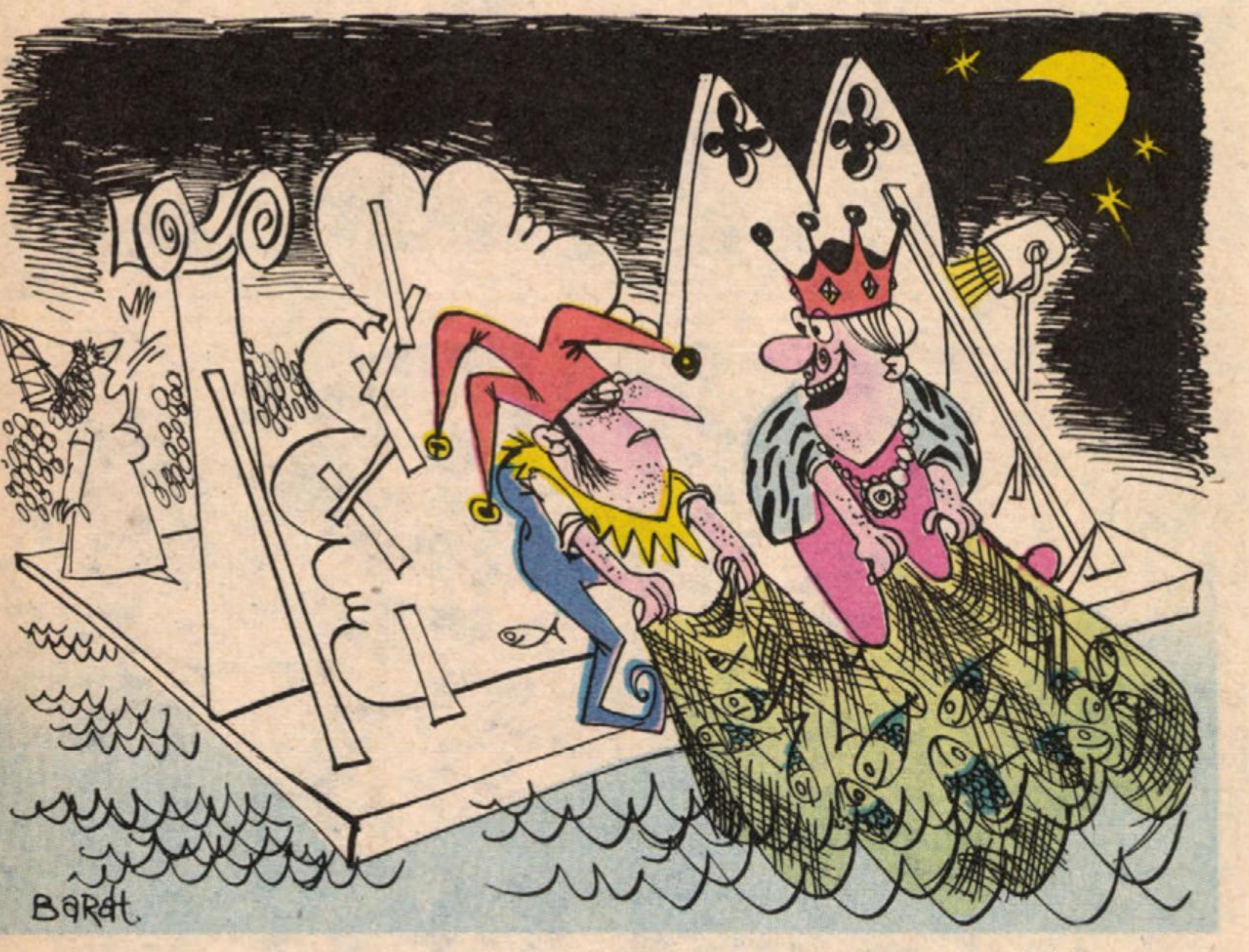

– Azt rebesgetik, hogy az idén először lesz nyereséges a színház...

SZEMTELENSÉG

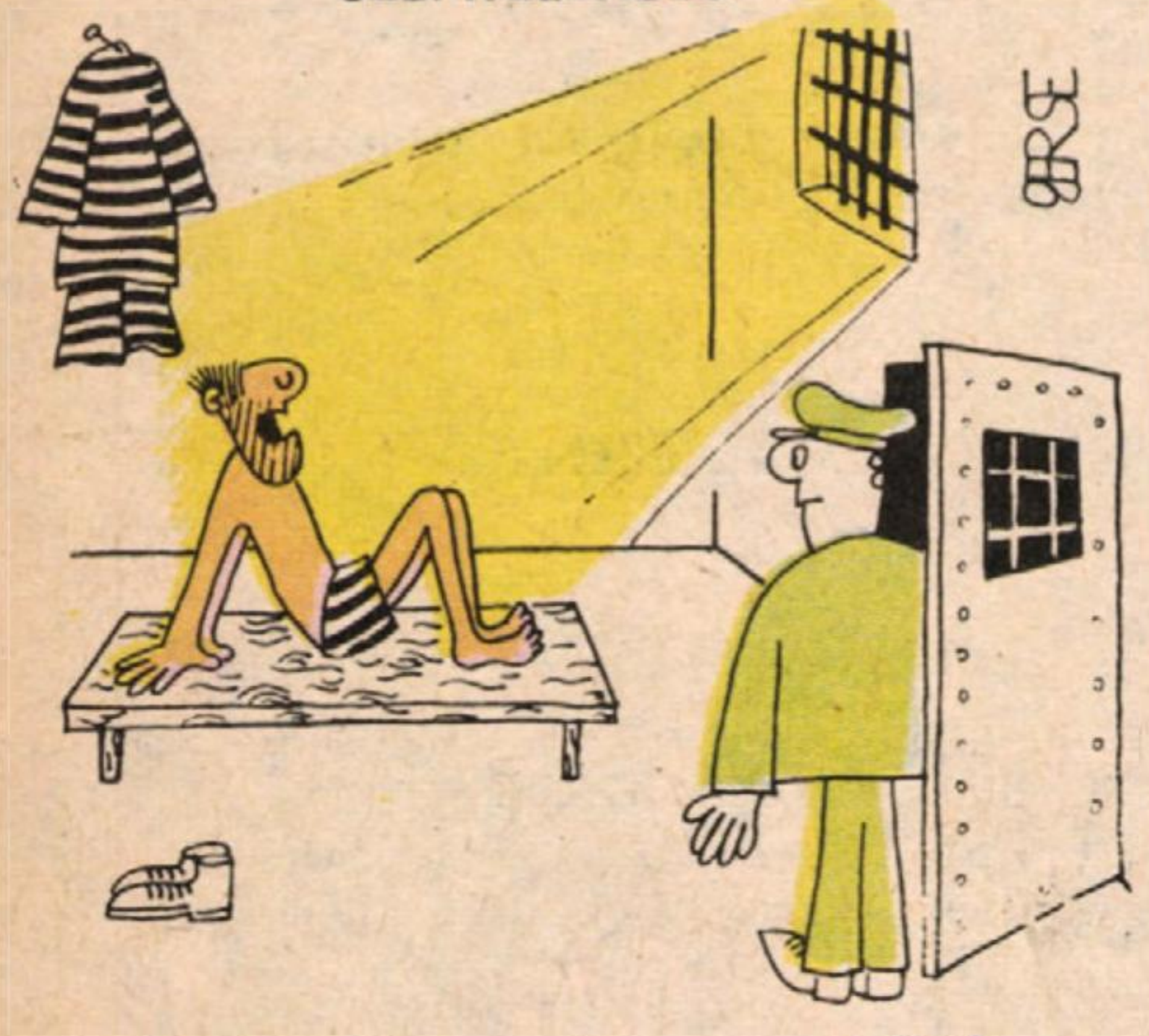

Kaphatnék egy üveg napolajat?..

A LÁTSZAT CSAL

Remek a küzdelem,
izzó a hangulat,
pompás! egy bal horog
ül épp az orr alatt,
lengővel válaszol
gyorsan a kékmezes,
visszaüt gyomorra
kétszer a balkezes,
monoklit kap a szem,
szemöldök fölreped,
ez a harc férfias,
sőt mi több, vérre megy.
Ám a jó hangulat
mihamar tovaring:
a helyszín: stadion,
s nem a ring, nem a ring...

Donkó László

BALESETVÉDELEM

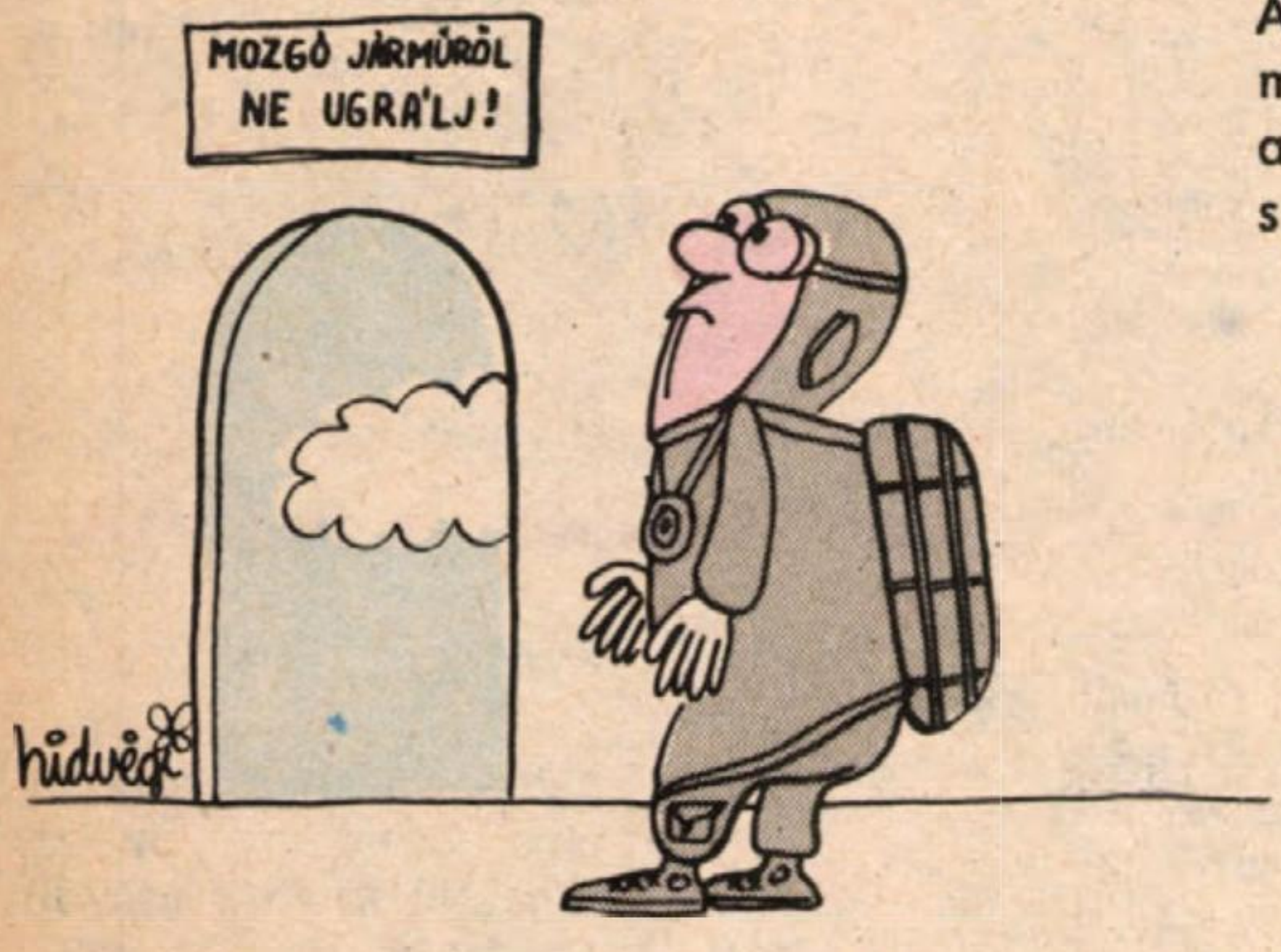

MOZGÓ JÁRMŰRŐL NE UGRÁLJ!

SOK A TÁNCDALÉNEKES

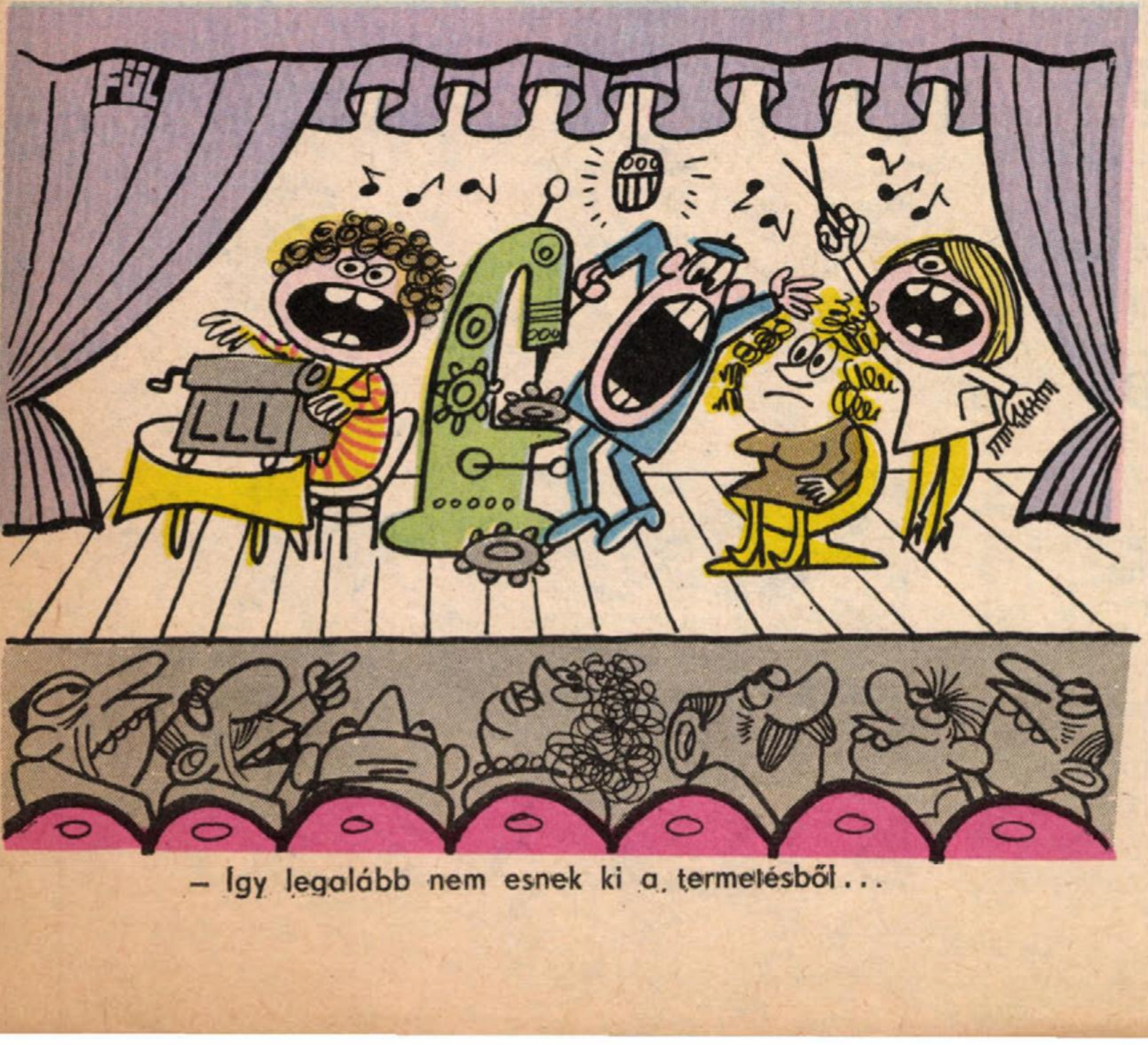

– Így legalább nem esnek ki a termelésből...

FUTBALLHÁBORÚ

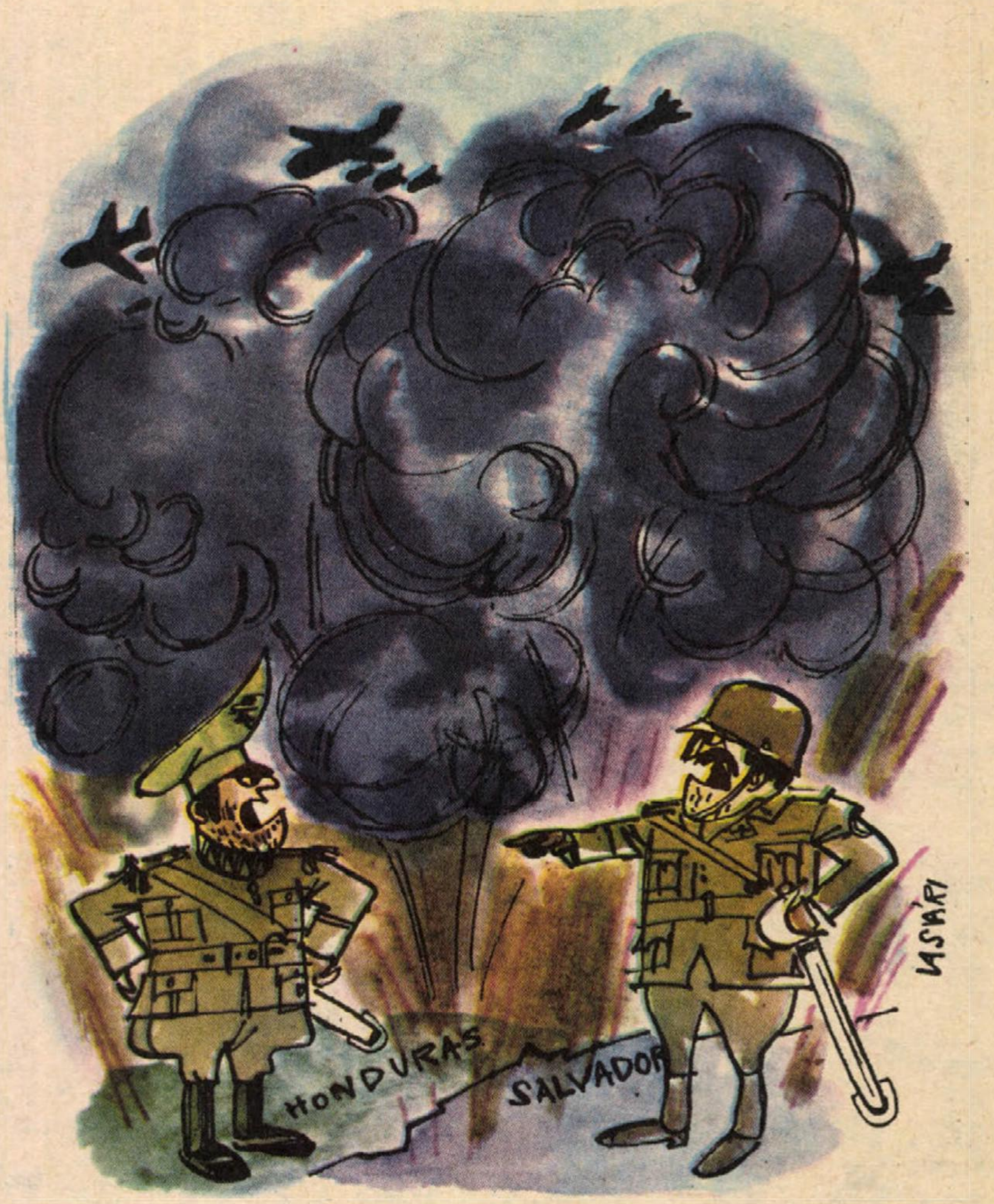

– Les volt, ha mondom!...

LELKIISMERETES PAPAGÁJ

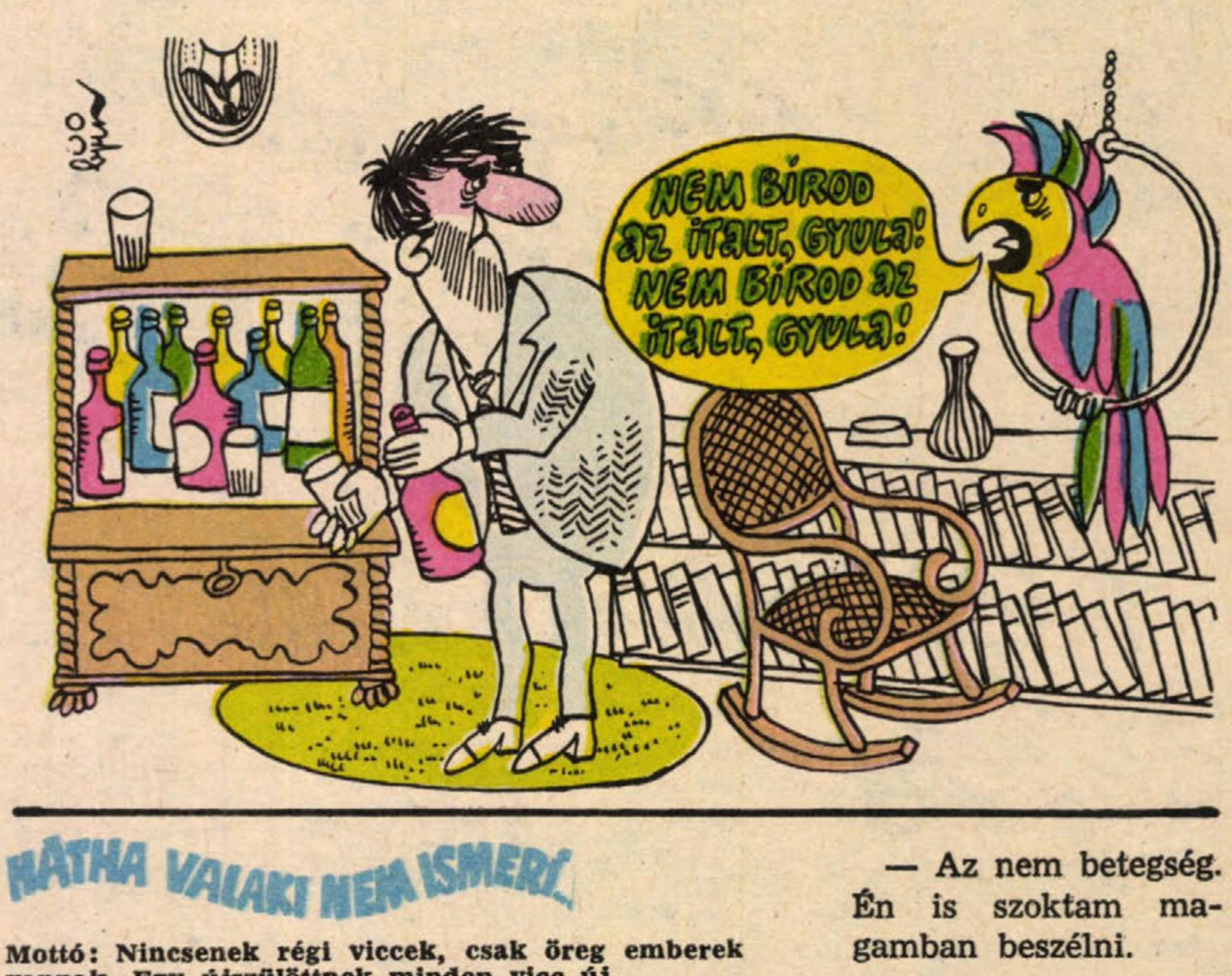

NEM BÍROD AZ ITALT, GYULA! NEM BÍROD AZ ITALT, GYULA!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fogfájás ellen a legjobb meleg nadrágban a hideg kályhára ülni.

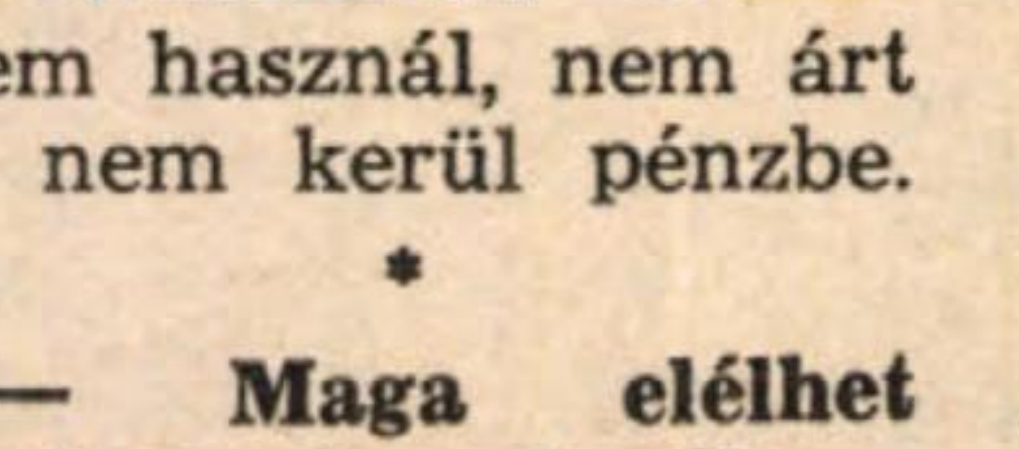

Nem használ, nem árt és nem kerül pénzbe.

*

— Maga elélhet nyolcvanéves koráig.

— De doktor úr, én már nyolcvanhat vagyok!

*

— Külföldön megbetegedtem, egy hónapig feküdtem és ez hatezer forintomba került.

— Idehaza három hónapig lehettél volna beteg ezért a pénzért.

*

— Folyton beszélek magamban. Mitévő legyek? — kérdi valaki az orvostól...

— Az nem betegség. Én is szoktam magamban beszélni.

— De doktor úr, van magának fogalma arról, hogy én milyen unalmas vagyok?

*

— Na, használt az orvosság? Már nem köhög?

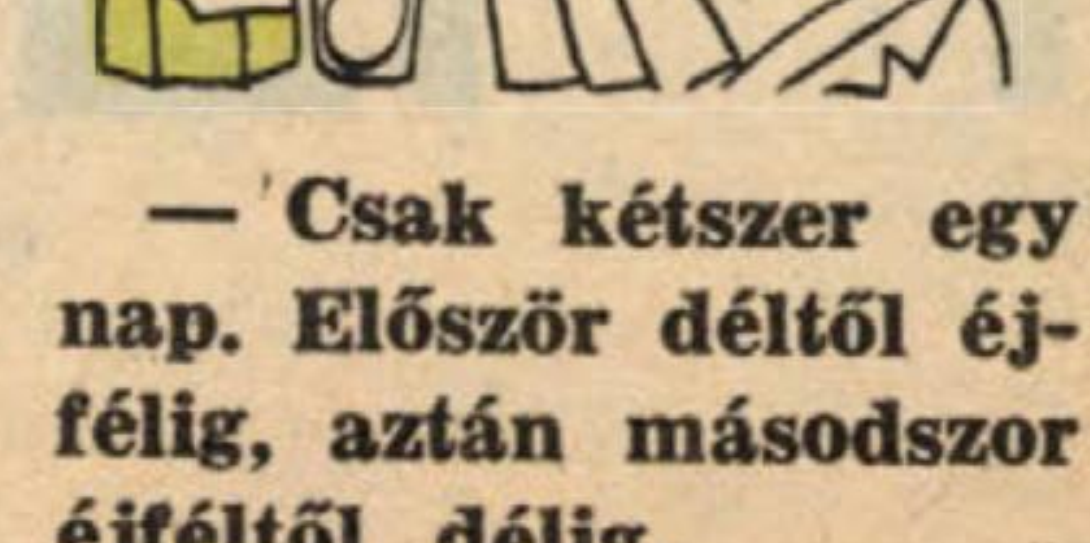

— Csak kétszer egy nap. Először déltől éjfélig, aztán másodszor éjféltől délig.

AMI CSAK ÁBRÁND

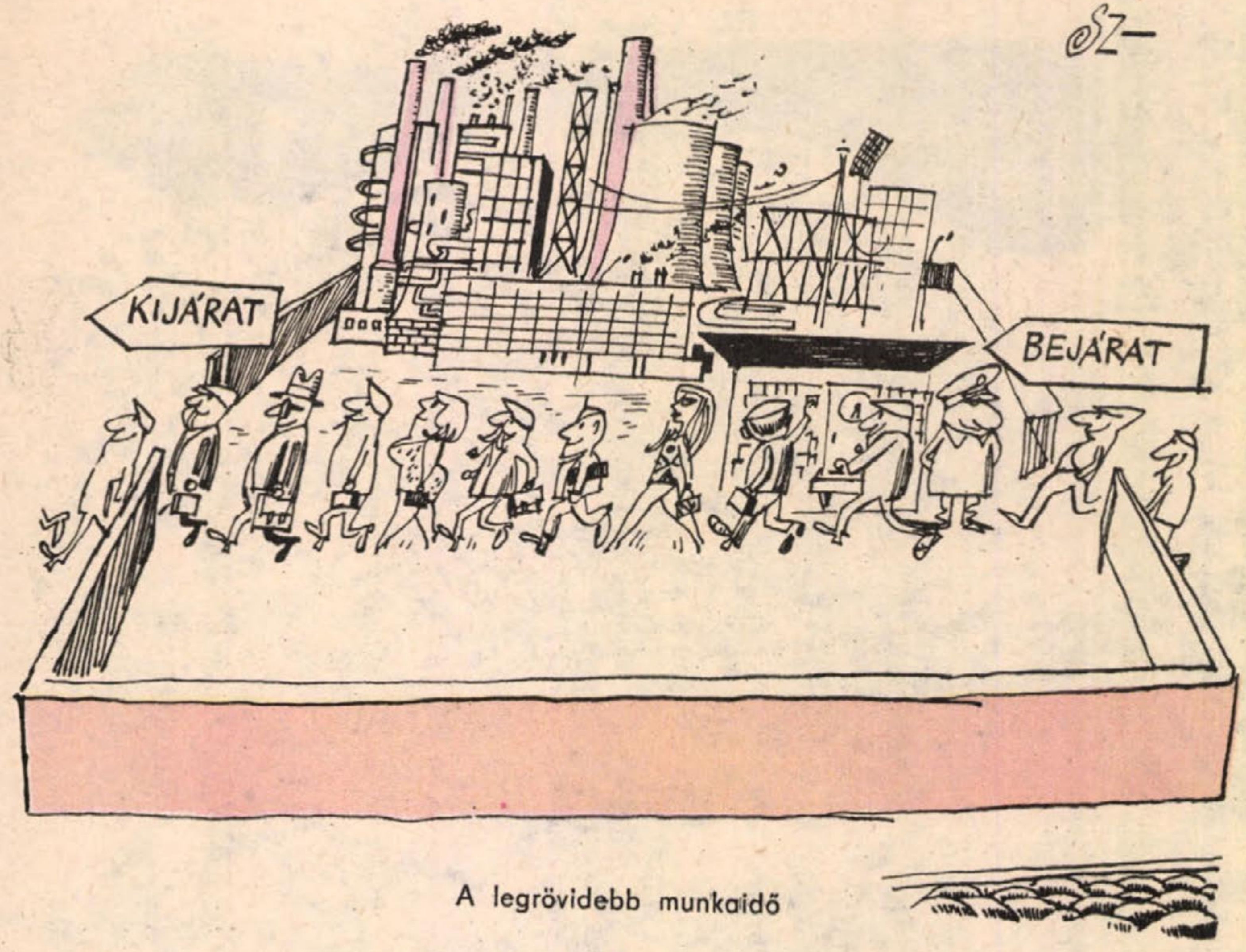

A legrövidebb munkaidő

ÁTMENETI SZÁLLÁS

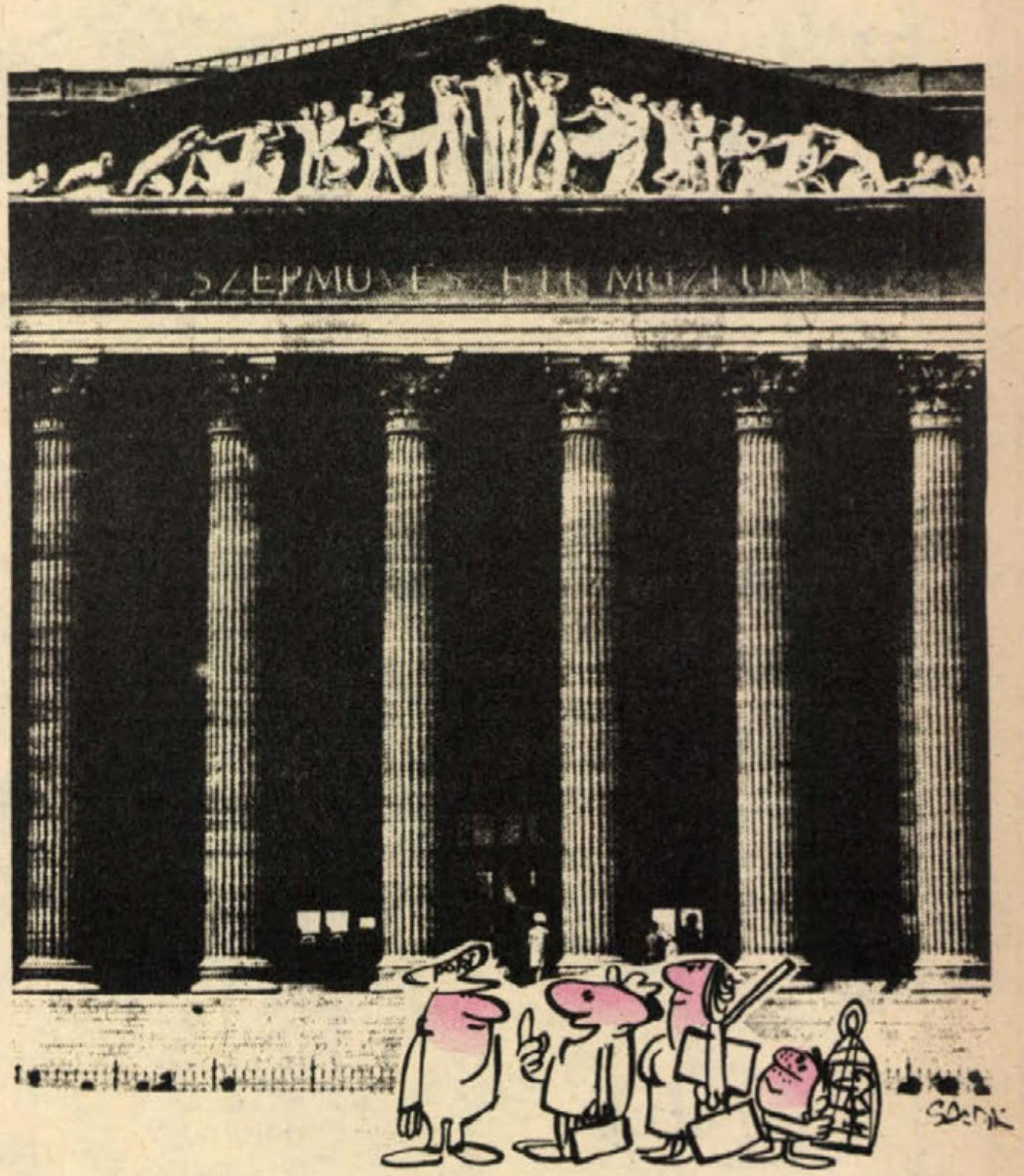

– Csak addig költöznénk be, amíg itt lesznek a külföldi rokonok. Hadd lássák, mire vittük…

RÁMENŐS IDEGENVEZETŐ

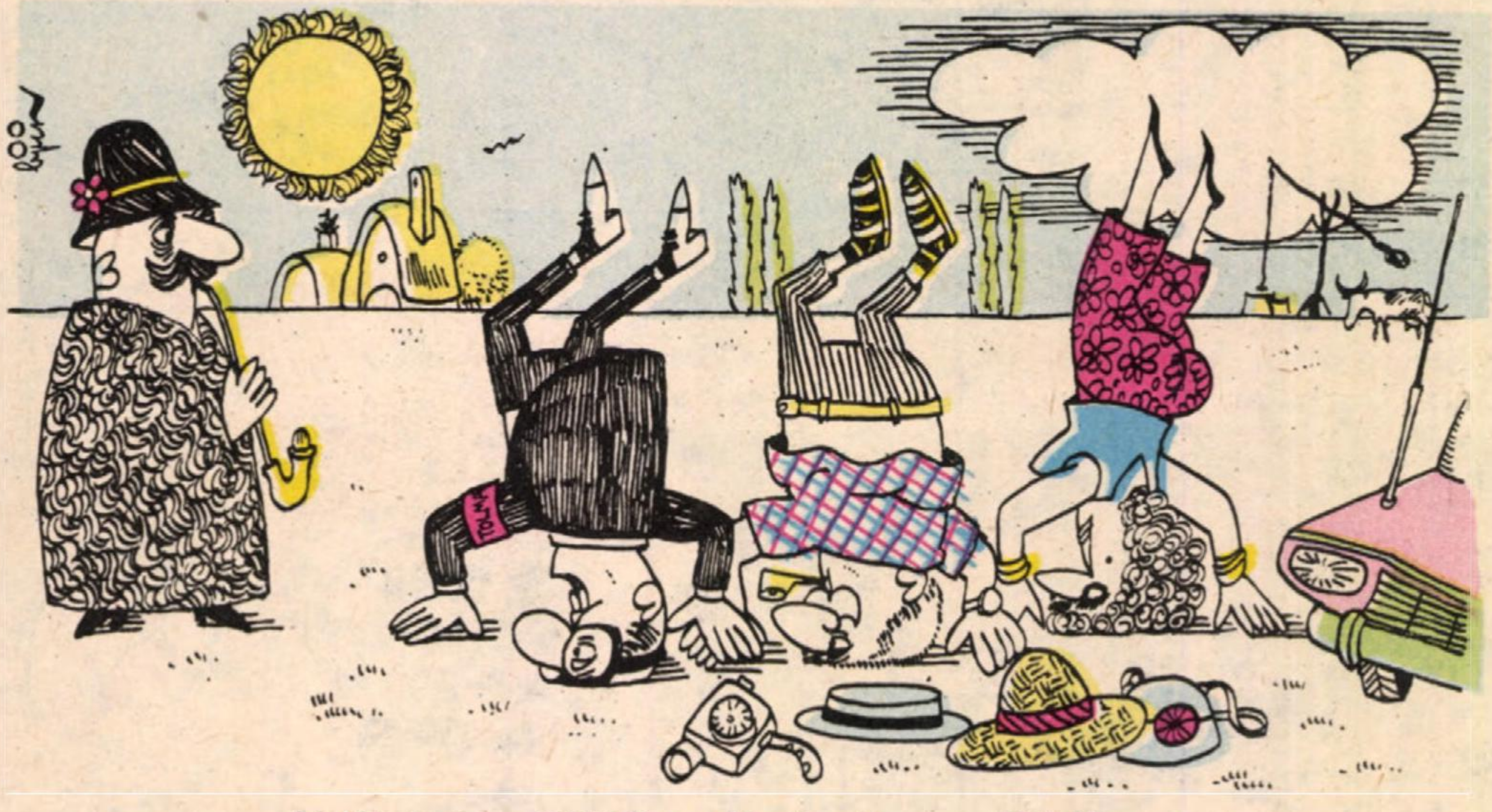

– Látják, kedves külföldi vendégeim, ilyen a délibáb…

SZENZÁCIÓ A TÉVÉBEN

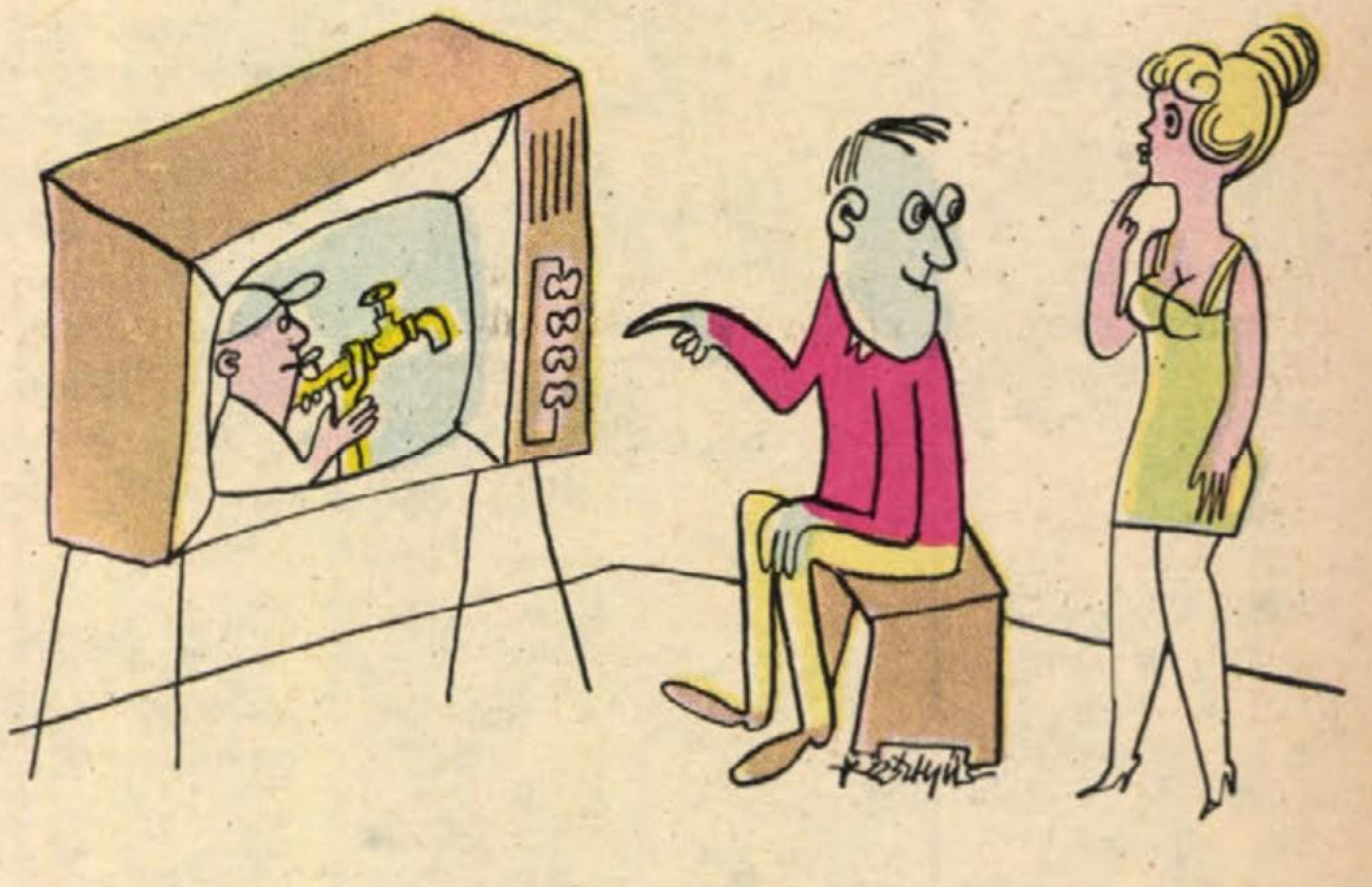

– Na, fiam, most végre láthatsz egy vízvezeték-szerelőt…

A VILÁG ANEKDOTA KINCSÉBŐL

Igor *Strawinsky* Rómában járva, el akart menni ifjú komponista kollégája, a német Hans Werner *Henze* (akinek *Undine* című balettjével kissé elkésve, nemrég ismerkedtünk meg Budapesten) egyik új művének ősbemutatójára. A Henze-premiert rendkívüli várakozás előzte meg — a római Operaház írott és íratlan törvényei szerint díszelőadás, *théatre parée*, estélyi ruha, szmoking kötelező.

Strawinsky fekete puhakalapban, sötétkék öltözetben jelent meg a színházban, beült fenntartott páholyába és várta a kezdést. De még mielőtt a vasfüggönyt felhúzták volna, belépett hozzá egy komor úriember, a nézőtéri felügyelő, s a szmokingviselet kötelezettségének elmulasztása miatt felkérte, hogy hagyja el a nézőteret. Strawinsky fölöslegesnek tartotta, hogy bemutatkozzék, szó nélkül engedett a komor úr kívánságának, s visszatért szállodájába. Közben az Operaház igazgatója tisztelegni óhajtott a világhírű zeneszerzőnél, s kétségbeesve hallotta, hogy hazazavarták. Azonnal felhívta a hotelt, kapcsolást kért Strawinskyhez, s könyörögni kezdett, hogy jöjjön vissza az előadásra.

— *Sajnálom* — makacsolta meg magát a zeneszerző. — *Az ön színházában úgy vélekednek, hogy egy szmoking jobban megértheti és megítélheti a zenét, mint egy sötétkék ruha. Ilyen színházba én nem járok.*

Egy párizsi útján *Gershwin* meg akart ismerkedni az ott tartózkodó Igor *Strawinsky*vel. Gershwin, aki az időben már a dicsőség babérjai mellett bővében volt a dollár-százezreknek is, bizonyos zeneművészeti szakkérdésekben tanácsért fordult a nagy orosz mesterhez.

— *Mennyi az ön jövedelme?* — kérdezte Strawinsky Gershwintől.

— *Körülbelül úgy kétszázötven-háromszázezer dollár évente* — szerénykedett az amerikai komponista.

— *Akkor kettőnk közül ön az, aki tanácsot adhat a másiknak* — állapította meg Strawinsky.

Louis *Armstrong,* a nagy néger muzsikus, énekes, trombitás, egy Spoletóban rendezett hangversenyen szívrohamot kapott. A kiváló jazz-zenész napokon át élet és halál között lebegett. Mikor már túljutott az életveszélyen, az orvos még továbbra is tökéletes nyugalmat és teljes pihenést javasolt Armstrongnak.

Ám egyik nap a beteglátogatásra érkező orvos már messziről trombitaszót hall, s Armstrongot hangszerrel a kezében találja.

— *Mondja kérem* — fordult hozzá kissé ingerülten a doktor —, *ön okvetlenül át akar sétálni a túlvilágra?*

— *Persze* — felelte vidáman a néger művész —, *éspedig trombitával a számban!*

(Békés István gyűjtése)

A SELLŐ-MATRÓNA

Skandináv és nyugati lapokban látható az a fénykép, amely divatos fürdőruhába öltözött karcsú hölgyet ábrázol tengerparti sziklán ülve. A hölgy – Clara Hedwin – már nem egészen fiatal, de jól tartja magát. Nemrég ünnepelte 100. születésnapját. Amikor megkérdezték tőle, hogy mi a hosszú élet titka, azt válaszolta, hogy ezen nem gondolkozott. Majd a kitartó faggatósra mégis összefoglalta röviden a hosszú élet titkát: „Folyamatos légzés!"

DIAGNOZIS

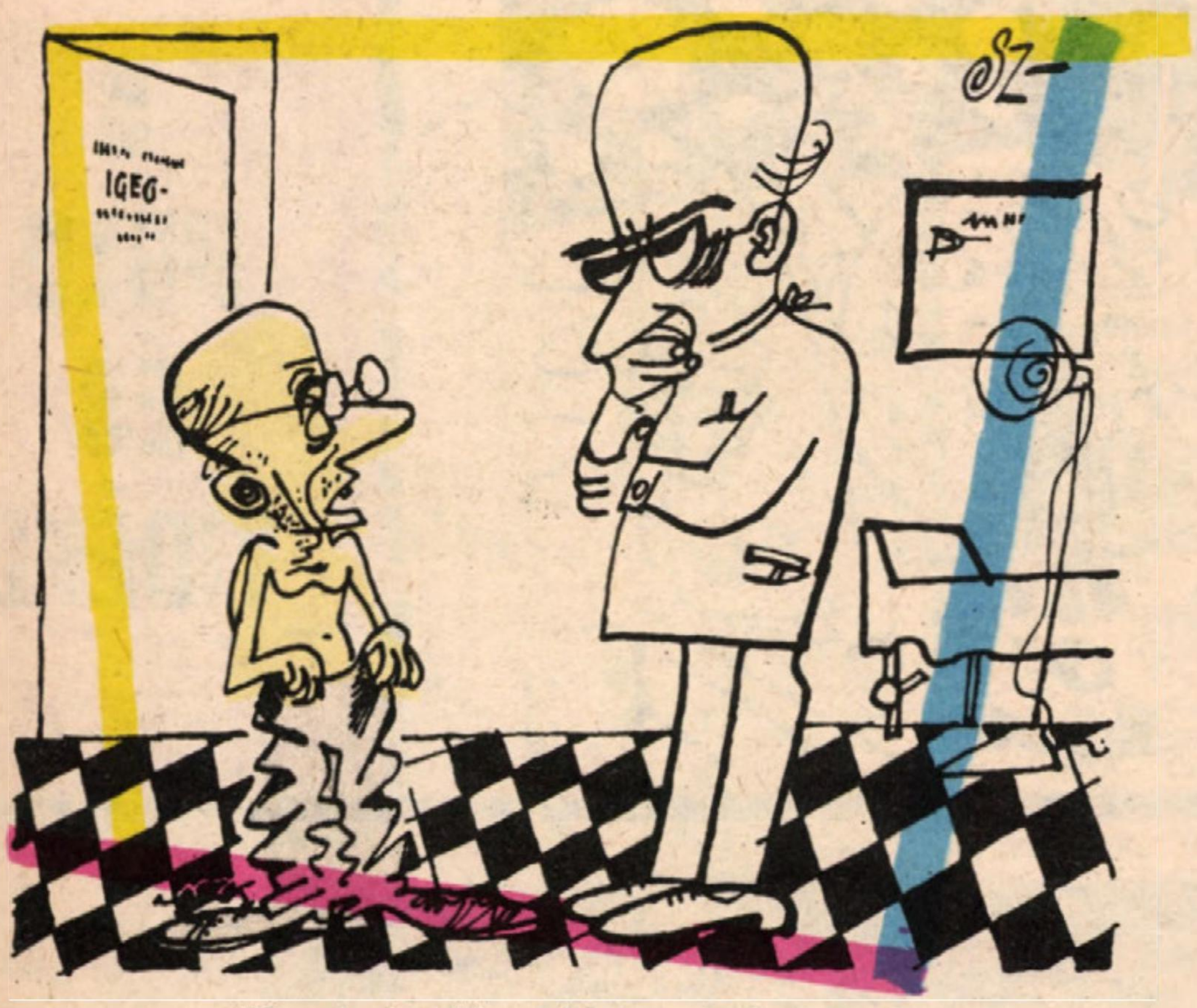

– Önnek kisebbrendűségi érzése van!
– Doktor úr, hát már az se legyen?!

TÖKÉLETES DIPLOMATA

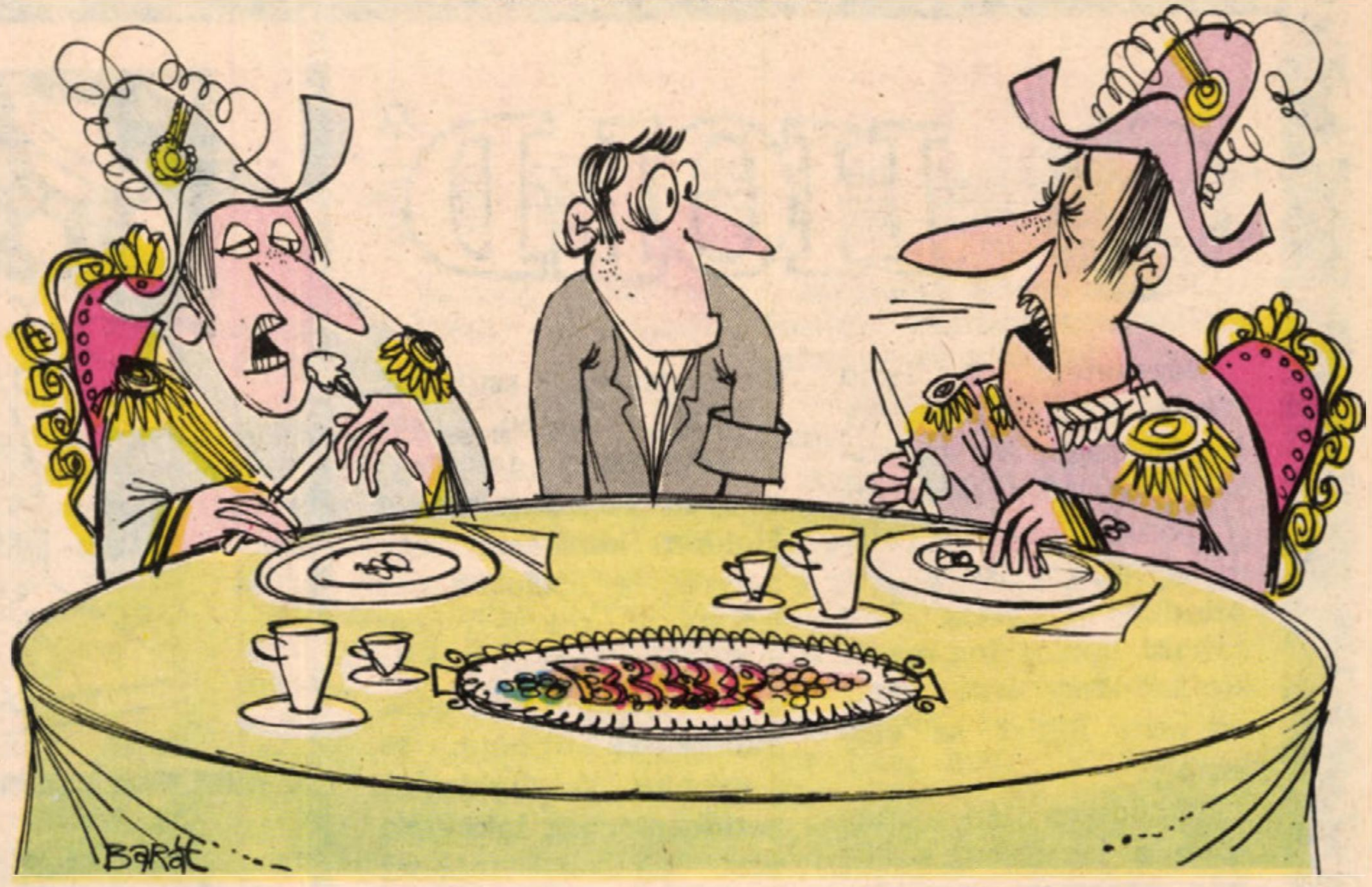

– Hogy aludt excellenciád?
– Még nem ismerem a kormányom álláspontját ebben a kérdésben...

KEVEREDÉS

A minap fölkeresett Bodokai Gáspárné, akivel vagy másfél évtizede egy házban laktam.

— Jaj, drága szerkesztő úr... — kezdte remegő hangon, könnyekkel a szemében.

Rögtön tudtam, hogy nagy bajban lehet szegény asszony. Nem a könnyeiből, a dadogásából, hanem abból, hogy szerkesztő uraz.

A következő félórában elzokogta, hogy az a B. Dezső, akinek fényképét egyes — „már ne is haragudjam érte” — szenzációt hajhászó kollégáim a kékjambós galerival kapcsolatban közölték, azonos az ő Dezsikéjével, akit én annak idején a térdemen lovagoltattam. Nem csodálja, ha nem ismertem föl, mert eltekintve a szemfedőjétől (hála a kiskorúakat védő szocialista törvénynek) — amióta nem láttam —, nőtt több, mint egy métert, hízott több, mint hatvan kilót és a haja is hosszabb három arasszal, meg loknis.

Dezsike — folytatta aztán — tündéri, jó kis fiú volt — hiszen emlékszem rá — igaz, kicsit vásott —, de melyik fiúgyerek nem az, ha egészséges — a szüleit tisztelte, bár voltak vitáik —, hiszen a generációs ellentétek törvényszerűek —, nagyon szerény volt: télen-nyáron egy farmerben járt, takarékoskodott a szappannal és szépen beosztotta a heti kétszáz forint zsebpénzét.

Igen, ilyen volt Dezsike, még másfél évvel ezelőtt is, de sajnos akkor megismerkedett az Emke-aluljáróban H. Tamással, s belekeveredett annak a társaságába. Sajnos, azonban ő túl tisztességes ahhoz, hogy a másikra akár egy rossz szót is mondjon. Ezért rám hárul a feladat úgyis „mint az igazság harcosára”, úgyis, „mint a régi jó szomszédra”, s úgyis, „mint arra, akinek Dezsike egykor a térdén lovagolt”, hogy síkra szálljak az ő ártatlanságáért.

A megtisztelő bizalomtól és az újságírói kíváncsiságtól ösztökélve vállaltam a feladatot, s elhatároztam, hogy alaposan földerítve az esetet, majd *angyali* bravúrral kiszabadítom az előzetesből B. Dezsőt.

Első utam H. Tamásékhoz vezetett. A szolidan berendezett háromszobás öröklakásban bánatos tekintetű szőke asszony fogadott. Ágyútalpon elébem tolta a Napóleont, a lemezjátszóra föltette a Csupa könny a szobámat, s miután koccintottunk, elmesélte élete történetét. Ebből megtudtam, hogy Tamáska az ő szemefénye, akit minden házasságába magával visz, akinek megad mindent, és aki ezért nagyon hálás is. Ha netán azt hinném, hogy azok a kék foltok a füle tövén Tamáska öklétől származnak, alaposan tévednék. Tamáska jó, jámbor, engedelmes és ha nem csavarja el a fejét az a k... G. Baby, most is itt lenne és velünk szürcsölgetné a Napóleont, ami a kedvenc itala, s különben is csak este nyolc után szokott elmenni hazulról, és legkésőbb reggel hatra mindig otthon volt, mígnem az a...

G. Baby édesanyja alig akart beengedni az előszobába. Ott nyomban rám támadt, hogy miért most jövök, miért nem akkor jöttem, amikor még az ő Babykája a megtestesült ártatlanság volt. Igazán szégyellhetem magam én és mind a kollégáim, valamint a tanítók és a tanárok, úgyszintén a tanácstagok és a képviselők, akik mindig csak utólag handabandázunk, ahelyett, hogy előre figyelmeztetnénk azt a szegény gyereket arra, milyen veszélyt jelentenek reá nézve az L. Kareszek.

L. Karesznek az édesapját a kiskertben találtam, amint épp a virágokat öntözte. Sóhajtva szakított egy körtét a fáról, amelyet Kareszka születésekor ültetett, aztán elmondta, hogy most is itt lenne az ő jó fia, és nem neki kellene slagolnia, ha tavaly nem haverkodik össze avval az átkozott Jamesszal.

Jameszről megtudtam, hogy őt T. Gizi hálózta be; T. Gizi viszont L. Csabának az áldozata. L. Csaba V. Daninak köszönheti a züllését. V. Danit pedig R. Ildi vitte rossz útra. R. Ildi azonban — édesanyja hiteles vallomásából ítélve — olyan ártatlan volt, mint a ma született, mígnem B. Dezső, a gazember visszaélt a jóhiszeműségével.

Biztos vagyok benne, hogy ha fenti magánnyomozásomat föltárom a bíróság előtt, nemcsak B. Dezsőt, hanem mind a kékjambósokat fölmentik, hiszen nyilvánvaló, hogy csupán megtévesztett gyermekek ők, akik rossz társaságba keveredtek.

Sólyom László

KARAKTER

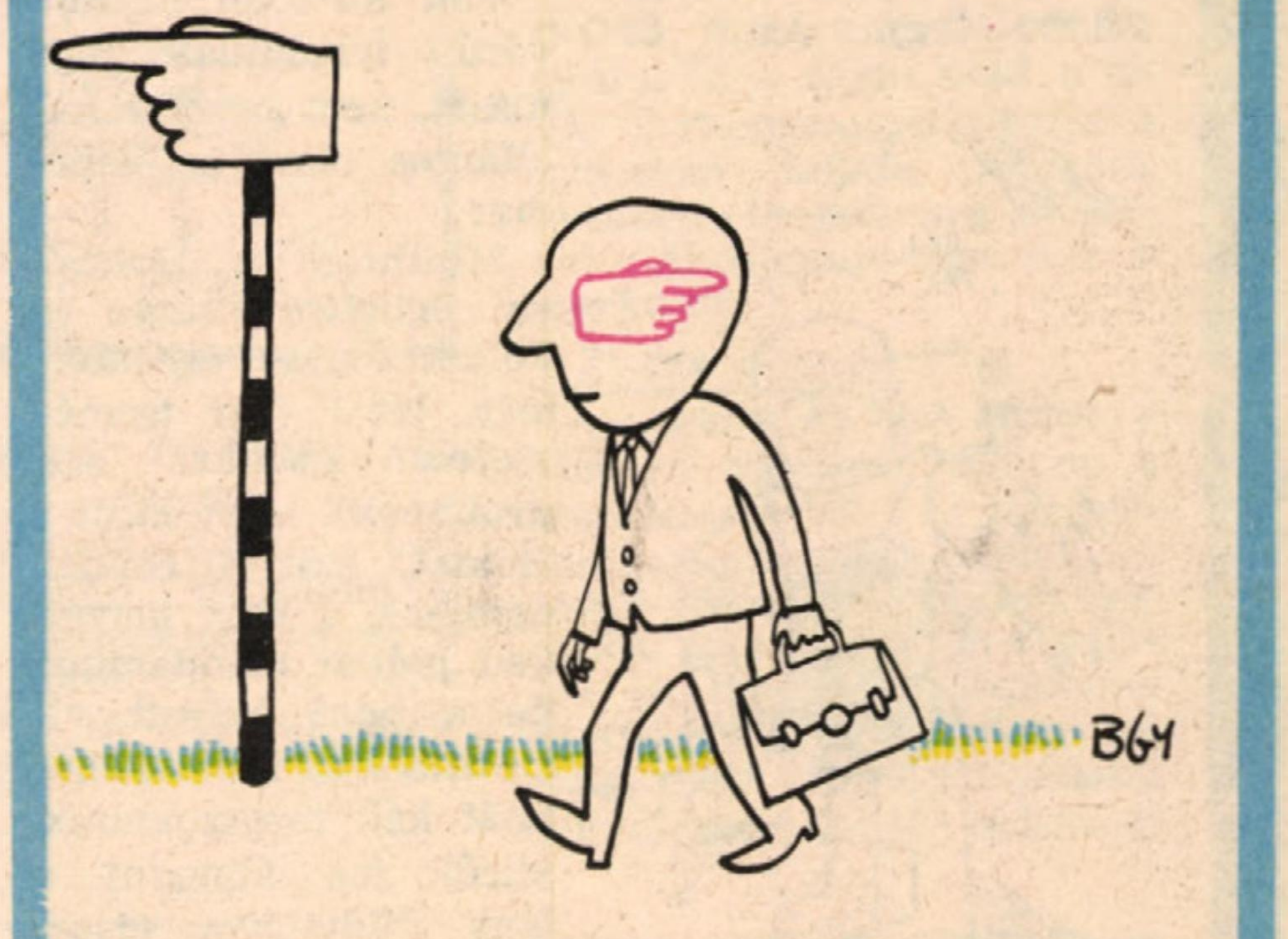

LEFELÉ ÉS FÖLFELÉ

(Kosztolányi után szabadon)

ÁRAK
250
898
560
490
1850
2980
8980

Mostan én billentyűkről álmodom.
Vad feketék, miként az éjek,
vagy éles fogak: hófehérek
s őrt állnak egy-egy hangsoron.
Vagy hangszeren? Harmonikákon,
és zongorákon, orgonákon,
ha lenyomják őket, szólnak,
zengenek zúgva avagy mélán,
hallhatod talán harsogóknak
vagy szelídeknek, de ha föleresztik,
jaj, rögtön elhallgatnak némán,
mert hangjukat pusztába vesztik.
No lám, mondom én, ahogy szállnak,
olyanok éppen, mint az árak,
melyeket néha, ha lenyomnak,
diadal-zenék olvadoznak
és hírül adják mindazoknak,
kik éhes szívvel esdve várják
az árleszállítások árját.
De hogy ha netán föleresztik
és bőségesen megnövesztik,
nincsenek erről hirdetések,
minthogy szóra sem érdemes,
hallgatunk, mint a néma éjek
s csak bámulunk –, nem érdekes?

Lovászy Márton

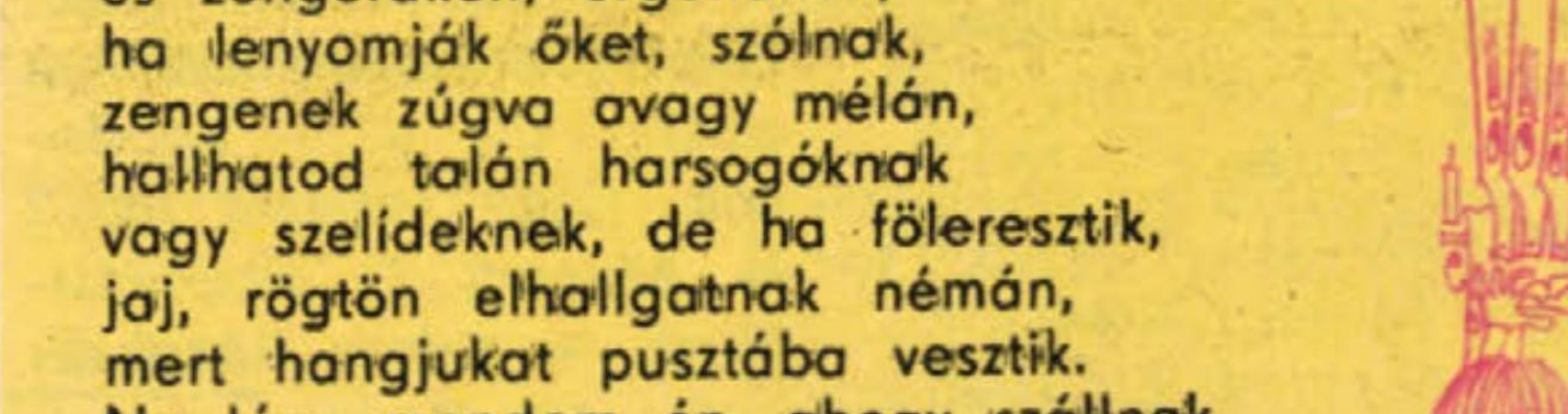

A HOLD ÉS VIDÉKE

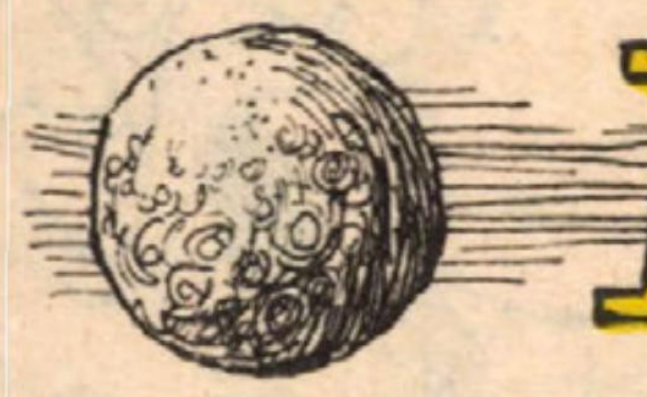

HOLD*

Nézegetem a Hold részletes térképét egy folyóiratban, és kereszttel megjelölve rajta azt a pontot, ahol — idézem — „az első ember minden valószínűség szerint holdat fog érni". Holdat fog érni tehát és nem földet az első ember.

Tűnődtem én már ezen a kérdésen, s abban egyeztem meg önmagammal, hogy nem feltétlenül szükségszerű valamely bolygót és anyagát egyazon szóval jelölni, mint a Föld esetében történt. Vagyis, hogy például ha az ember eljut a világűrbe, a búzát a Venuson is a földbe fogja vetni és nem a vénuszba. A fenti idézetből azonban úgy sejlik, hogy nálam okosabbak ezt a kérdést másként ítélik meg; ezek szerint a Holdon föld egyáltalán nem lesz, mert a hold nemcsak a bolygónak a neve, hanem annak a matériának is, amiből a Hold összeállt. Mivel pedig az ember megjelenése a Holdon már csak idő kérdése, nyelvi szempontból sem árt felkészülnie annak, aki nem akar a hold alá süllyedni szégyenében, amiért ott fent rájárt a nyelve a „föld" szóra.

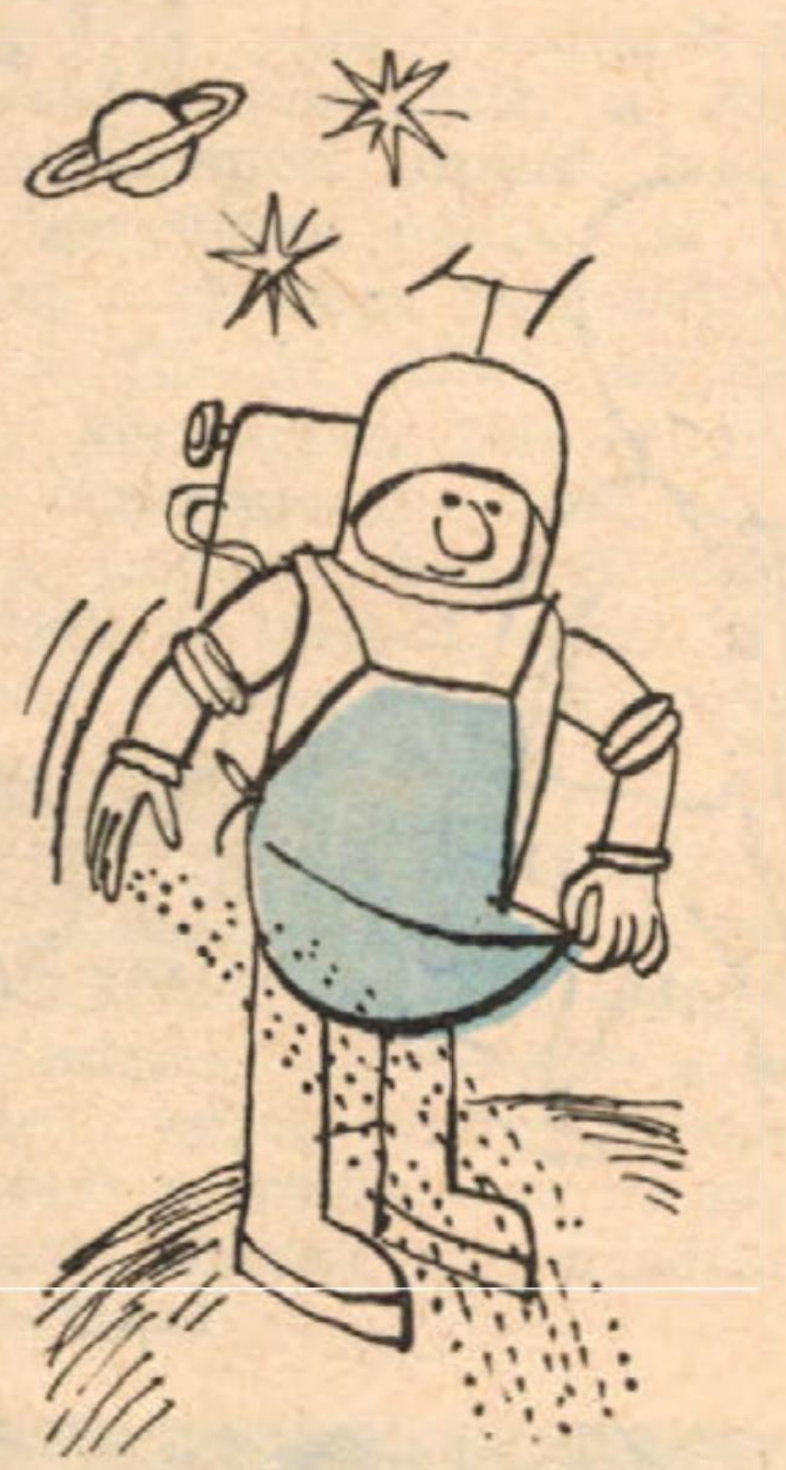

Bár a dolog nem túlságosan sietős, előzetes tréning céljából jó lesz megszoknunk néhány változást nyelvünk használatában. Hogy csak egyet-kettőt említsek: ha valakivel találkozom a Holdon, aki Debrecenben született, éppúgy, mint én, akkor a földimmel találkoztam, ha ellenben már a Holdon kerültünk egy helyre, s azelőtt sose láttam őt, akkor ő nem a földim, hanem a holdim. Holdonfutó lesz, akinek se otthona, se vagyona; a holdszint kettőben fogok lakni, ha nem akarok emeletet mászni, s nem fog a holdba gyökerezni a lábam, ha egy épületen azt látom kiírva: Holdművelésügyi Minisztérium. Tudni fogom, hogy itt intézkednek a többi között a holdjáradékról is.

Van azonban a ránk váró feladatnak egy másik, nem kevésbé kacifántos része is. Éspedig:

Minthogy a Holdról az égboltra nézve a Földet fogjuk olyanformán látni (bár természetesen sokkal nagyobbnak), mint most a Holdat, fent a Holdon nemcsak a föld helyett kell holdat mondanunk, de a hold helyett viszont a föld szó használatát kell megszoknunk. Miről fog álmodni a lány földvilágos éjszakán? Mert nyilvánvaló, hogy a holdas éjeket a földes éjek cserélik fel, nemde? Ha ott fent megkérdik majd Kovács kartársat, hogy s mint van a kedves felesége, így felelhet például: „A feleségem, az a holdra szállt angyal, sajnos földkóros. Tegnap éjjel is felkelt álmában, és végigesett a holdon, úgy sütött a teliföld."

Már most az égnek mered a hajam minden szála, ha arra gondolok, hogy egyszer majd a Marsra is áttelepülünk, s akkor kezdhetjük elölről az egészet. De ezen még ráérek mérgelődni. Képzeletemben egyelőre még csak a Holdon járok, s találkozom Mihály bácsival, az öreg paraszttal, aki újságolja, hogy ő is áttelepült, a régi öt hold földje helyett éppen most utalták ki neki az öt föld holdat, de tiszta egy homok, a fene egye meg.

(t)

---

* *Időszerűsége miatt adjuk közre ezt az évekkel ezelőtt írott karcolatot.*

ŰRHAJÓS KALAND

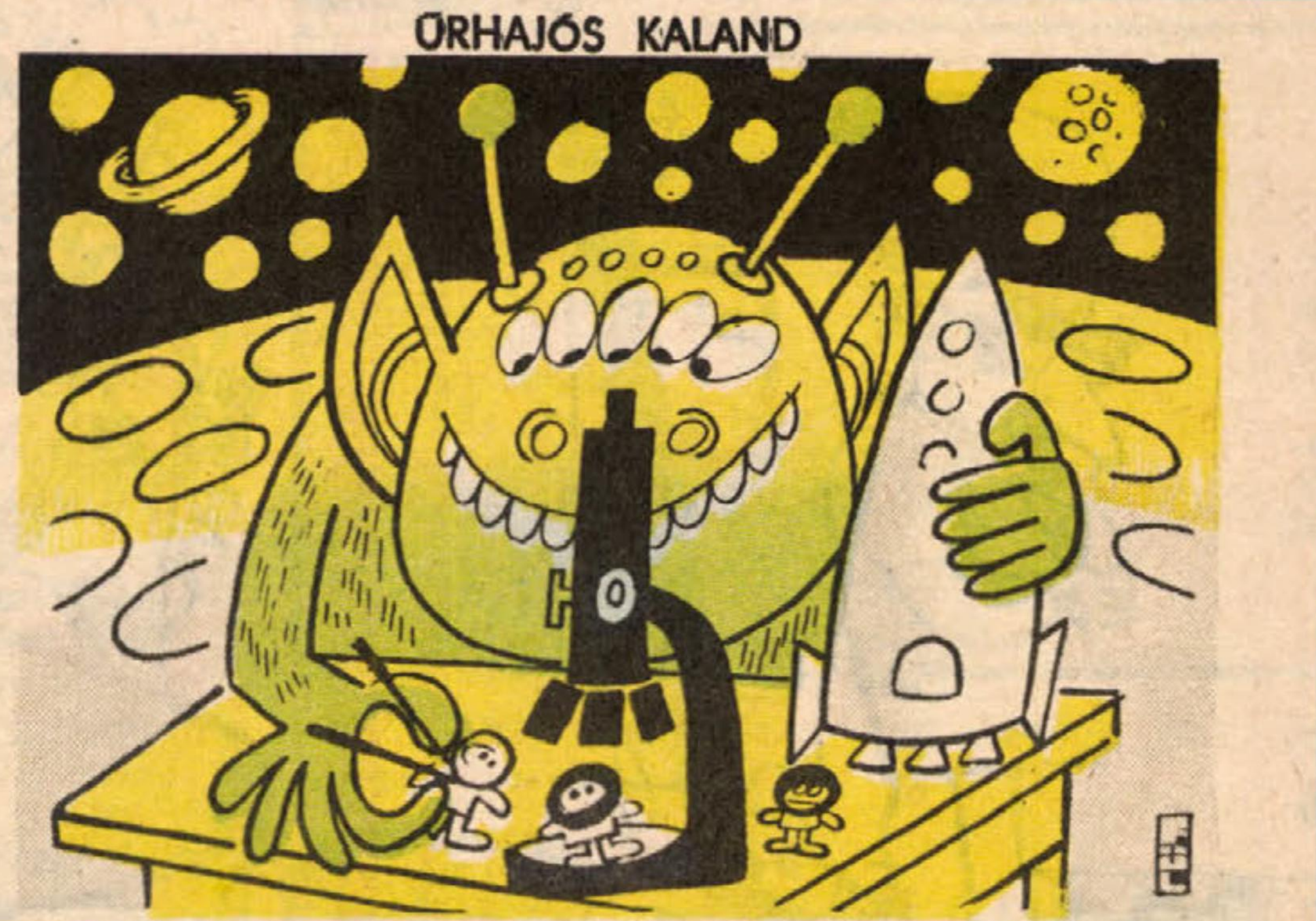

IZGALOM A HOLDON

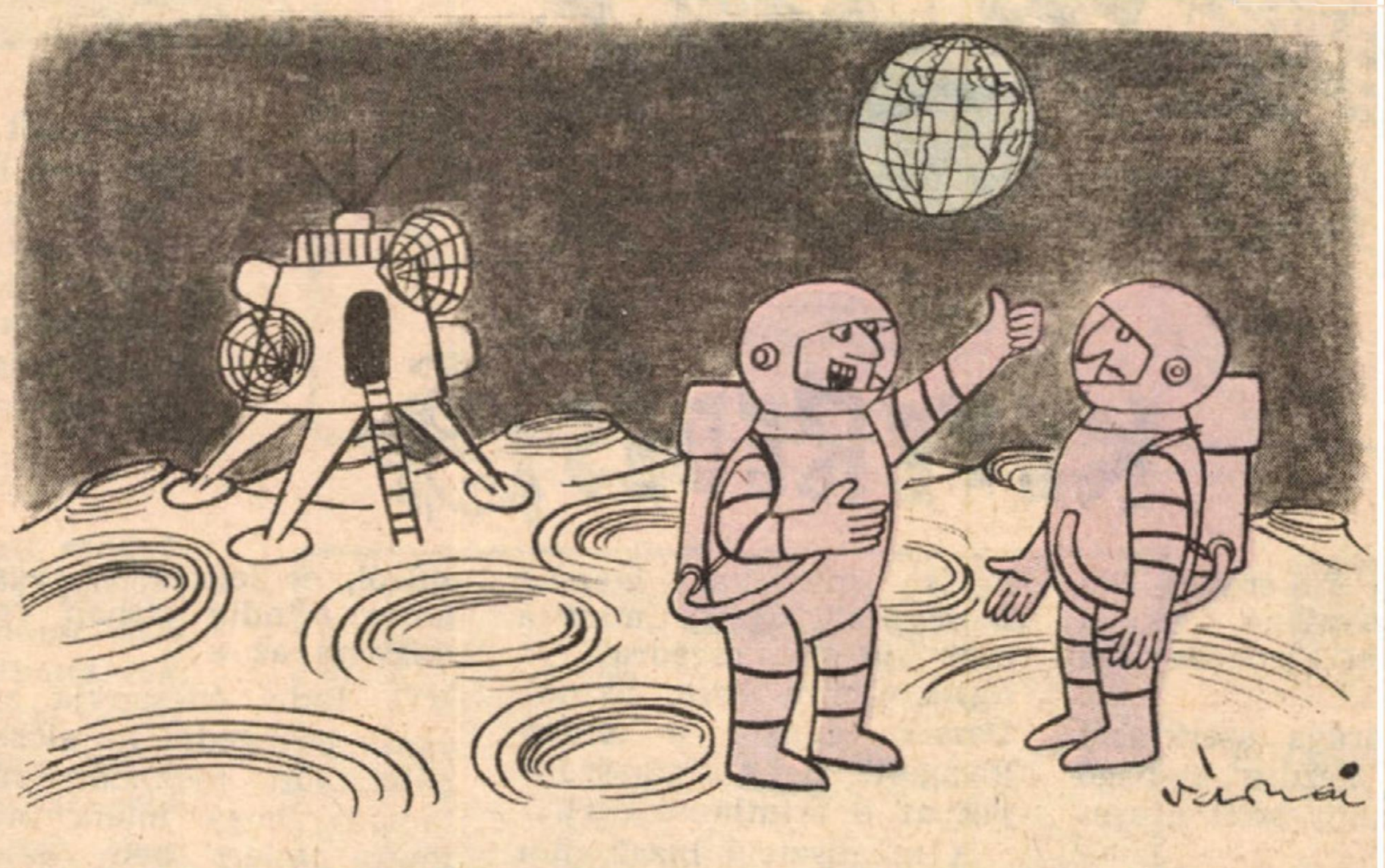

— Mit gondolsz, ki nyeri Budapesten a táncdalfesztivált?

MEGLEPETÉS

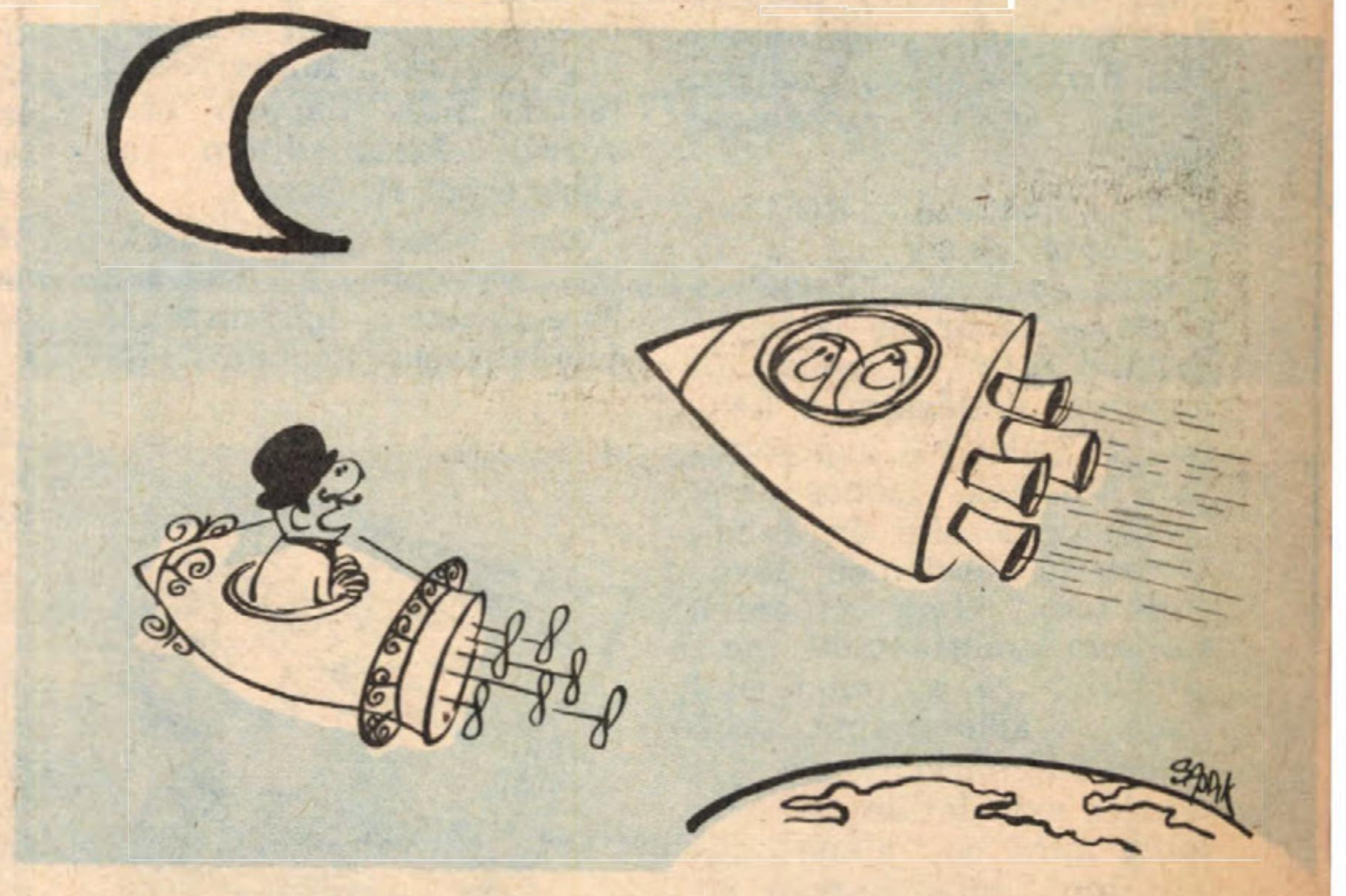

— Van egy kis üzemanyaguk? Még 1897-ben indultam, és kifogyott . . .

MELLÉKÜZEMÁG

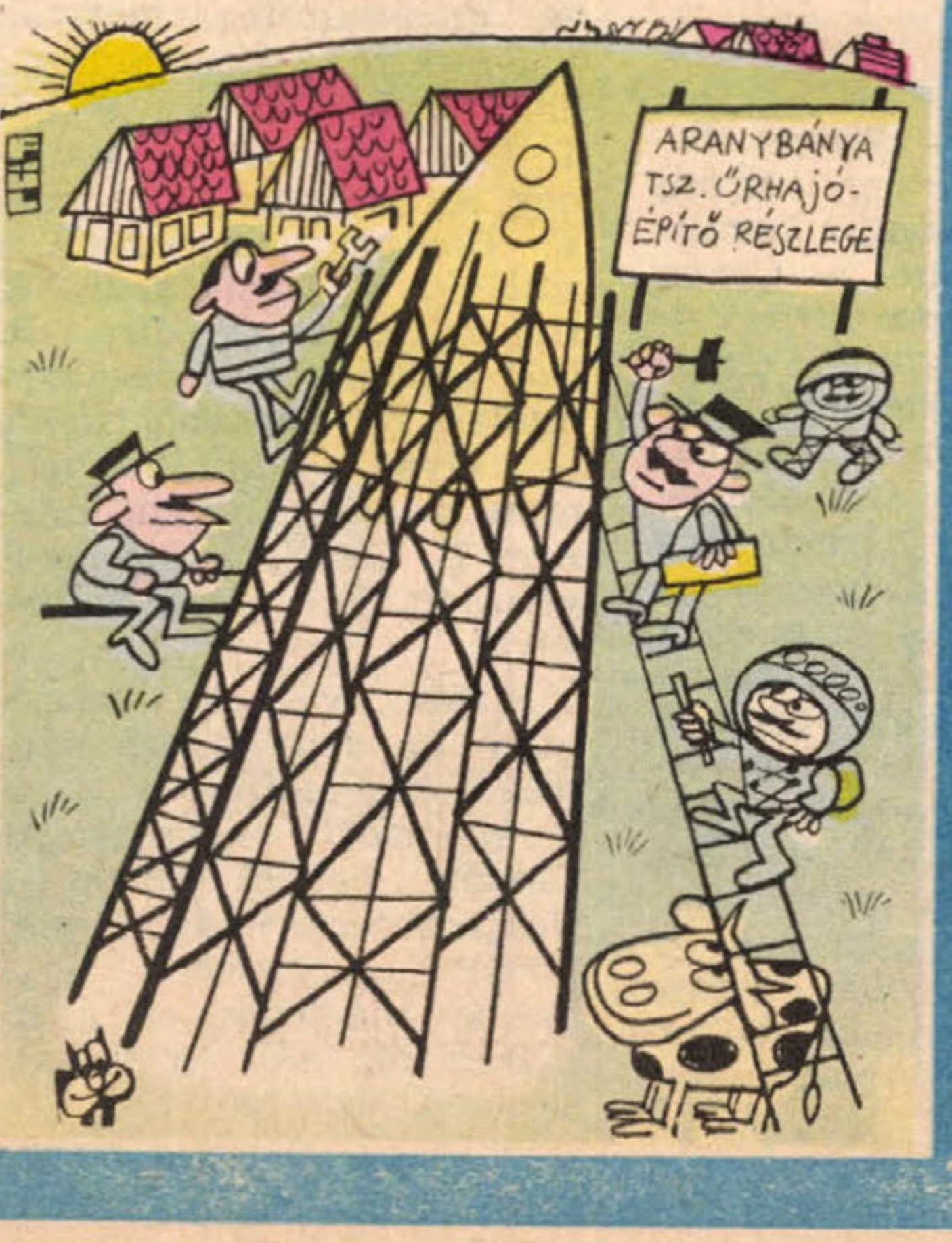

ÉLELMES HOLDLAKÓ

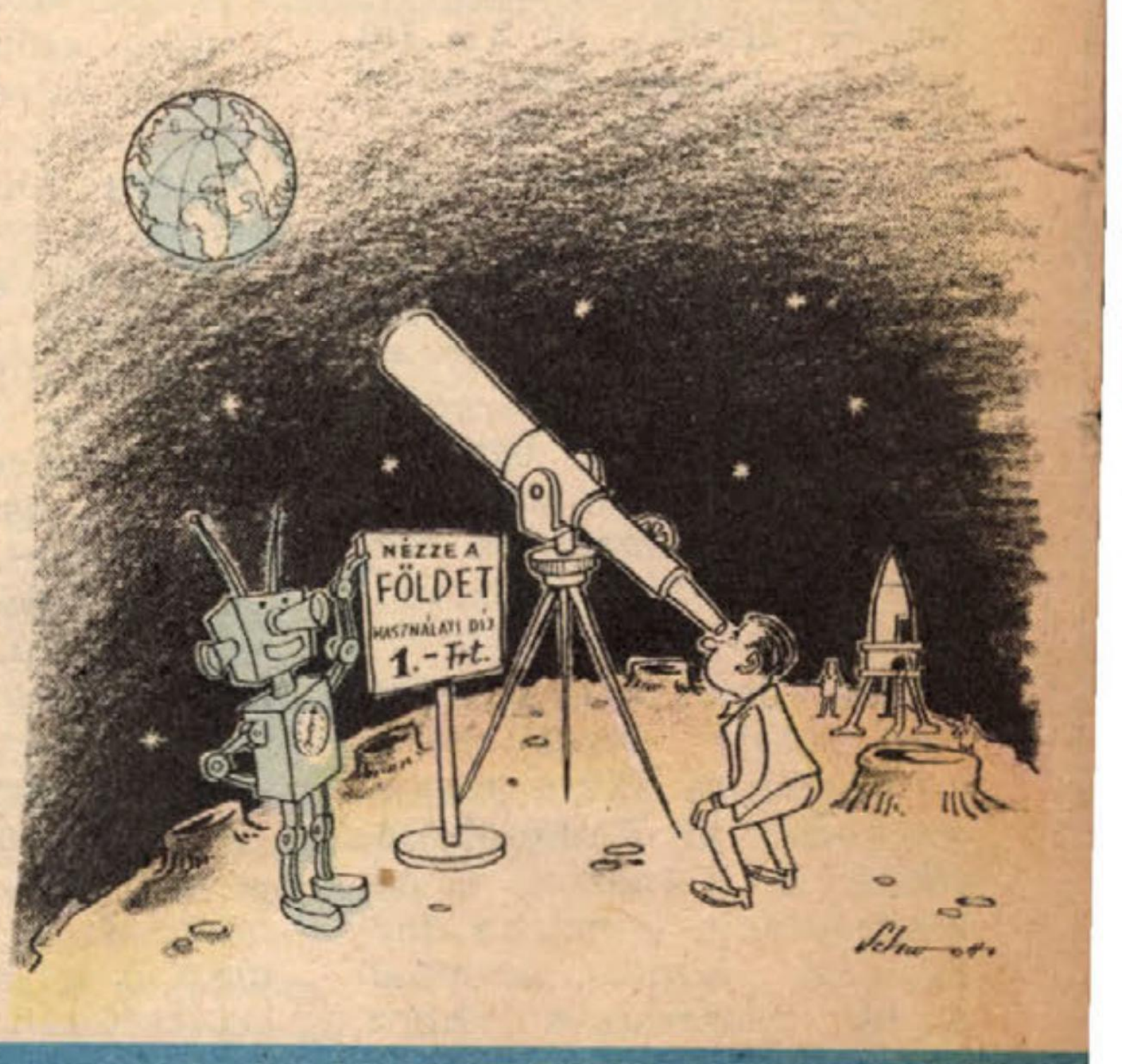

SZENZÁCIÓ A HOLDON

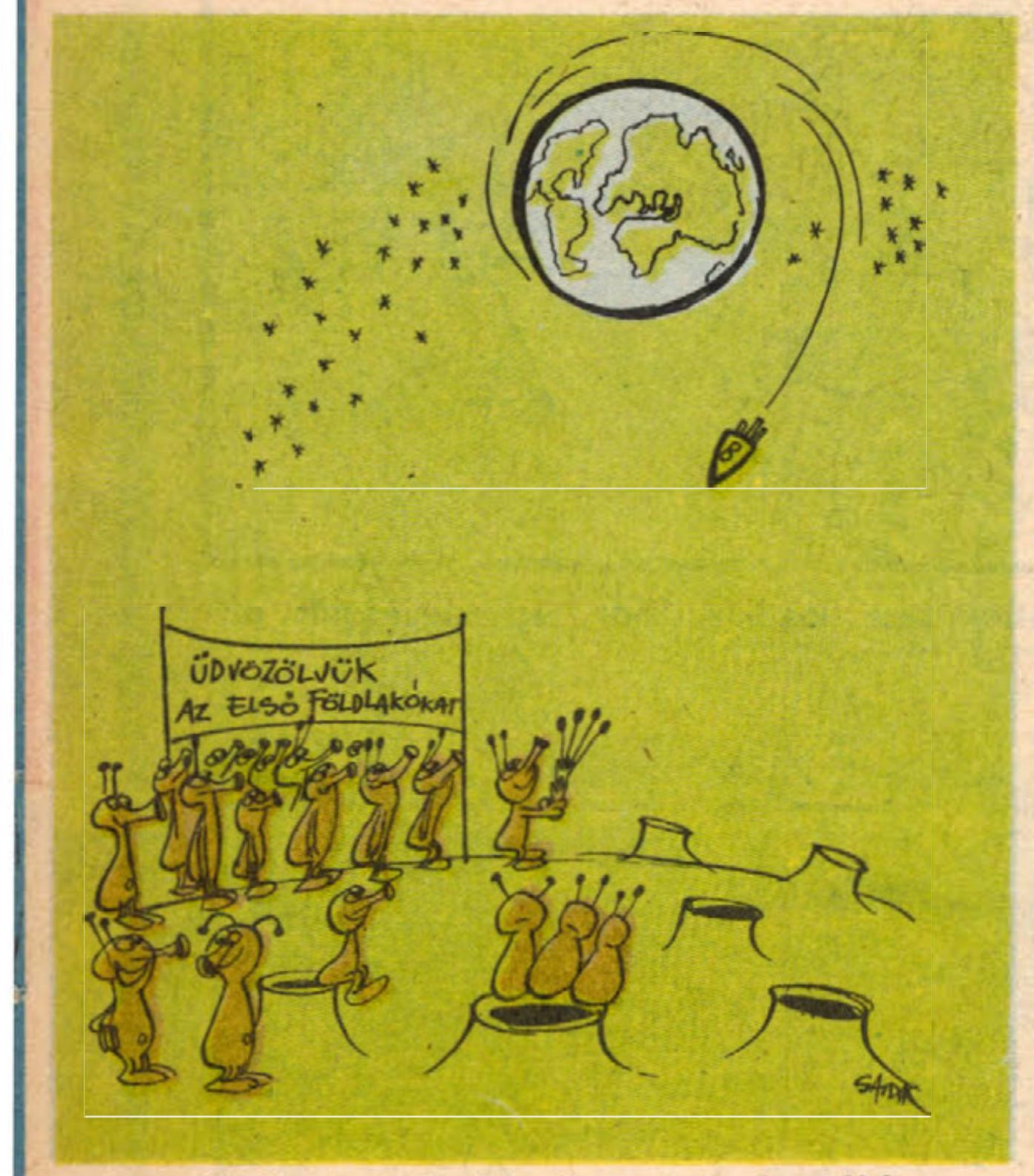

— Állítólag a Sophia Lorent is hozzák!

ŰRREPÜLÉSEK IDEJÉN

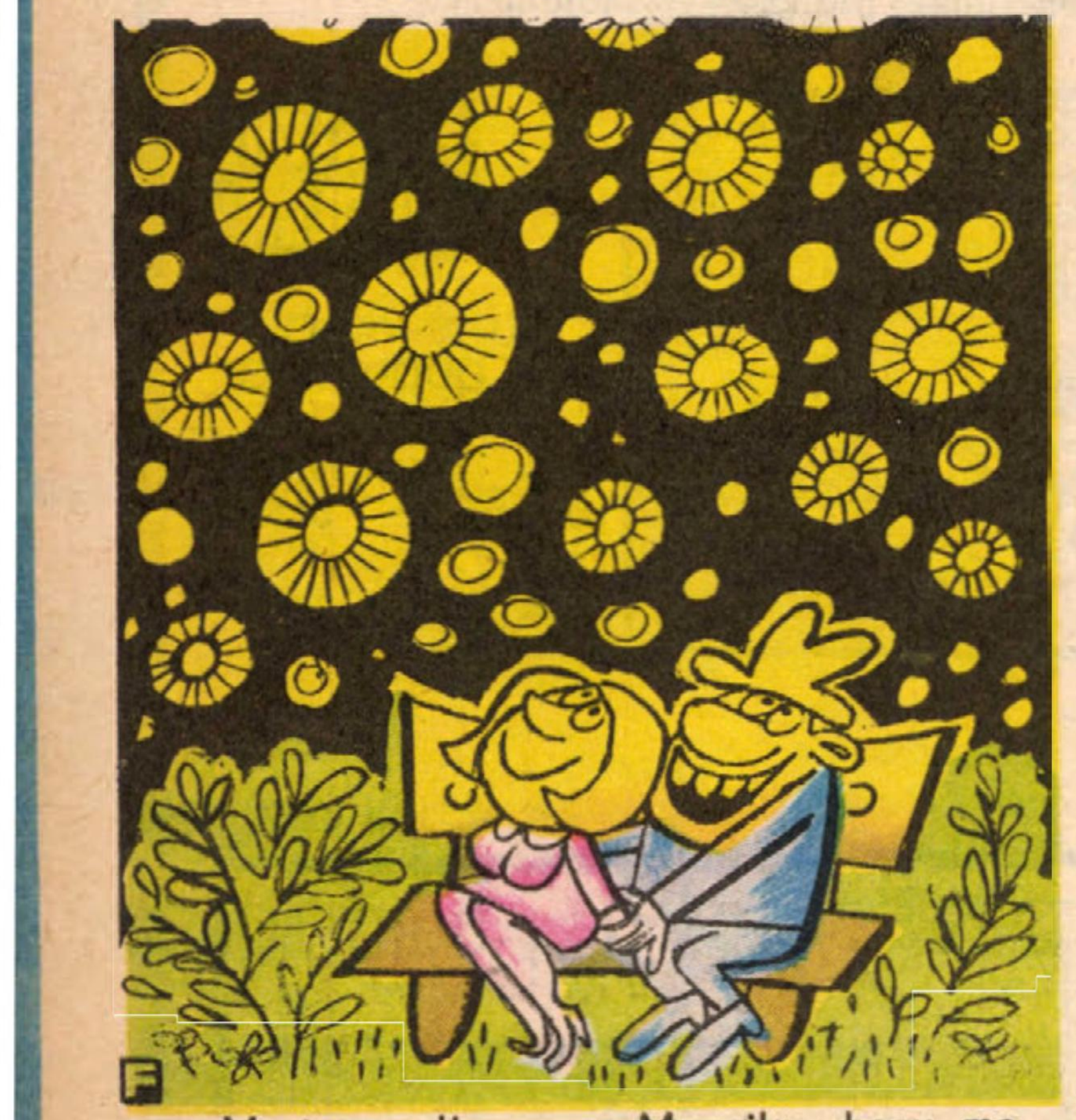

— Most mondja meg, Mancika, hogy melyik csillag kell, mert holnap talán már késő lesz . . .

NŐI DOLGOK

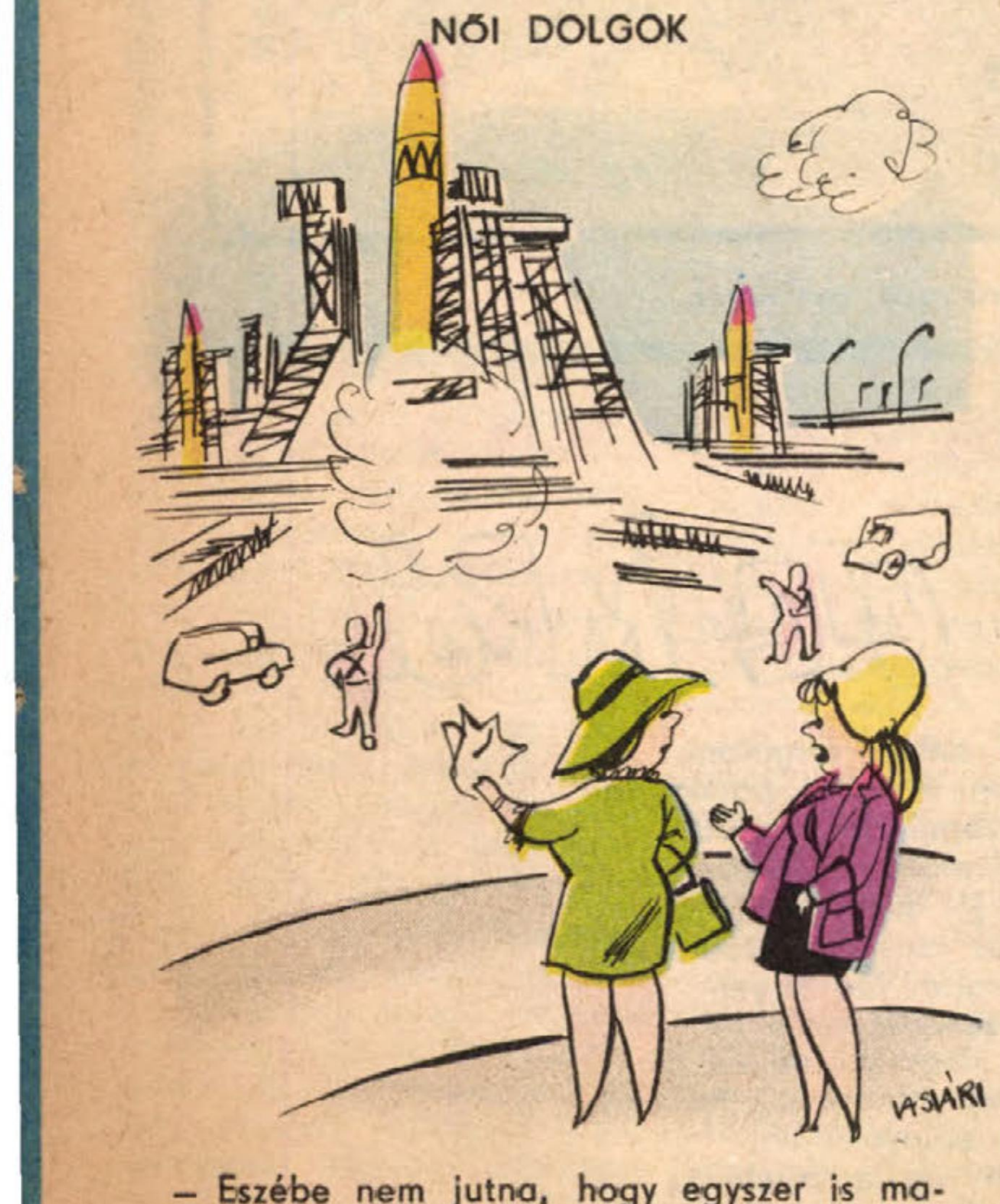

— Eszébe nem jutna, hogy egyszer is magával vigyen . . .

történelmi pillanat

A tévé előtt ül a család. Nemsokára kilenc óra, ezen a nevezetes július 20-i napon, amikor a holdkomp leszáll földünk hűséges kísérőjére. Kései ükunokámnak is mesélni fogom e jeles pillanatot, aki tiszteletteljes hálával érinti majd meg ruhám szegélyét. Nagy idők tanúja vagyok . . .

20 óra 55 perc:

Már csak néhány perc. A fékező-rakétákat bekapcsolták. Úgy magyarázok a családnak, mint egy Gauser, vagy Sinka. Elmesélem, hogy avatott ember számára ez nem boszorkányság, csupán technika, matematika és bátorság. A lányom arcán látom: elhiszi, hogy én legalább olyan jól elvezetném azt az Apollót, mint Armstrong, Collins, vagy Aldrin. Hatéves fiam, sajnos, messze esett a fájától, mert e nagyszerű pillanatokban a lendkerekes kisautójával kísérel meg sima leszállást a szőnyegre. Ez persze nem sikerül, az autó összetörik, a srác kap egy pofont, amiért ilyen nagy pillanatokban is a. hülyeségen jár az esze. Aztán még egyet kap, mert úgy üvölt, mint egy hordozórakéta és nem hallani, hogy mit mond a tévé.

21 óra 00 perc:

Nemsokára jelentkezik New Yorkból Ipper Pál, kiküldött ENSZ- és űrtudósítónk. Izgatott vagyok. Mert hiába, nagy dolog a technika, a lónak négy fokozata van, mégis megbotlik.

21 óra 02 perc:

Katasztrófa történt. A fiam egy drótot dugott a konnektorba. Kicsapott a biztosíték, elsötétedett a tévé képernyője is. Rohanok a biztosítéktábla felé, közben bekapcsolom a tranzisztoros rádiómat. Ipper jelentkezik. A holdkomp közeleg a Hold felszínéhez. Én a biztosítéktáblához. Az akcióhoz a lányom tartja a gyertyát. A tábla alá húzok egy konyhaasztalt. Felmászok rá, de a biztosíték elérhetetlenül messze van.

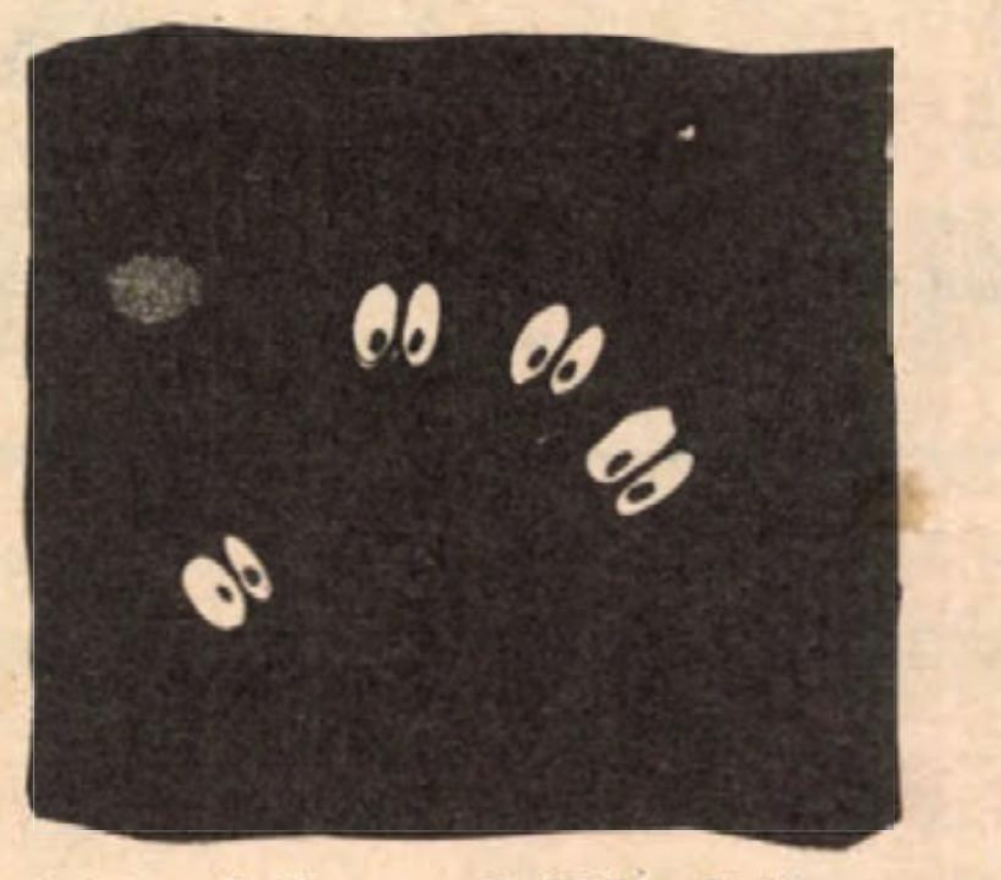

21 óra 13 perc:

Már csak öt perc hiányzik és leszállnak. Nagy pillanatok!

— Ne bámulj, hanem csinálj valamit! — kiabál a feleségem.

A konyhaasztalra egy hokkedlit teszek. Ez a második fokozat, ezzel el kell érni a biztosítékot. Halálmegvető bátorsággal mászok fel az építményre. Családom tagjai törpévé kicsinyülnek lent a messzeségben. Közben Armstrong jelenti: átáll a kézikormányzásra, hogy a megfelelő leszállóhelyet megtalálja. Sajnos, nekem a hokkedli sem elég. Nekem tíz centi hiányzik, nekik húsz kilométer. Ekkor megszólal a földi irányító központom:

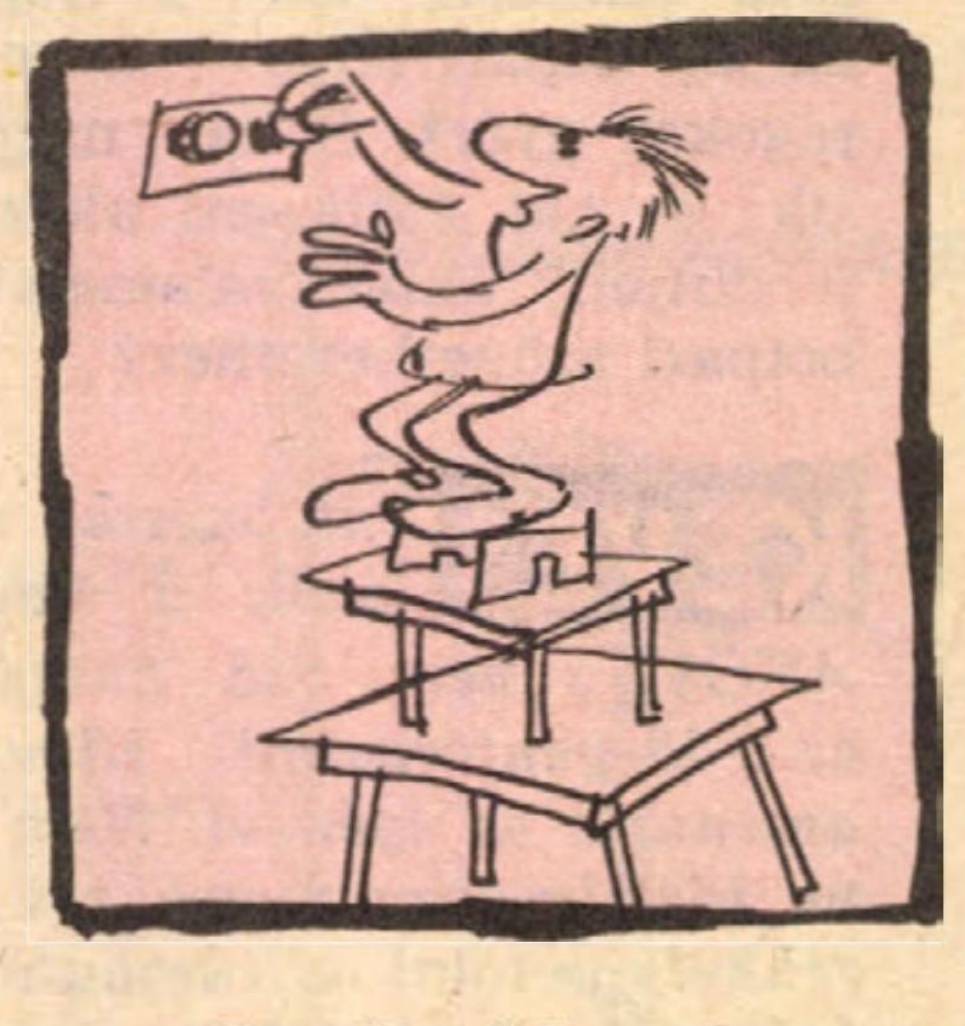

— Tegyél fel még egy sámlit — mondja, és én nem habozok. Látnom kell a közvetítést. Felrakom a sámlit. Rettenettel nézek a labilis toronyra, de félre gyávaság: sic itur ad astra, azaz így jutunk a biztosítékhoz!

21 óra 15 perc:

Már a hokkedlin egyensúlyozok. Ipper jelenti, hogy megvan a megfelelő hely a leszállásra. Már csak három perc. Kiegyenesedem. Minden szem rajtam csüng. A felelősség súlya mázsás teherként nehezedik rám. Egyik lábam a sámlin! Az egész építmény megmozdult és felbőgnek a holdkomp fékező motorjai. Houstonból az utolsó utasítások hangzanak:

— Kapaszkodj a gázcsőbe — mondja a feleségem. Lenézek. A lányom eltakarja a szemét, a fiam izgatottan kérdi:

— Ha leesik, kitöri a nyakát?

21 óra 17 perc:

— Már csak hatvan másodperc — mondja Ipper —, és számolja az időt, természetesen visszafelé, ahogy már ez egy űrszakértőhöz illik. Én közben keresem a drótot és az egyensúlyomat. A drót már megvan. A fogaim között volt. Az egyensúlyom lent maradt, de már nincs idő keresgélni. Ujjam hegyével elérem a biztosítékot és óvatosan csavarni kezdem.

— Már csak harminc másodperc . . . Huszonkilenc — számol Ipper.

Megvan! Kezemben a biztosíték. Mint egy megszállott, tekerem rá a drótot.

— Húsz másodperc . . . Tizenkilenc . . .

Armstrongék kétségbeesetten kapaszkodnak a fogantyúkba, én a gázcsőbe. A másik kezemmel tekerek. Aztán helyére illesztem a biztosítékot, csavarom, még néhány pillanat és a drót eléri azt a kis bigyót, amivel érintkeznie kell, hogy kigyúljon a fény. Ezt el is mondom a családnak, hadd lássák, hogy tudományos felkészültséggel is rendelkezem a bátorságom mellett.

— Tíz másodperc . . . Kilenc . . . Nyolc — lihegi Ipper Pál, én meg tekerem. Alattam kavarog a szörnyű mélység, a gázcsőről szemembe szitál a lerakódott kozmikus isa por és chomu.

— Három . . . Kettő . . . Egy — ujjong Ipper és nem ok nélkül, mert a lakásban kigyúl a fény, zúgni kezd a tévé. Torkomat szorongatja a győzelem boldog mámora, büszkén elengedem a gázcsövet. Alattam megmozdul a szerkezet.

21 óra 18 perc:

— Leért! Az első ember, a Holdon van! — hallom a tranzisztorosból, és kinyújtom a karom, de csak a levegőt ölelem és szállok, repülök, mint egykoron Daedalos és Ikarus. Súlytalannak érzem magam, de nem sokáig, mert óriási puffanással landolok a lakatlan előszobai tájon, fejem második kozmikus sebességgel csapódik a parketthez, szemem előtt elfut rövid, eseménydús életem, majd egy pillanatra az eszméletem is elvesztem valahol. Aztán magamhoz térek, de nem nyitom ki a szemem. Így is látom, hogy családom tagjai aggódva hajolnak fölém. Arcukon a hősnek, a tudomány mártírjának kijáró tisztelet. Nem szeretem az ovációt, ezért szerényen én szólalok meg előbb:

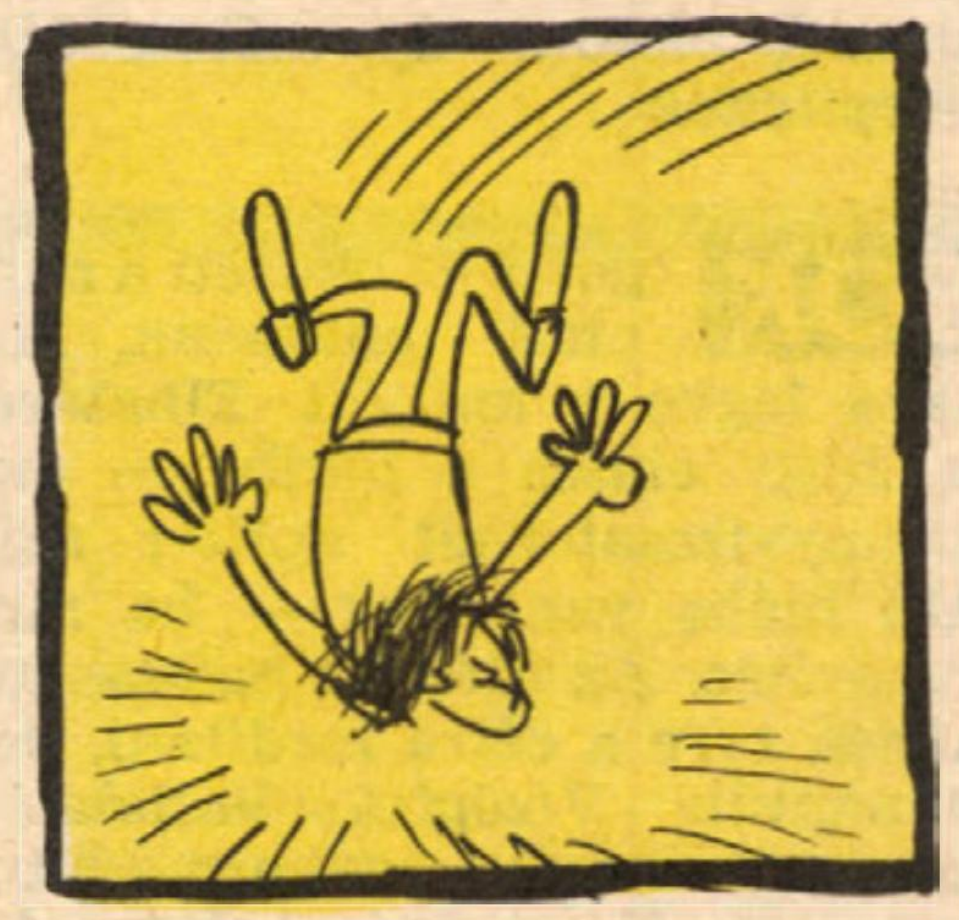

— Semmiség az egész. Csak a kötelességemet teljesítettem. Fontos, hogy sikerült — lehelem, de válasz nem érkezik, mert az egész pereputtyom még 21 óra 16 perckor átment a szomszédba tévét nézni.

Ősz Ferenc

ANZIKSZ SOMOGY MEGYÉBŐL

SOK az állandóan lezárt sorompó a Balaton menti vasútvonalon (Bogláron, a teniszpályák mellett, és az alsóbéla-telepi kempingnél mi is bosszankodtunk miattuk!) és ezért egyre nehezebben lehet lejutni autóval a vízpartra. No persze, a gyalogosoknak sem könnyű, a két lábukat lejárhatják, míg találnak egy olyan vízparti lejárót, ahova még nem tették ki a bűvös táblát: „Magánterület!”.

KEVÉS *az étel- és italautomata az üdülőtelepeken. Mint mondják, most kísérleteznek velük néhány kempingben. Úgy látszik, nemzeti szokásunkká kezd válni, hogy évekig kísérletezünk olyasmivel, ami már világszerte bevált!*

SOK panasz hangzik el Kaposvárott, a Kalinyini-lakótelepen amiatt, hogy fűtfát ígérgetnek nekik, de a sok ígéret csak nem akar beteljesedni. A fűt-fát ebben az esetben nem képletesen kell érteni, hanem valóságosan: évek óta ígérgetik ugyanis, hogy füvesítik és fásítják a telepet, mert jelenleg bizony nagyon sivár a környék.

KEVÉS *a jó ivóvíz a megyében. A probléma áthidalására két irányban is megindultak az akciók: a megyei tanács egyre több törpevízmű építését szorgalmazza és segíti; a téeszek viszont új szőlőtáblákat telepítenek...*

SOK gondot okozott a nagyatádi tanácsnak, hogy hova tegye a millióit. Elhatározta, hogy elássa a földbe — azaz szennyvízcsatornát építtet rajta. Ám hiába van pénz — ha nincs kapacitás. Az idén 12 milliót tudnának erre a célra fordítani, de a Dunántúli Vízépítő Vállalat a tervezett munka egyharmadát se nagyon tudja elvégezni. Így aztán sok szennyvíz elfolyik még az utcán, amíg Nagyatád teljesen csatornázva lesz!

KEVÉS *a zöldáru azokban a nagyobb somogyi községekben amelyek nem a víz partján fekszenek. Marcaliban például találkoztunk egy fiatalasszonnyal aki karonülő kisgyerekével éppen Fonyódra készülődött. Megkérdeztük tőle: mit csinál ott? Így válaszolt: „Meg akarom mutatni a gyereknek, hogy milyen a Balaton — és a zöldpaprika...”*

SOK tréfálkozásra ad lehetőséget az a valóban fura szituáció hogy a Nagybajomi Építőipari Ktsz — farmernadrágokat gyárt. Sokan megkérdezik: és aki építkezni akar, hova forduljon? Talán valamelyik szabóipari szövetkezethez?

KEVÉS *autóbusszal rendelkezik a kaposvári AKÖV, s nem tud annyit adni az Idegenforgalmi Hivatalnak, amennyit az igényel. Nem lehetne ideiglenesen négyökrös szekerekkel pótolni a túraautóbuszok hiányát? Petőfitől tudjuk, hogy az mennyire hangulatos, romantikus...*

(Radványi—Császár)

KÉTHELY

HÁROM ÉVE ÉPÜL AZ ÚJ ORVOSI RENDELŐ

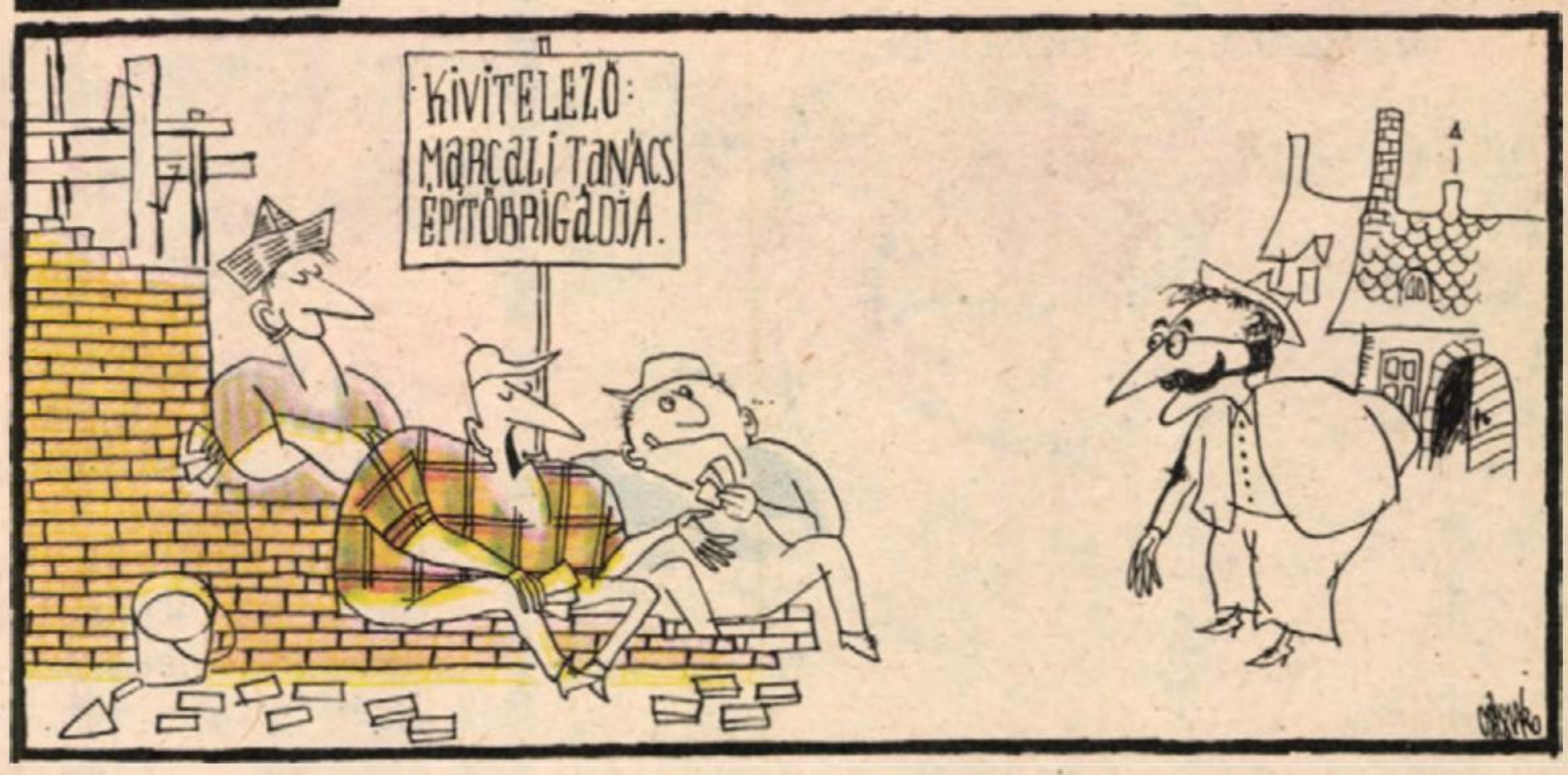

– Mit sürget! Mire kész leszünk, már rég kigyógyult a derékfájásból!

SIÓFOK

KEVÉS A PARKOLÓHELY

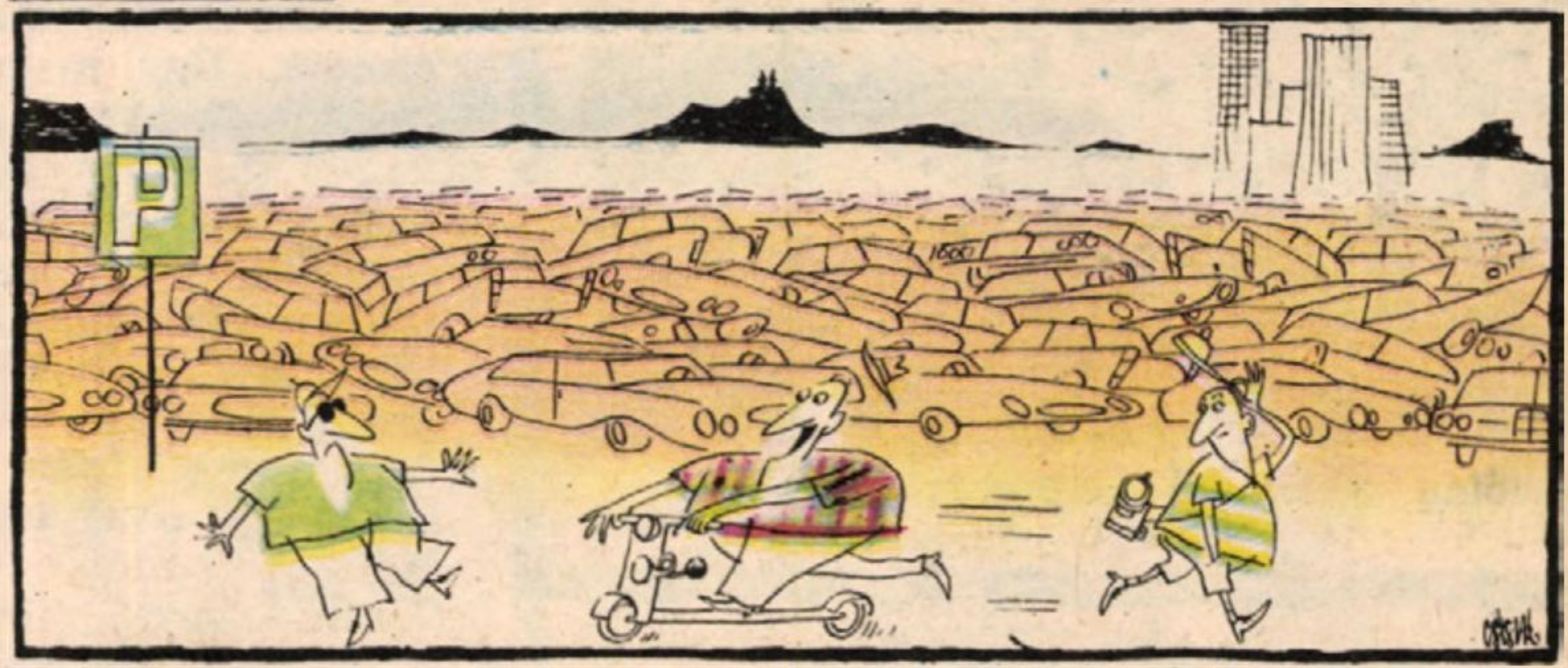

– Így legalább nincsenek parkolási gondjaim...

BALATON-BOGLÁR

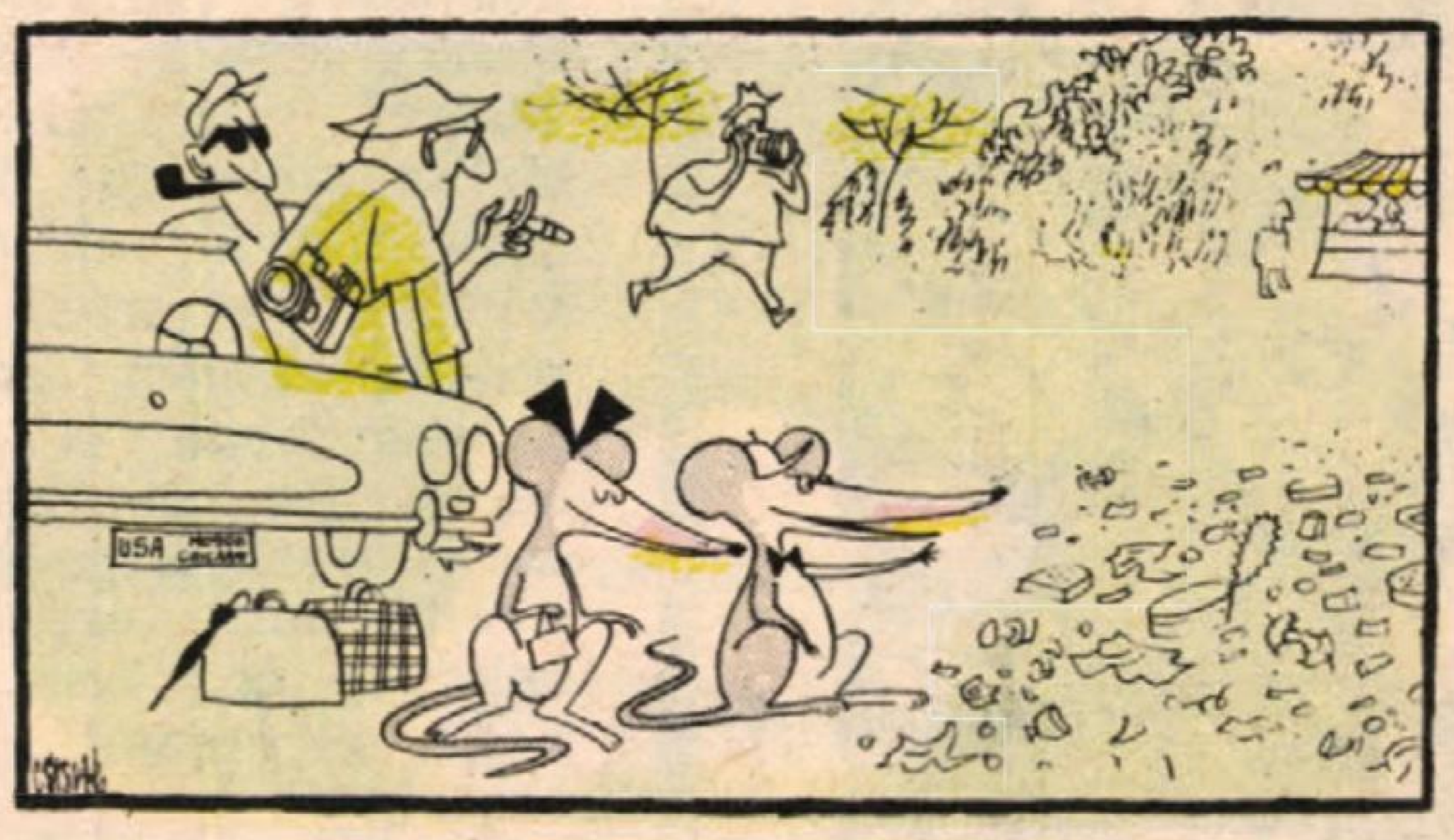

ELHANYAGOLT AZ ÜDÜLŐTELEP

– Érdemes volt eljönni a Balcsihoz... Ennyi szemét még Csikágóban sincs!

MARCALI

SOK A KÁTYÚ

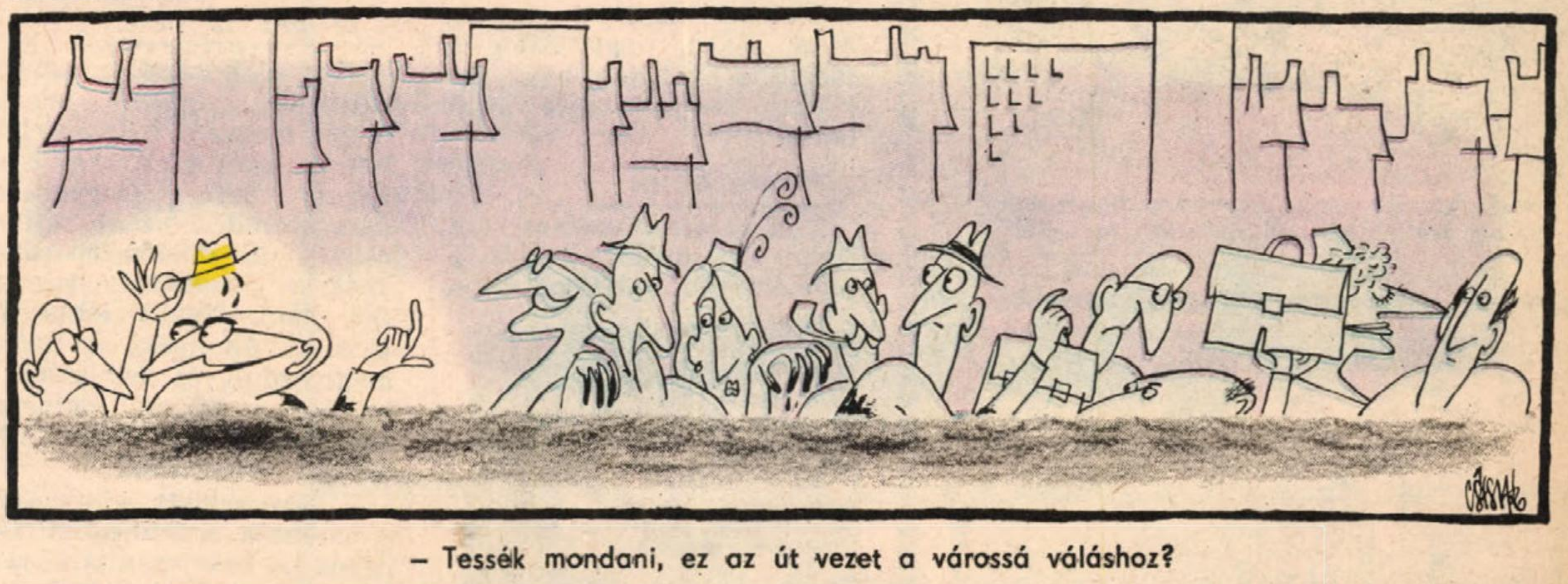

– Tessék mondani, ez az út vezet a várossá váláshoz?

A FÉLTÉKENY FÉRJ

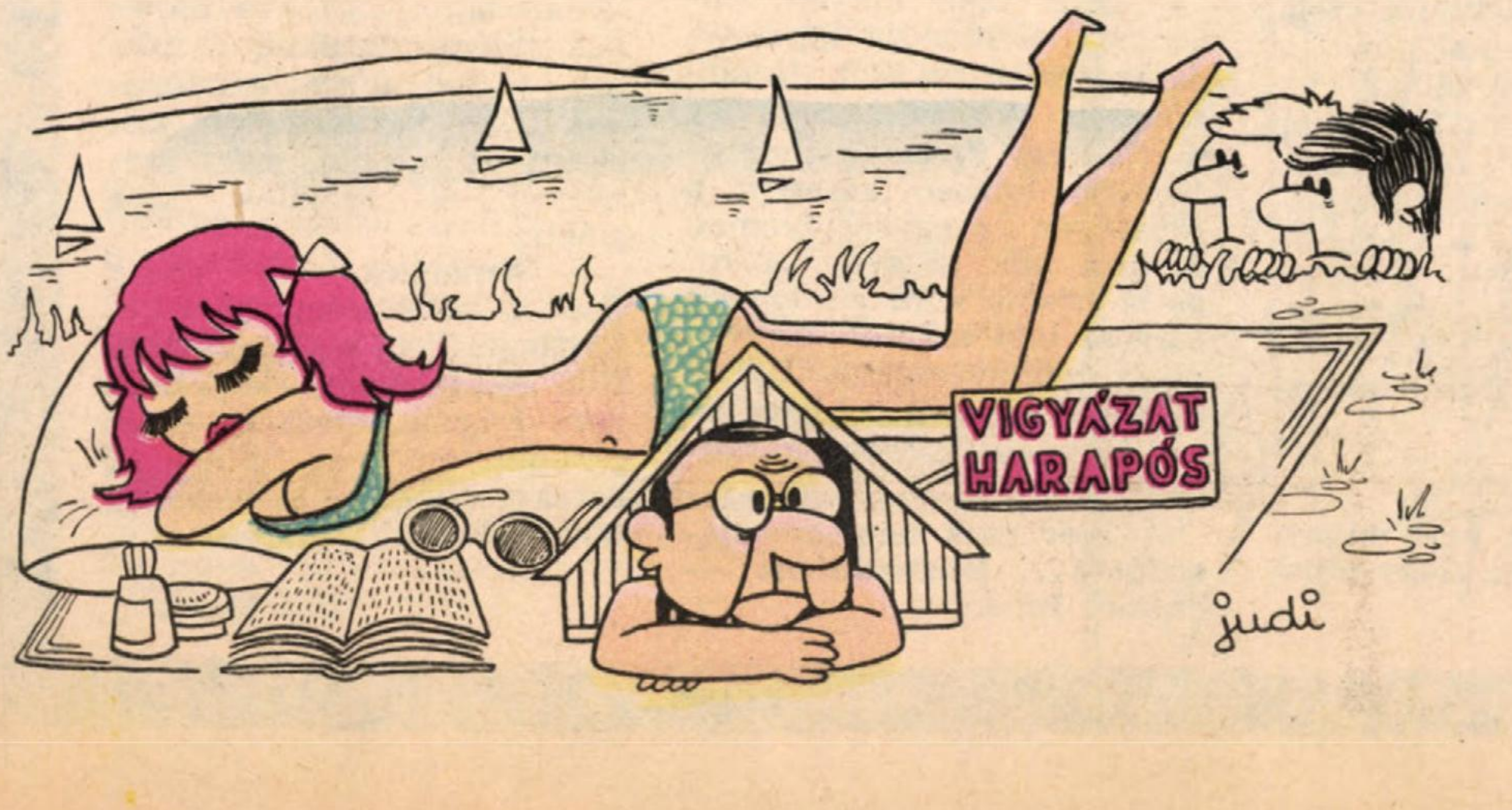

KIS CICÁMRÓL

A kiscicám, ha tollam forgatom,
nem bír nyugton maradni pamlagon.
Akármit lát mozogni, les, figyel.
Nem lesni, ami mozog, képtelen.
Kovács úr! Ön jól megértheti ezt,
hiszen Ön is les mozgó képlemezt.
Akármi mozog rajta, Ön figyel,
csak a komoly zenénél zárja el.
Mily nagyszerű, hogy elzárni lehet!
Be jó, hogy nem macskának született!
Lehet szobában szunyókálnia,
míg végsőt nem rúg a szimfónia.
Szegény cicám! Ő gangra menekül,
mihelyt gazdája zongorához ül.

Leszkai András

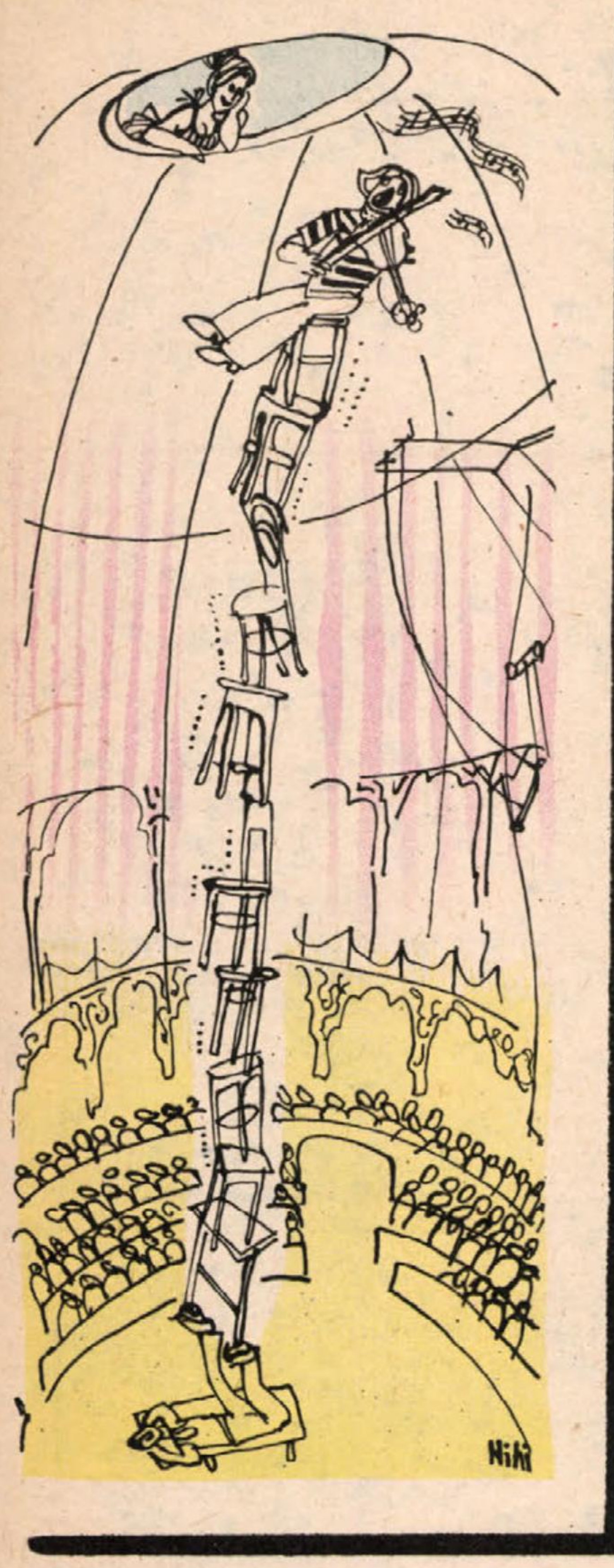

CIRKUSZ

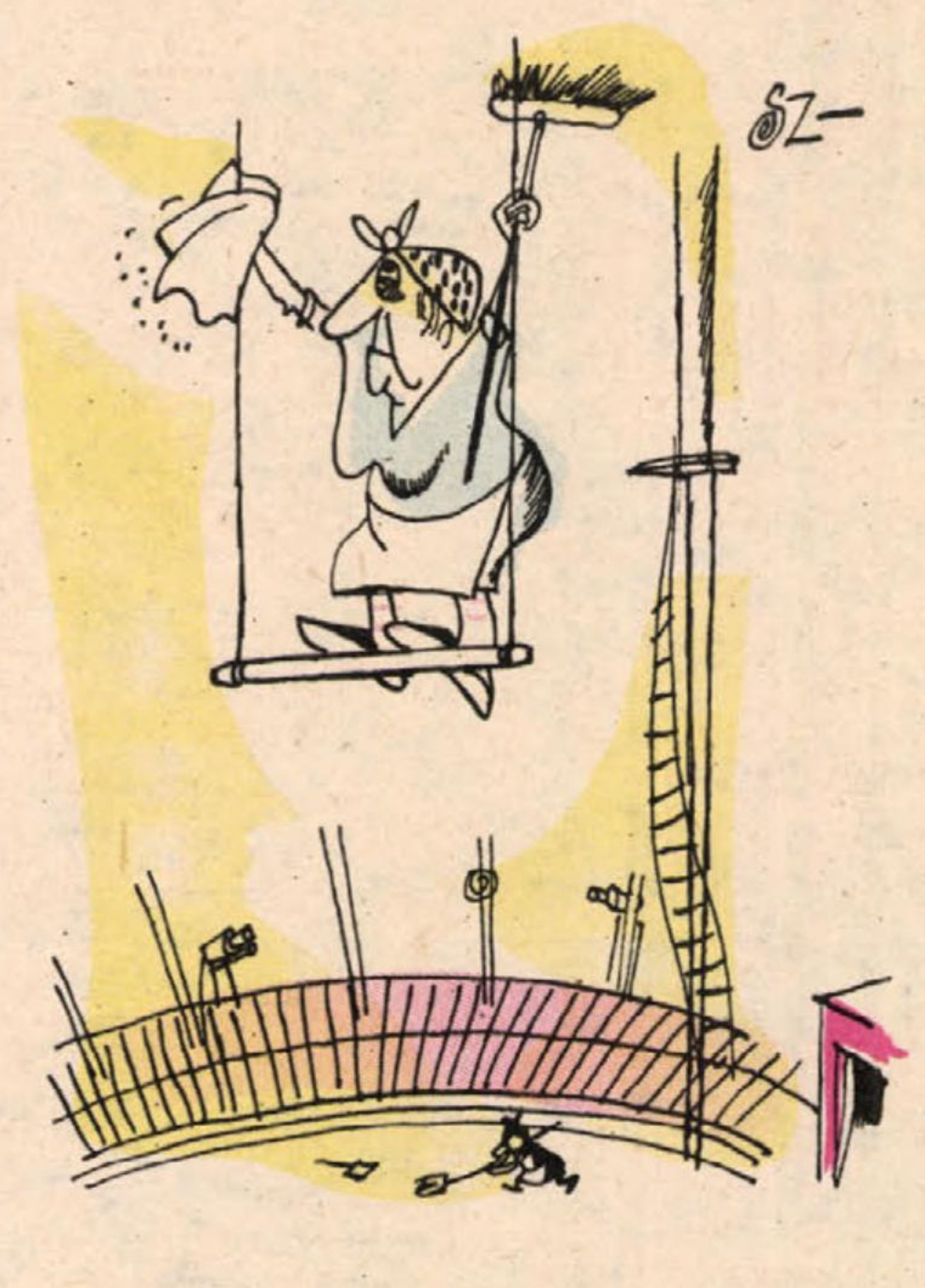

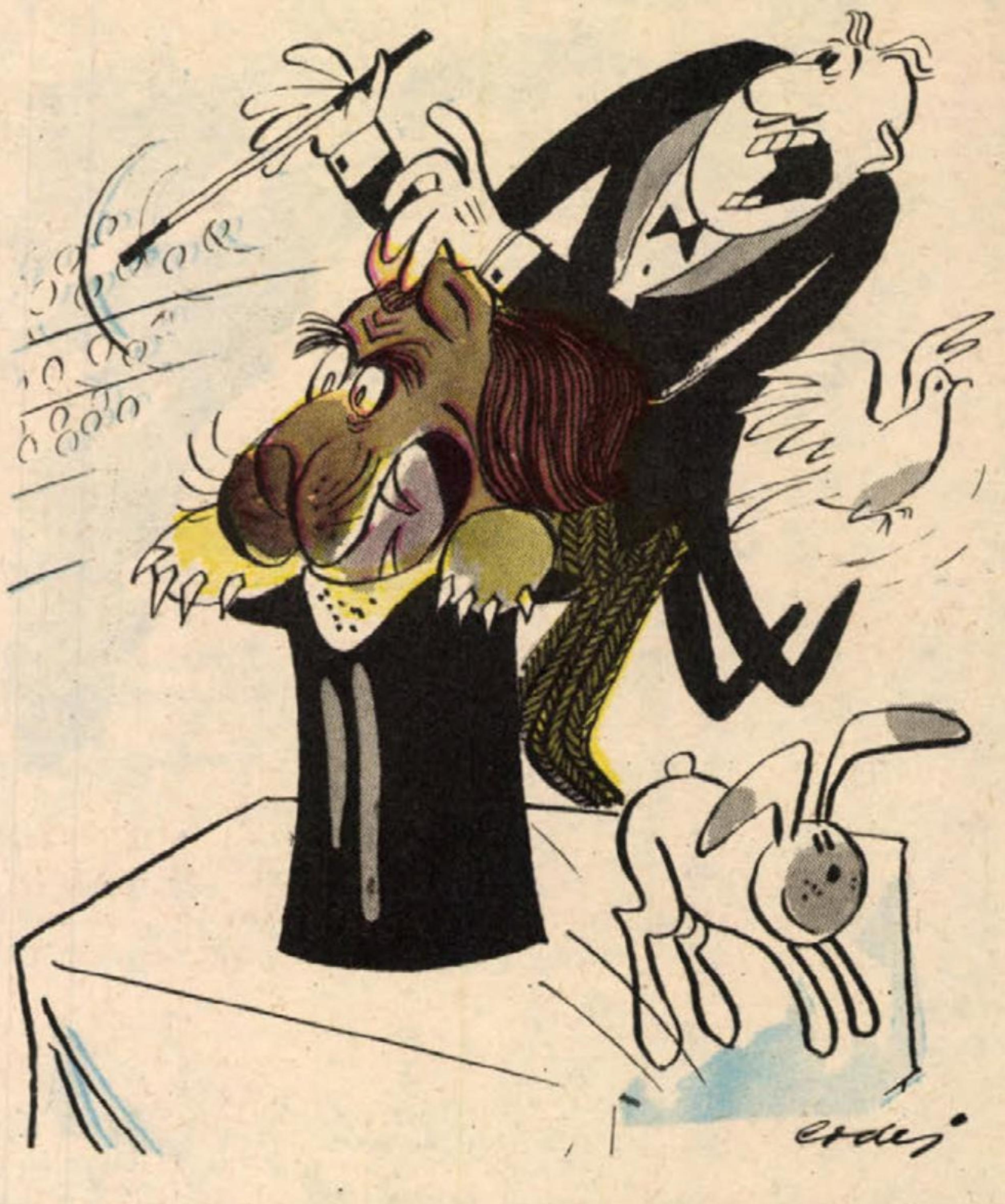

HEGEDŰS, SZŰR-SZABÓ
ERDEI, BALÁZS-PIRI, SAJDIK,
BARÁT, VÁRNAI

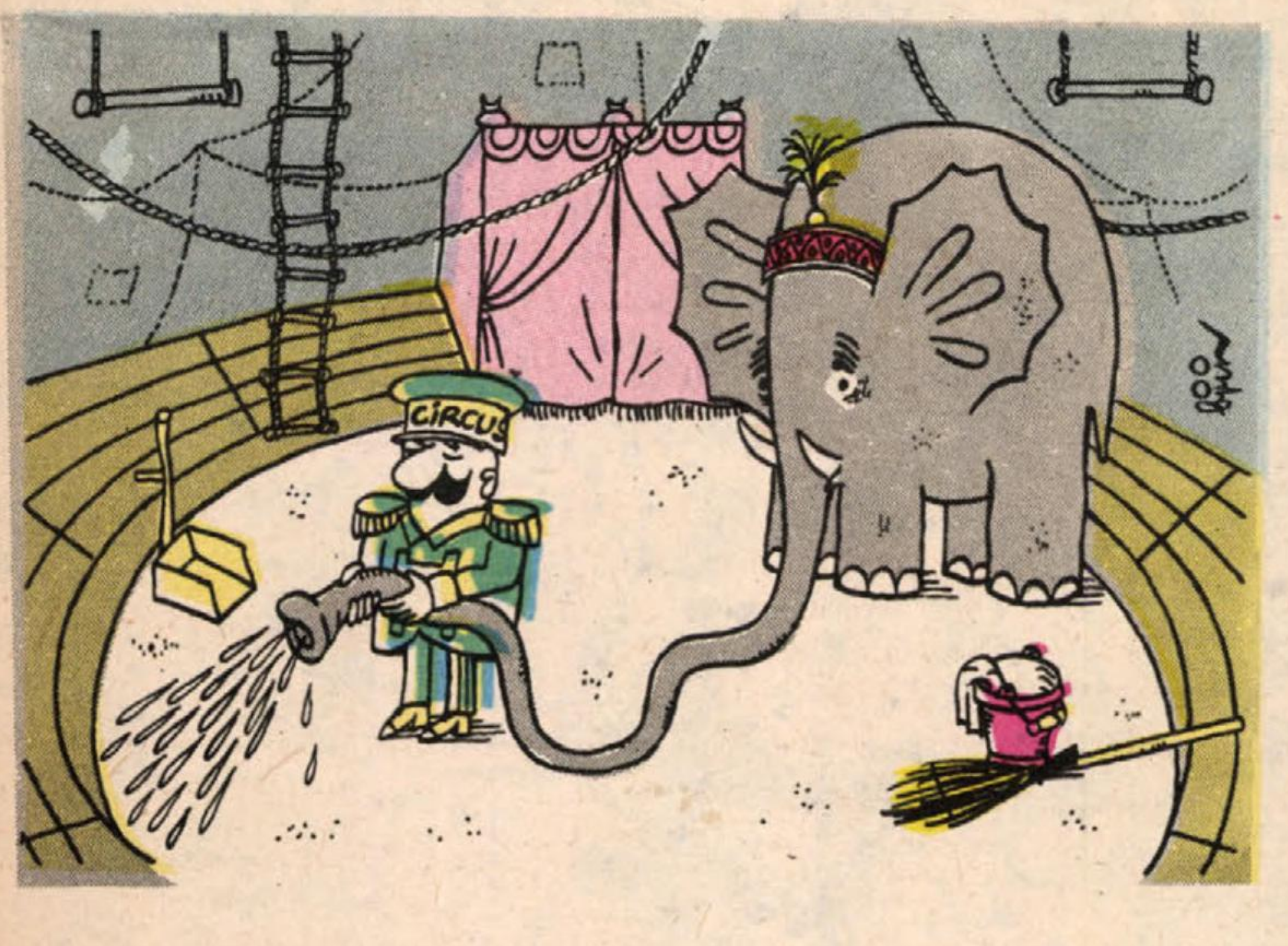

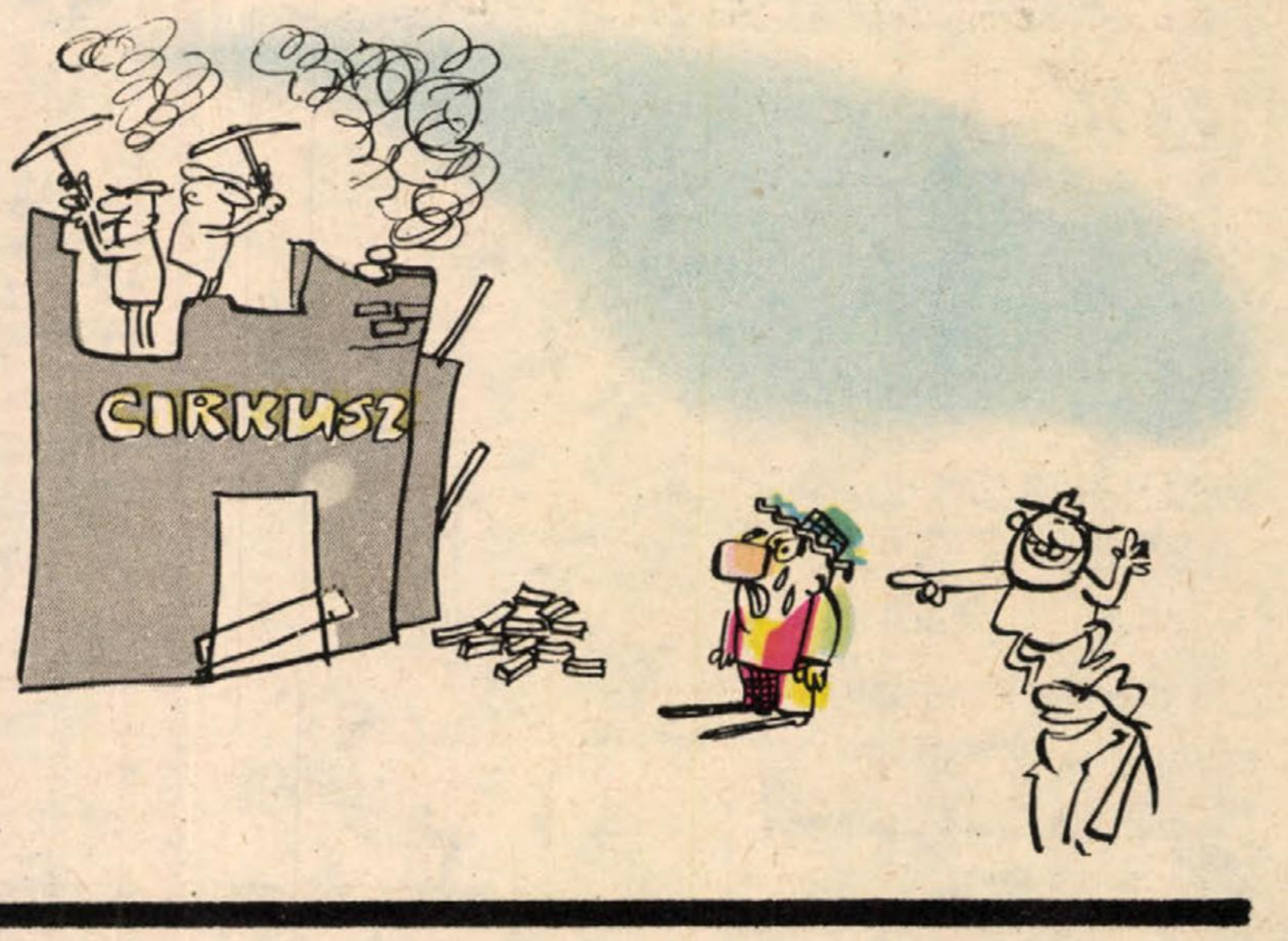

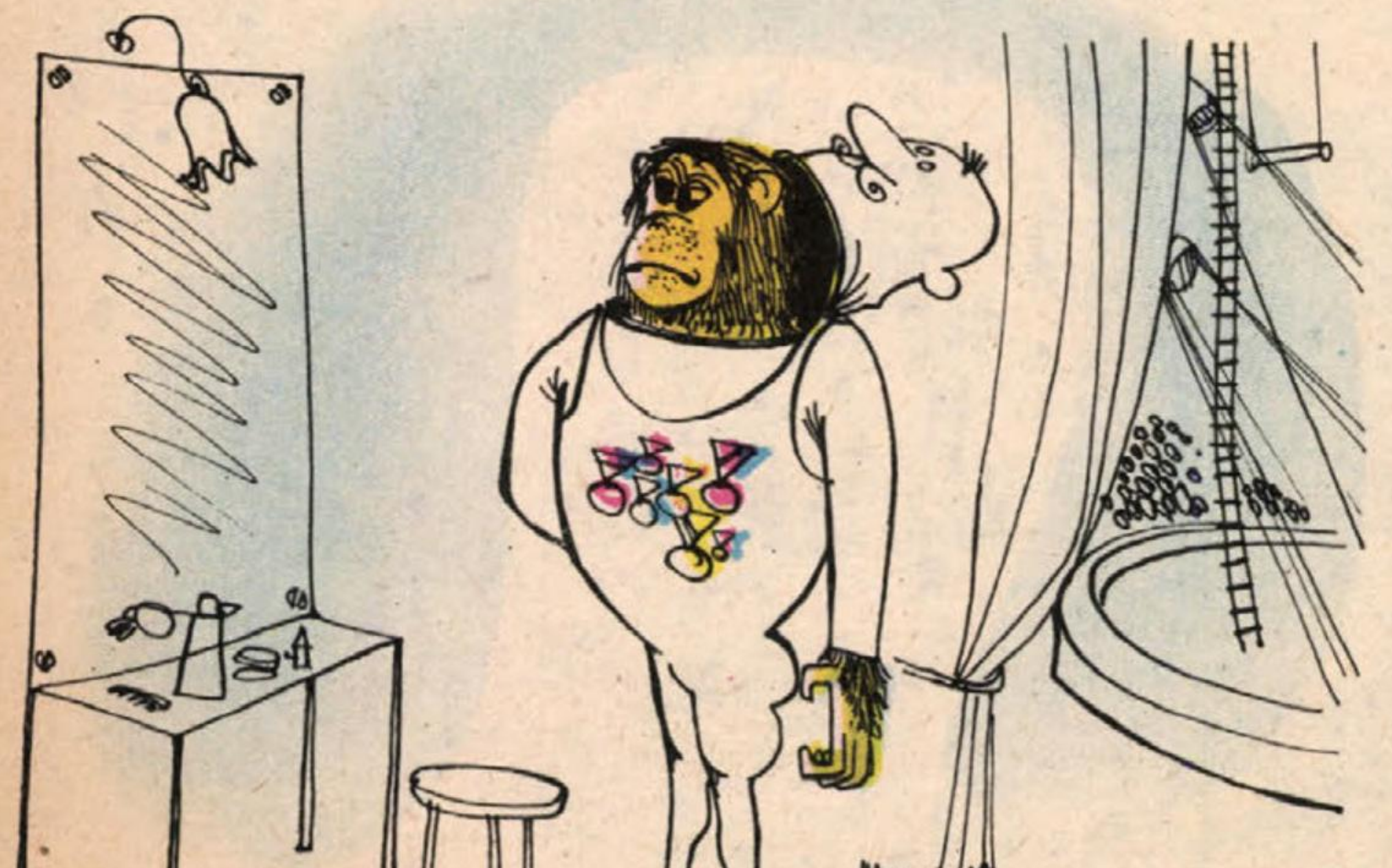

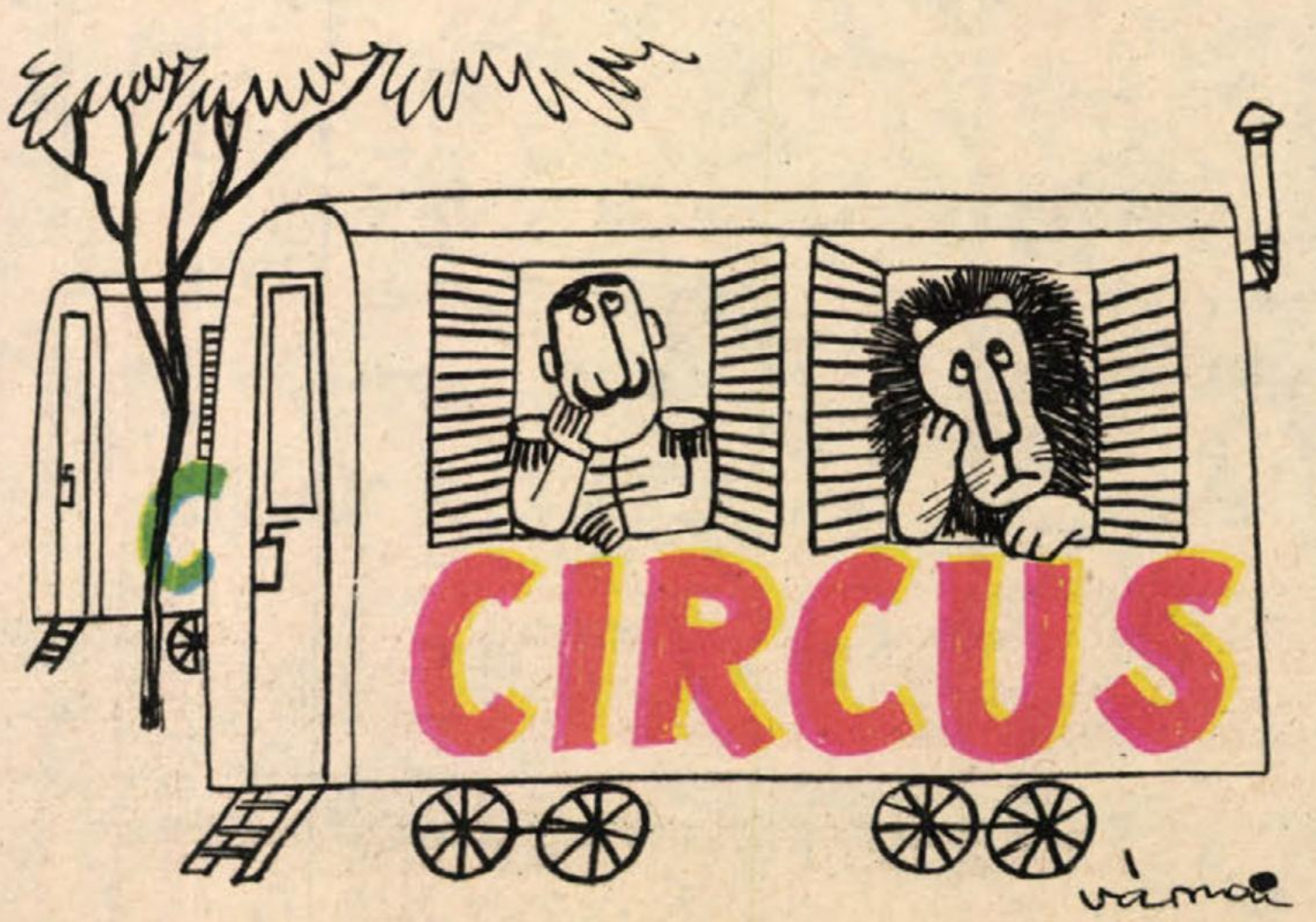
C
CIRCUS
várnai

A TRÓJAI FALÓ

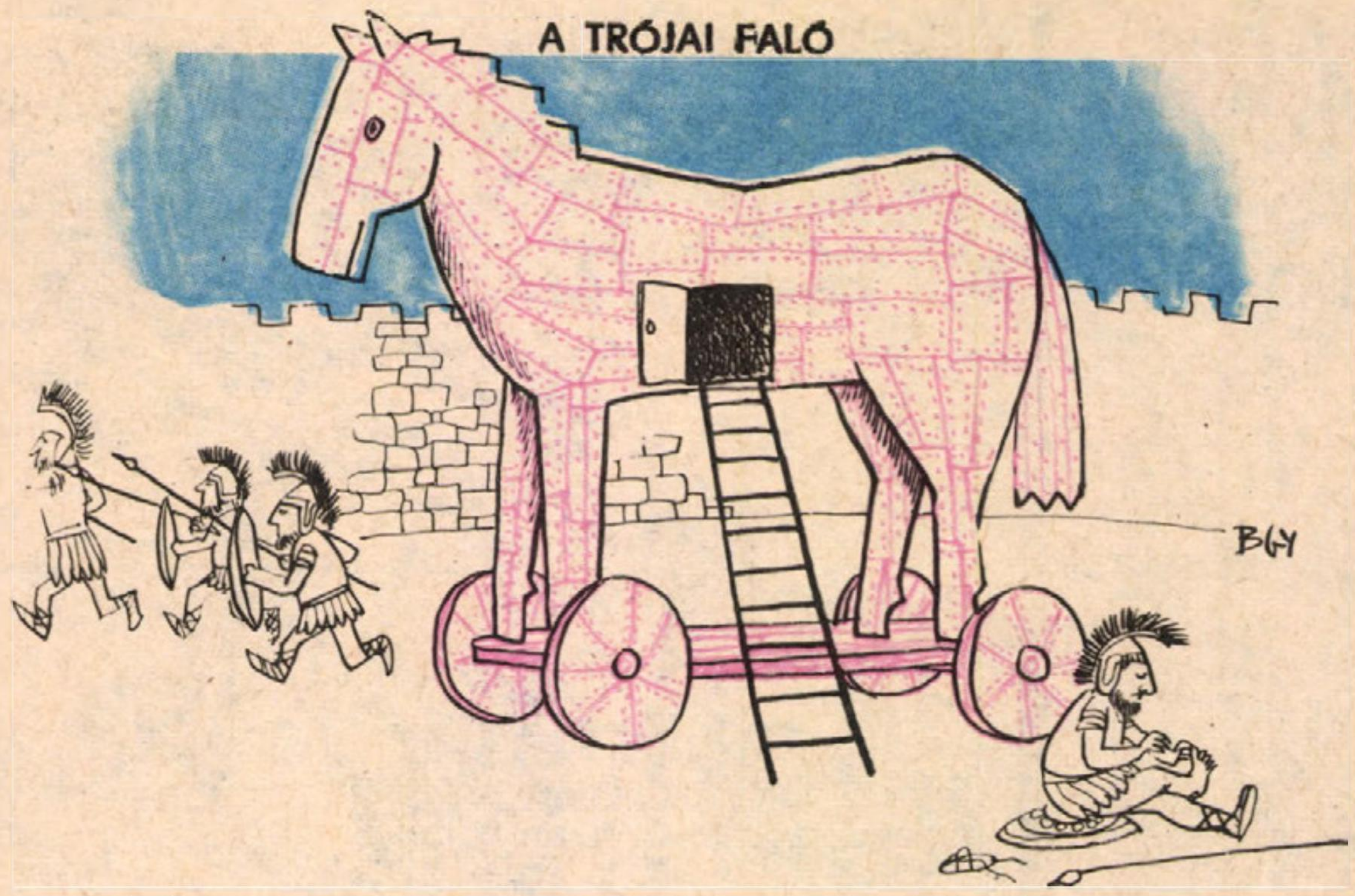

– A csuda vinné el! Szálka ment a talpamba!

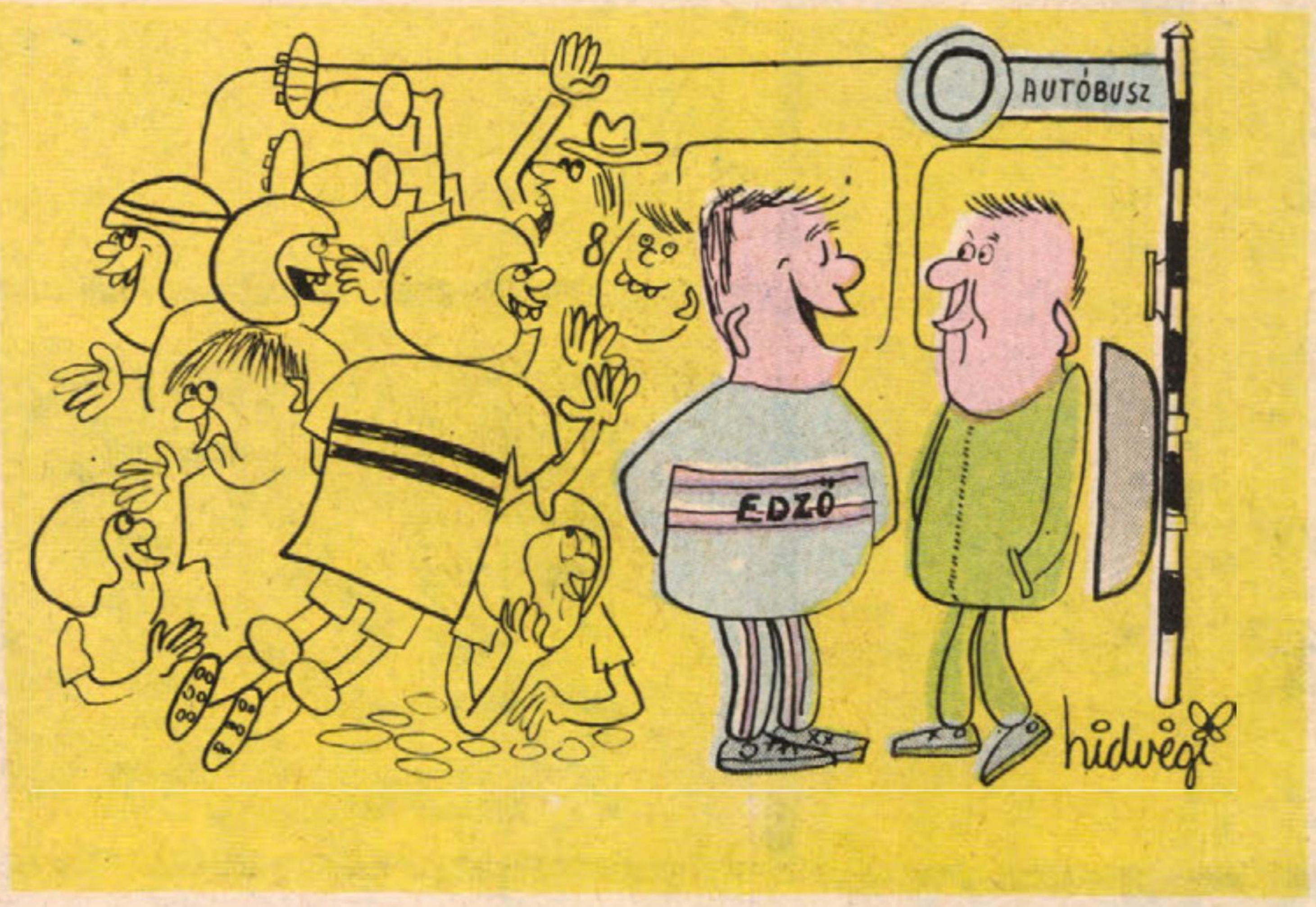
AUTÓBUSZ
EDZŐ
hidvégi

MEGALAKULT AZ ELSŐ MAGYAR RUGBY KLUB

– Itt edzenek a fiúk!

SZILÁNKOK

GYEREK

Szegénynek nem lehetett gyereke. Örökbe fogadott egyet, hogy legyen kit elhanyagolnia.

MOZI

A moziban az a jó, hogy a színészek az utolsó előadáson is ugyanolyan lelkesen játszanak, mint a premieren.

ÁTKOS SZENVEDÉLY

— Mennyit szívsz egy nap?

— Sajnos, rengeteget. Ebből a füstös pesti levegőből...

VITA

— Pardon, én jöttem később.

— Szó sincs róla, maga már rég itt volt, amikor megérkeztem.

— Hazudik. Én jöttem később, tehát maga következik.

— Nem értem magát, miért kell úgy reszketni egy fogorvostól?

NÉPSZERŰSÉG

Szeretnék egy tévé-vetélkedőn utolsó helyezett lenni. Azt is megismeri az egész ország.

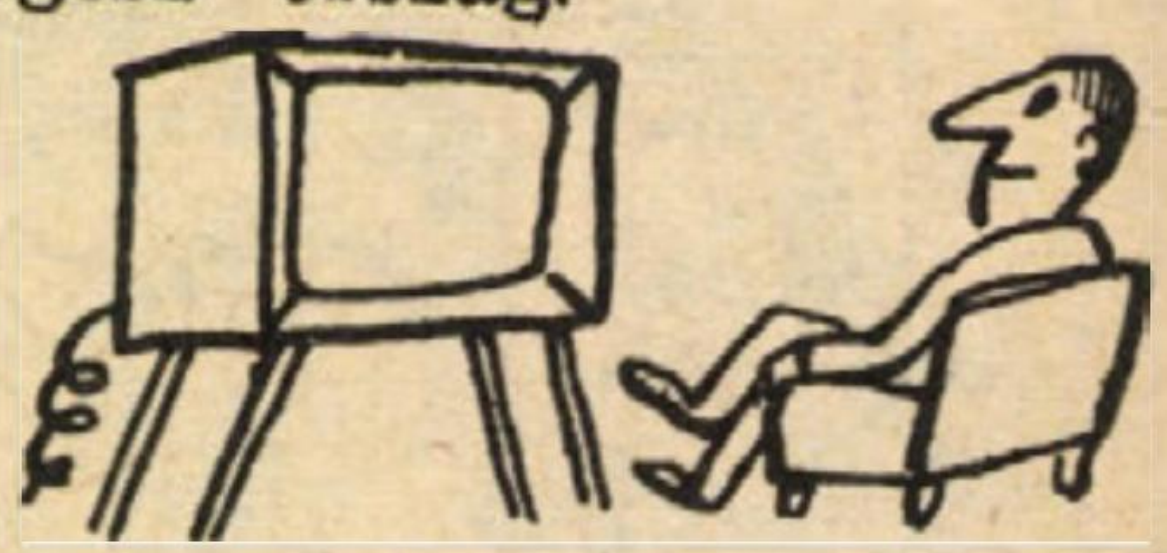

MEGLEPETÉS

Tegnap az autóbuszon egy tinédzser táskarádióján Arany János gyönyörű verseit bömböltette.

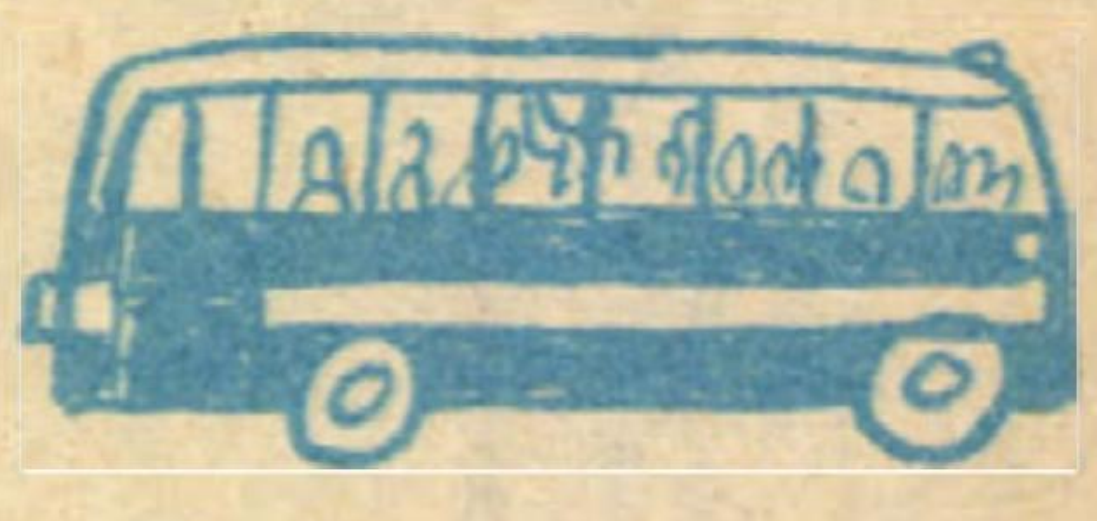

HELYREIGAZÍTÁS

KOVÁCS LAJOS FALBONTÓ BETÖRŐ ÉN VAGYOK. NEM PEDIG KOVÁCS Z. LAJOS, AKI VISSZAÉL A BECSÜLETES NEVEMMEL.

(galambos)

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK

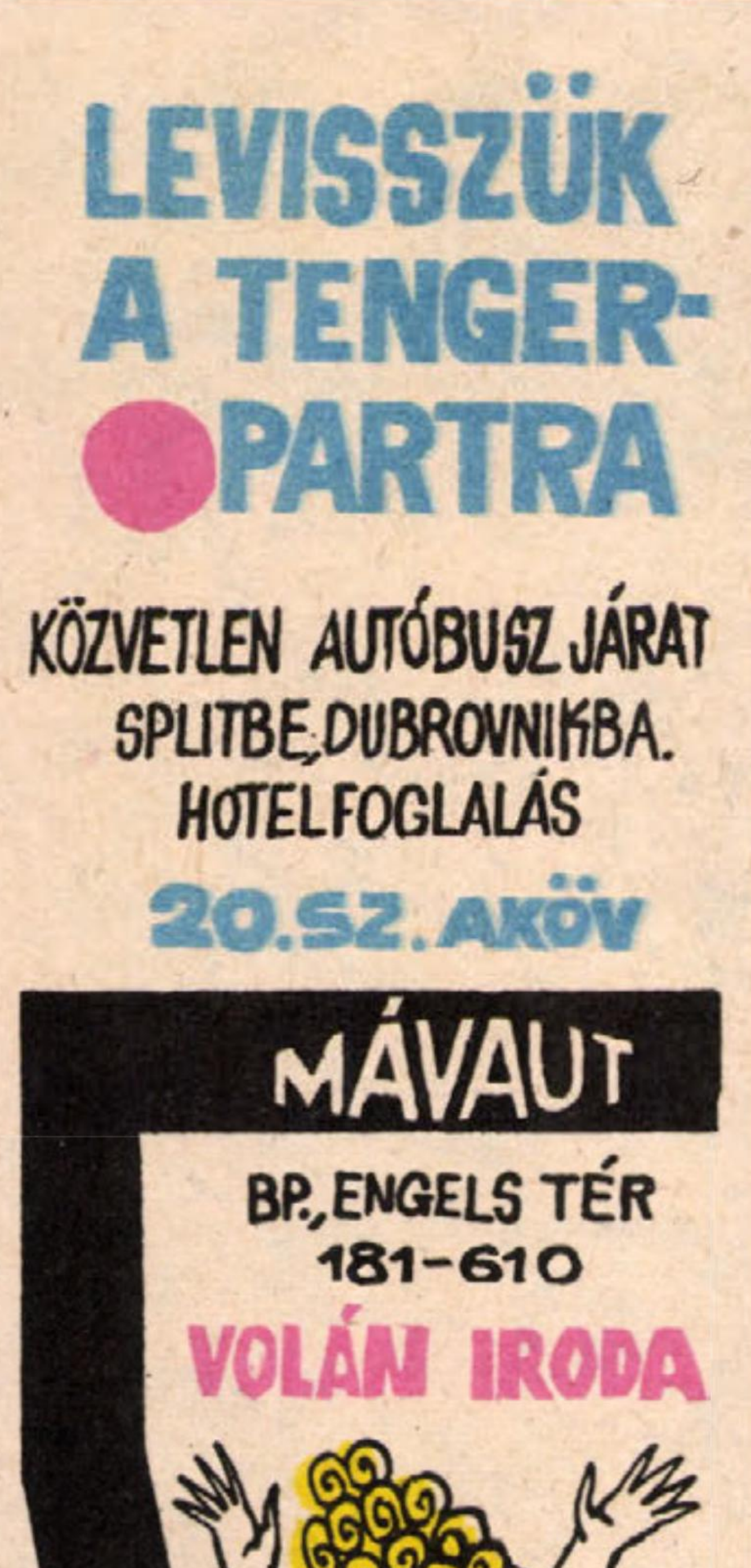
LEVISSZÜK A TENGERPARTRA
KÖZVETLEN AUTÓBUSZ JÁRAT SPLITBE, DUBROVNIKBA.
HOTELFOGLALÁS
20.SZ. AKÖV
MÁVAUT
BP., ENGELS TÉR
181-610
VOLÁN IRODA

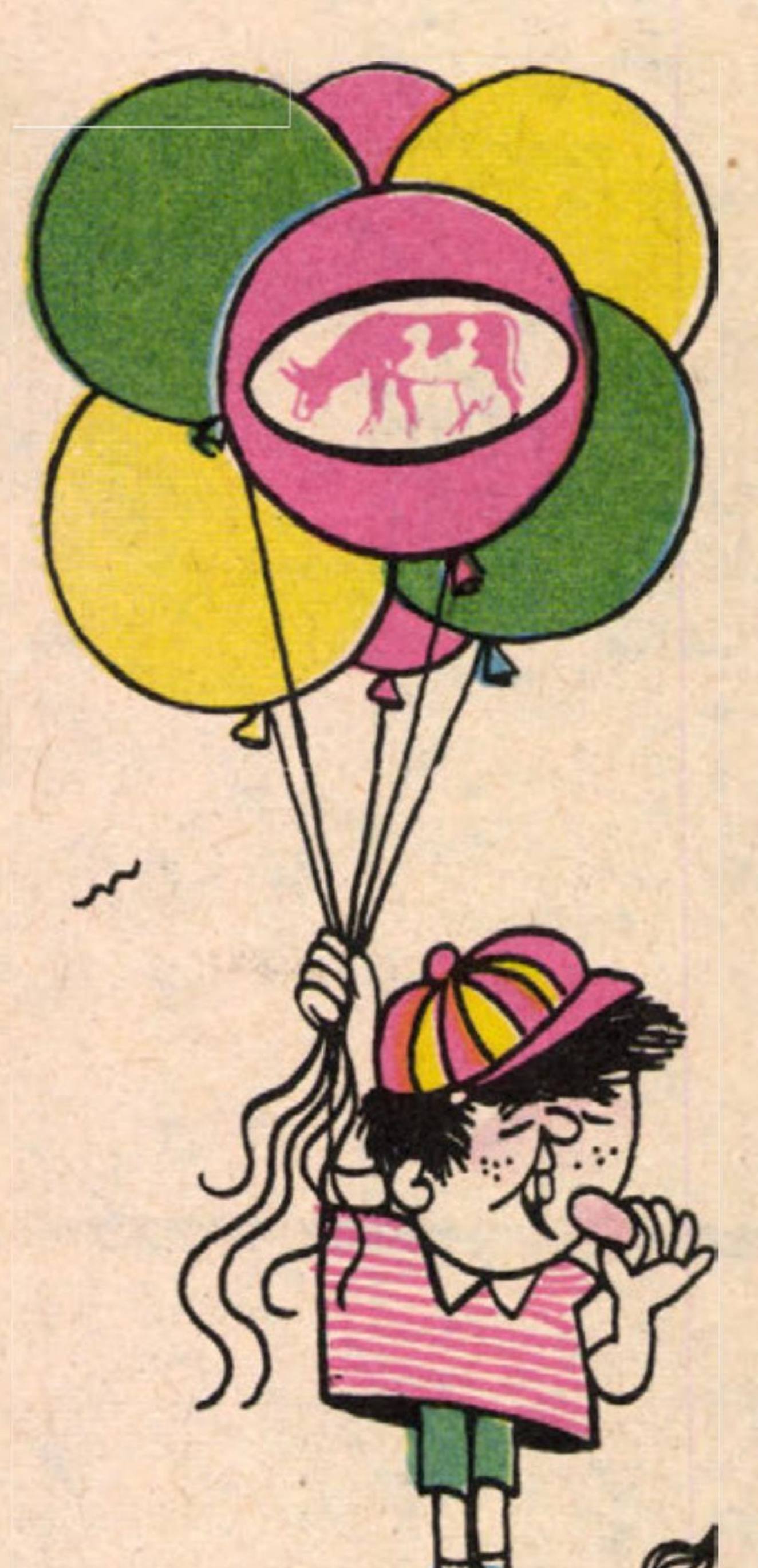
LENGYEL
krémkaramella

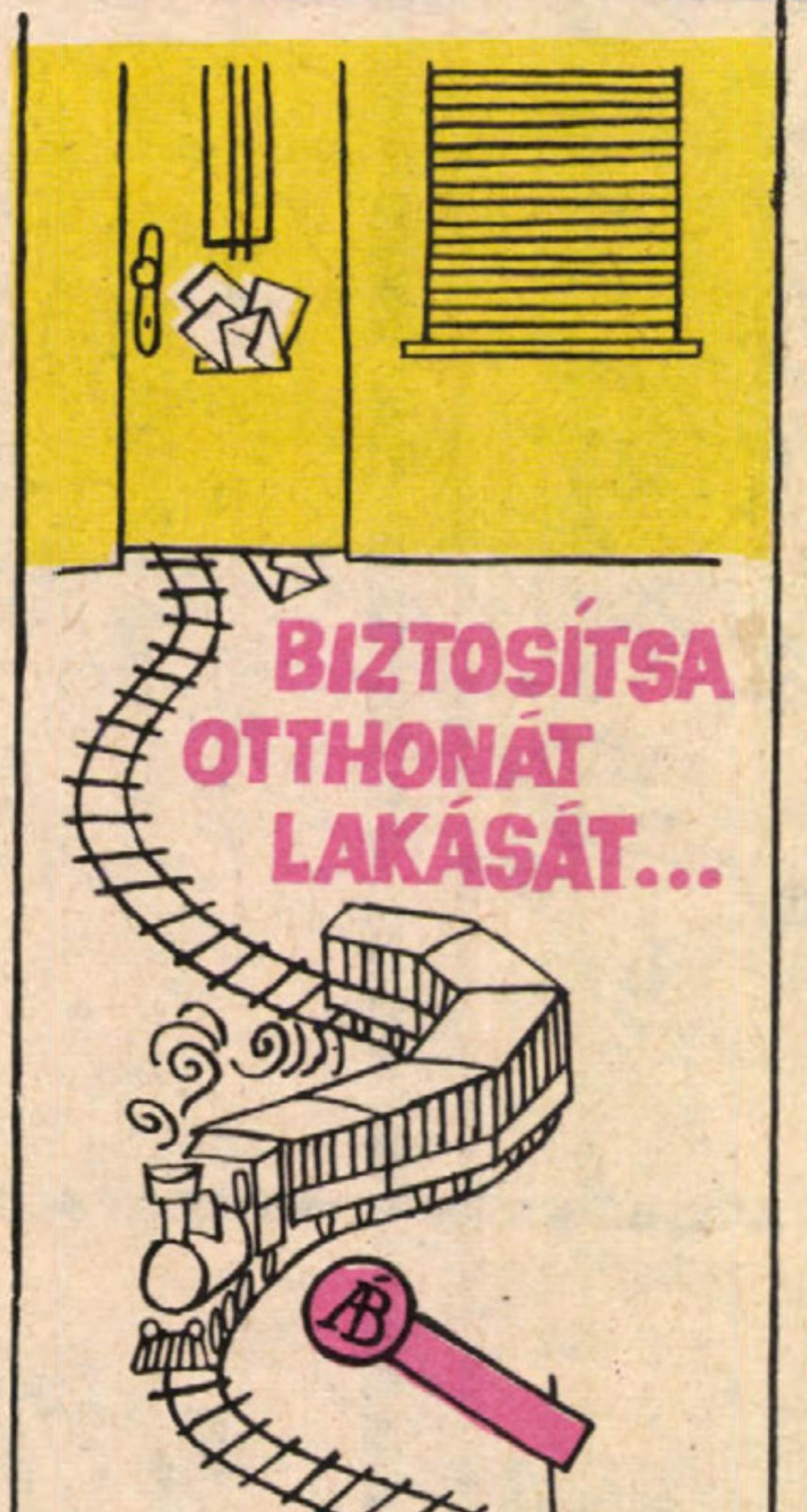
BIZTOSÍTSA OTTHONÁT LAKÁSÁT...
ÁB
BIZTOSÍTJA NYUGODT NYARALÁSÁT!

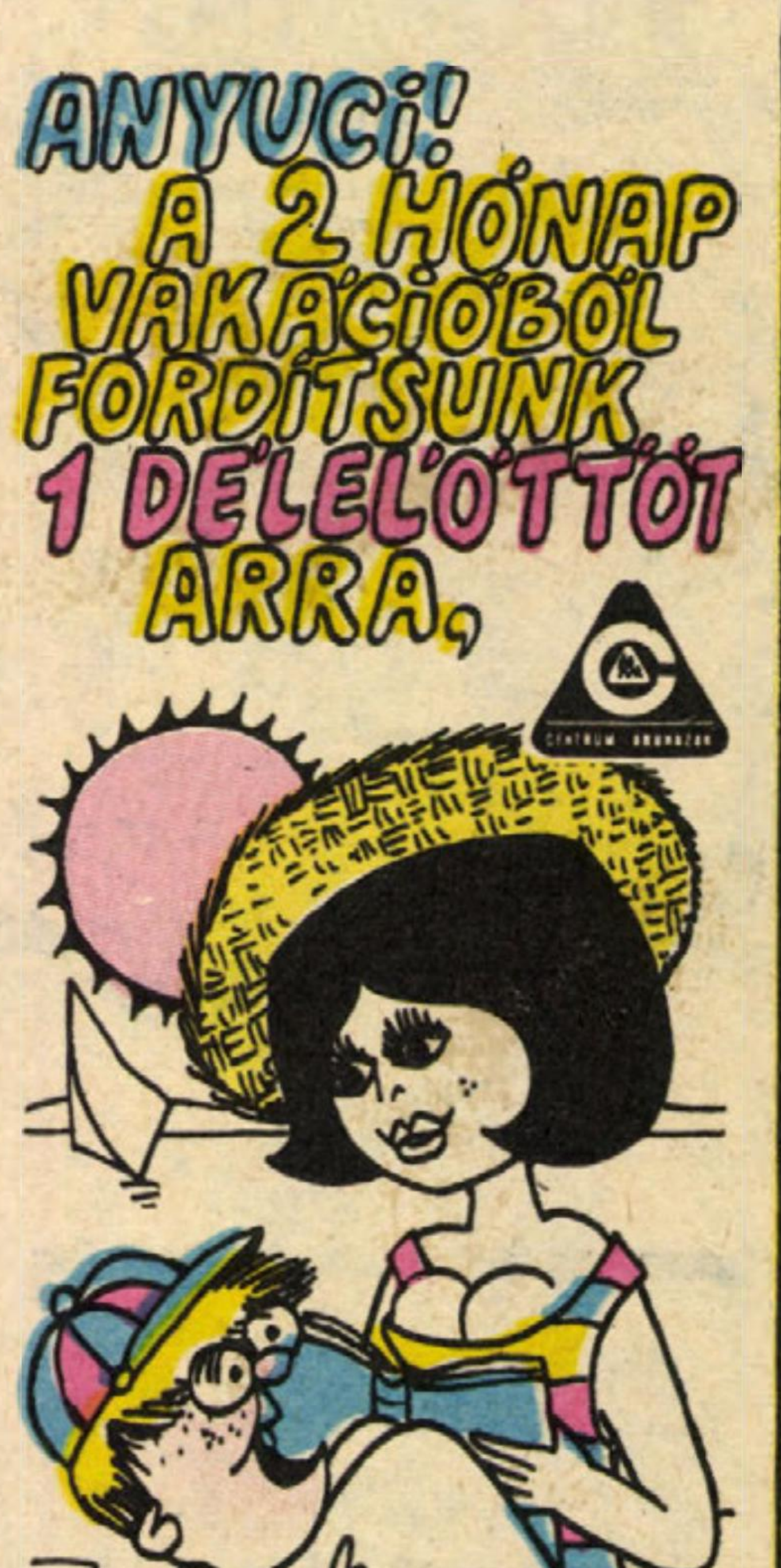
ANYUCI!
A 2 HÓNAP VAKÁCIÓBÓL FORDÍTSUNK 1 DÉLELŐTTÖT ARRA,
CENTRUM ÁRUHÁZAK
HOGY A CENTRUM áruházak-ban megvegyünk mindent az őszi iskolaszezonra!

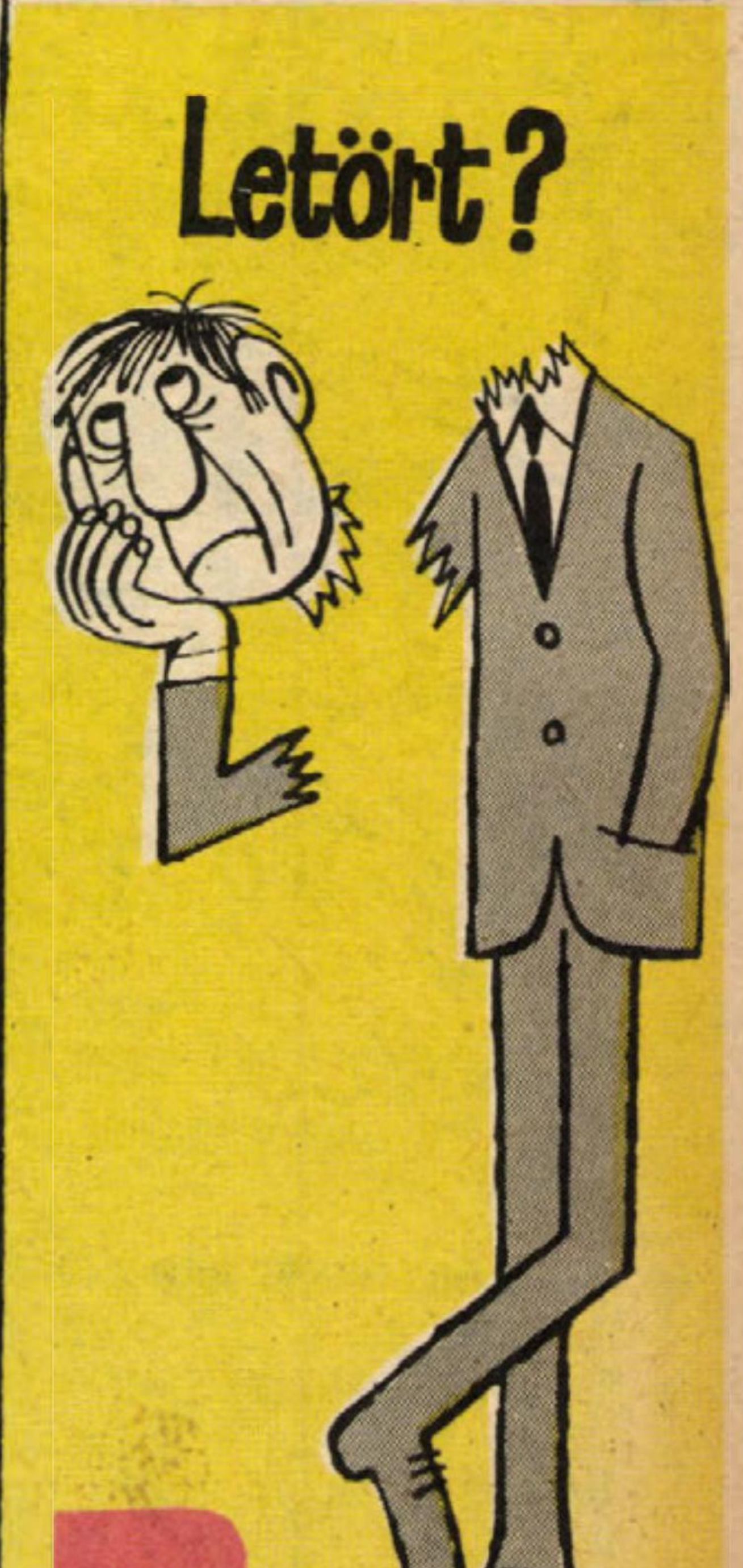
Letört?
Rio
kávékeverék
feldobja!

SZEMÜNK FÉNYE A GYERMEK

Dallos Jenő rajzai

KEVÉS A NAPKÖZI

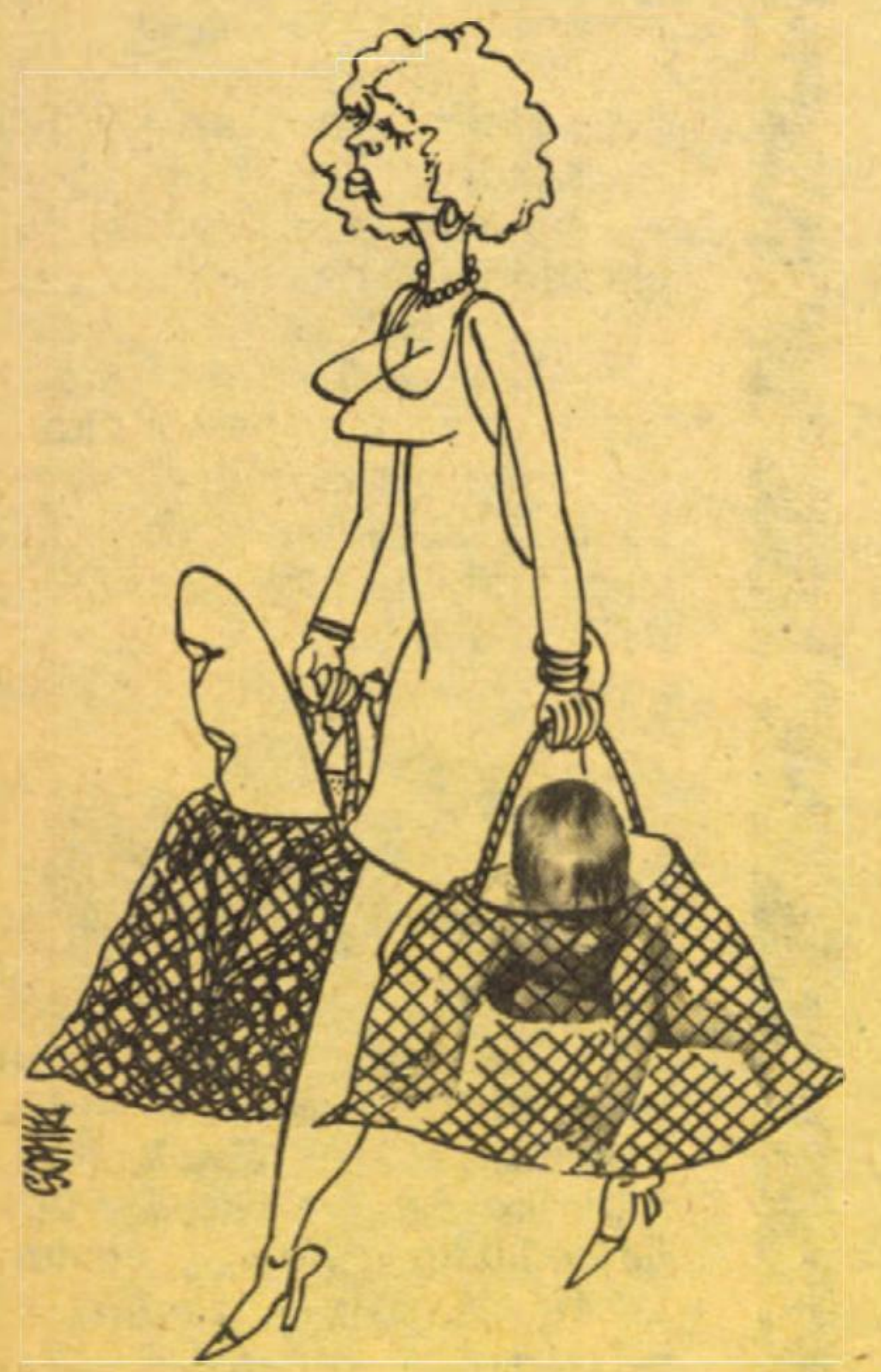

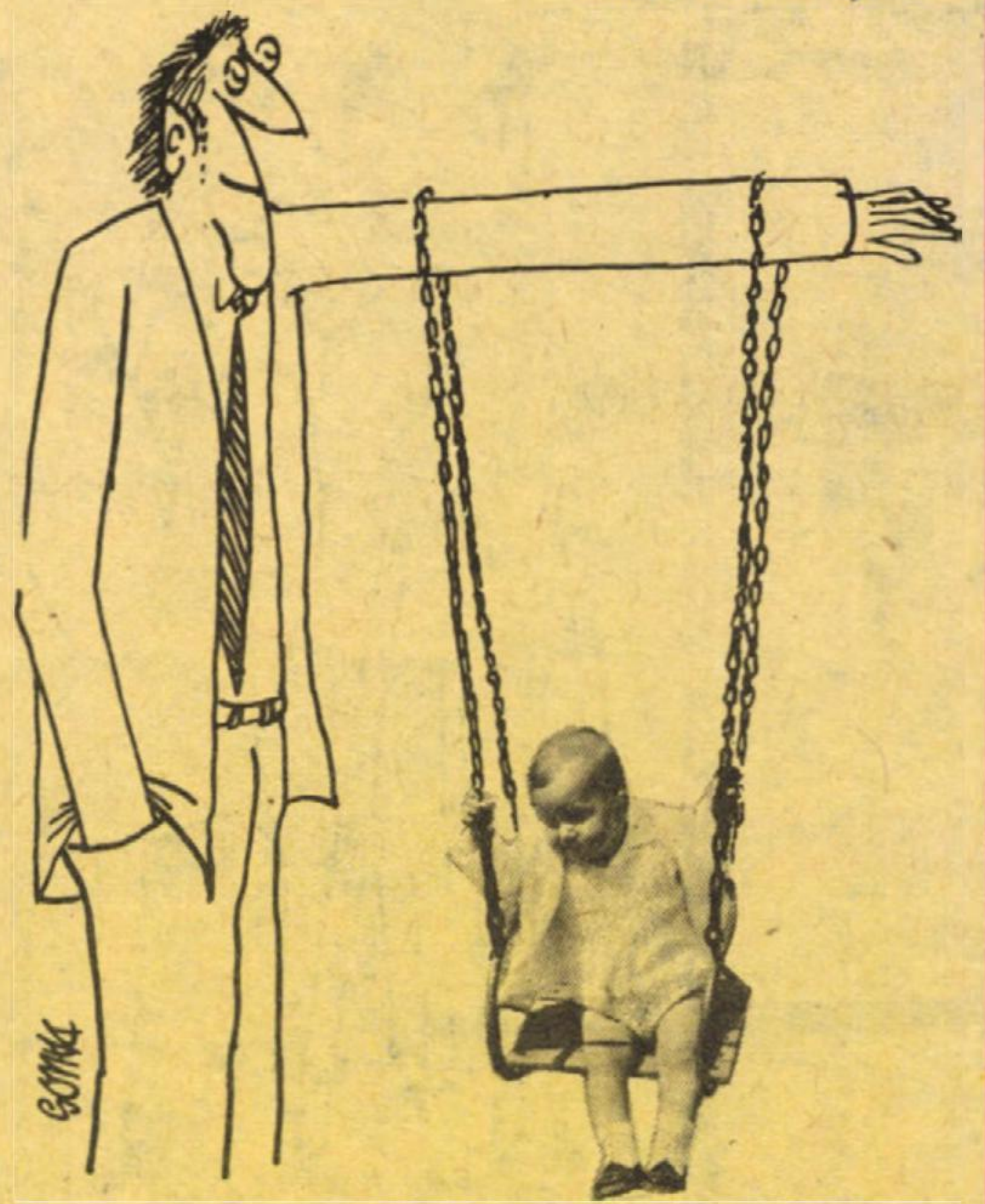

– Állandóan foglalkoznom kell vele…

ELŐKÉSZÍTETT TALAJ

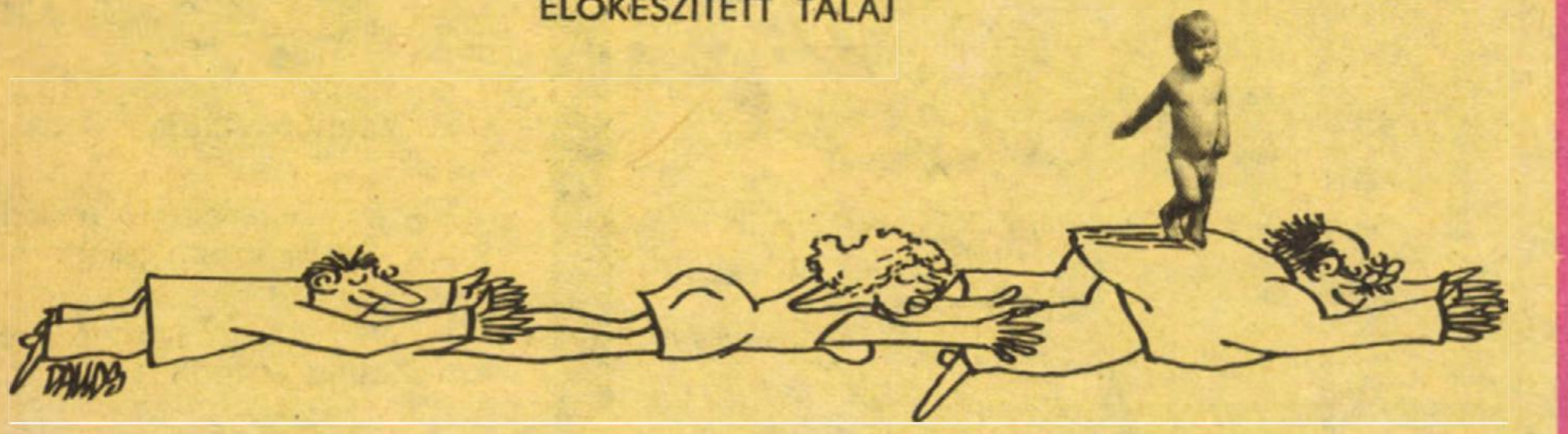

FÜLLENTETT HÍREK

Általánossá kezd válni a panasz, hogy a Parádi-víz manapság nélkülözi azt a bűzt, amely hajdan közkedveltté tette. A hatóságok megkezdték a nyomozást a bűzlopók ellen. További visszaélések megakadályozására, egyik kémiai vállalatunk, műbűz előállításán dolgozik, bár attól is lehet tartani, hogy élelmes tolvajok a jövőben a vizet fogják kilopni a Parádiból, s akkor ott marad a szag egymagában.

*

Az alkoholellenes küzdelemben a vendéglátóipar újabb lépést tett előre. Augusztustól kezdve keddi napokon délután 3 és 4 óra között, egyetlen vendéglő sem árusít skót whiskyt.

*

Jó hírek a magyar vadász-évadról: Gemencen, Závár Frigyes éjjeliőr, elejtett egy kapitális szarvast, Óbudán pedig, Fix Tóbiás pincér, elejtett egy adag szarvaspörköltet.

*

A Fővárosi Operettszínház őszi játékrendjén a következő darabok szerepelnek: My Fair Lady, West Side Story, Hello Dolly, Knock out, valamint Csiky Gergelytől, „The Grandmother”.

*

Monacóban, mint értesülünk, nyomasztó a börtönhiány. Az ínségen most eredeti módon igyekszenek segíteni: maszek-fogdákba adják ki az új rabokat, akik csakis esténként hagyhatják el mini-börtöneiket, hogy mesterségüket folytathassák a játékasztalok mellett.

*

A sajtó sokat foglalkozik mostanában a színházi válsággal, de eltúlozva. Tudjuk, hogy az utóbbi években több színházi létesítmény megszűnt, így többek között a Nemzeti Színház, a Margitszigeten kettő is: a Majakovszkij és a Vörösmarty Színpad, az idén pedig a Kulich Gyula téri Színpad, majd a Kispesti Parkszínpad. Egyszerű matematikai törvény: minél kevesebb a színház, annál kevesebb a válság-tünet. Ha hatóságaink tovább haladnak a megkezdett egészséges úton, néhány év múlva teljesen megszűnnek a válság-gondok.

Szánthó Dénes

STRAND-ISMERETSÉG

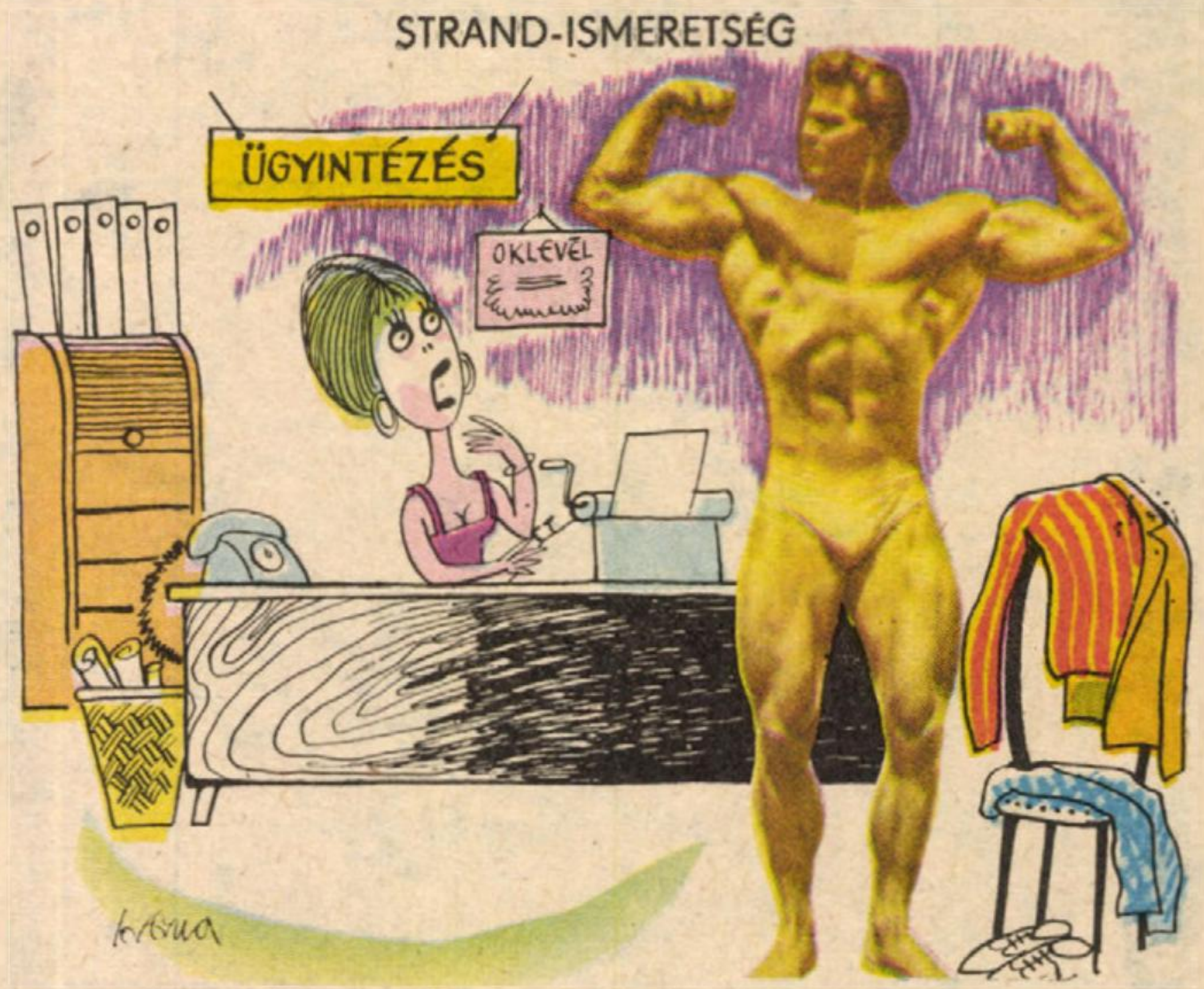

– Így talán jobban emlékszik rám, kisasszony…

Régi muzsikusok jókedve

MEGDICSÉRTE

Gorcsakov herceg szalonjában egy fiatal zongoraművész gyönyörködtette a társaságot.

A *Don Juan-fantázia* után a herceg így szólt:

— Meg kell mondanom önnek, művész úr, hogy házamat majd mindegyik híres művész megtisztelte látogatásával. S a *Don Juan-fantáziát* egészen sok kiváló művésztől hallottam. Hallottam Taussigtól…

A művész meghajolt.

— …hallottam Rubinsteintől…

A művész mélyebben hajolt meg.

— …hallottam magától Liszt Ferenctől is…

Újabb meghajlás…

— …de így, mint ön, művész úr, nem izzadt egyikük sem…

KIRÁLYI GORDONKÁS

A portugál király szenvedélyesen gordonkázott és párizsi tartózkodásakor megkérte a kor legünnepeltebb zeneszerzőjét: Rossinit, hogy hallgassa meg.

Rossini meghallgatta.

S amikor a király megkérdezte, hogy mi a véleménye a játékáról, így felelt:

— Nem is olyan rossz. Különösen, ha meggondoljuk, hogy egy király azt tehet, amit akar.

KAMARAZENÉLÉS KÖZBEN

Egy bécsi énektanár, lelkes gordonkajátékos, egyszer abban a megtiszteltetésben részesült, hogy Brahms gordonka-szonátáját a szerzővel együtt játszhatta el családi körben.

Öröme azonban nem volt zavartalan, mert a gordonkaszólamot Brahms olyan erővel szólaltatta meg, hogy ő, a gordonkás, méltán elnyomottnak, háttérbe szorítottnak érezhette magát. Ingerülten súgta oda Brahmsnak:

— Kérlek, ne játssz olyan erősen, nem hallom saját magamat!

Mire Brahms, hangjában nem leplezett irigységgel súgta vissza:

— Boldog ember!

A HATODIK

D'Albert állítólag tizenkétszer nősült. Hétszer bizonyosan megjelent az anyakönyvvezető előtt. És sohasem vált el haraggal. Elvált feleségei is a szeretet és becsülés hangján beszéltek róla.

Volt egy piktor barátja, akit mindegyik feleségének bemutatott. Az elsőnek, a másodiknak, a harmadiknak, a negyediknek, az ötödiknek.

…És miután hatodszor is megnősült, be akarta mutatni a hatodiknak is.

A festő azonban nem fogadhatta el a meghívást, mert hosszabb időre Skandináviába utazott. Így szólt tehát D'Alberthez:

— Add át, kérlek, ismeretlenül kézcsókomat. Szerettem volna megismerni a nagyságos asszonyt, de mit csináljak, ha egyszer el kell utaznom? Kénytelen leszek őt átugrani.

HALHATATLANSÁG

— Mi a véleménye a halhatatlanságról? — kérdezték Brahmstól.

— Ha hosszabb ideig tart harminc esztendőnél… a halottnak nincs oka panaszra — felelte Brahms.

AGGÓDÓ FELESÉG

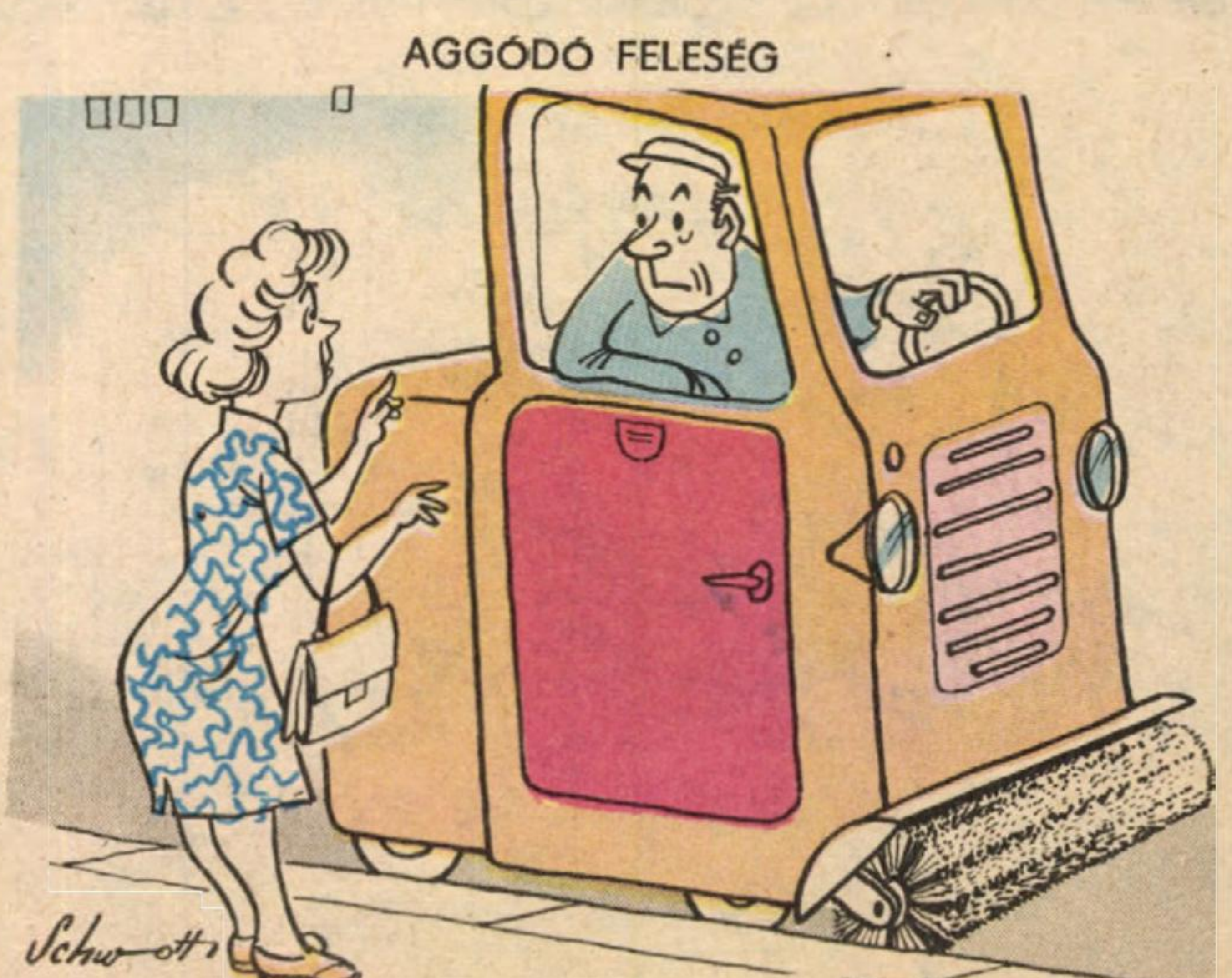

– Édes fiacskám, ne hajts túl sebesen, és útközben ne vegyél fel nőcskéket…

IMPORT HUMOR

TÉVÉ-RAJONGÓK

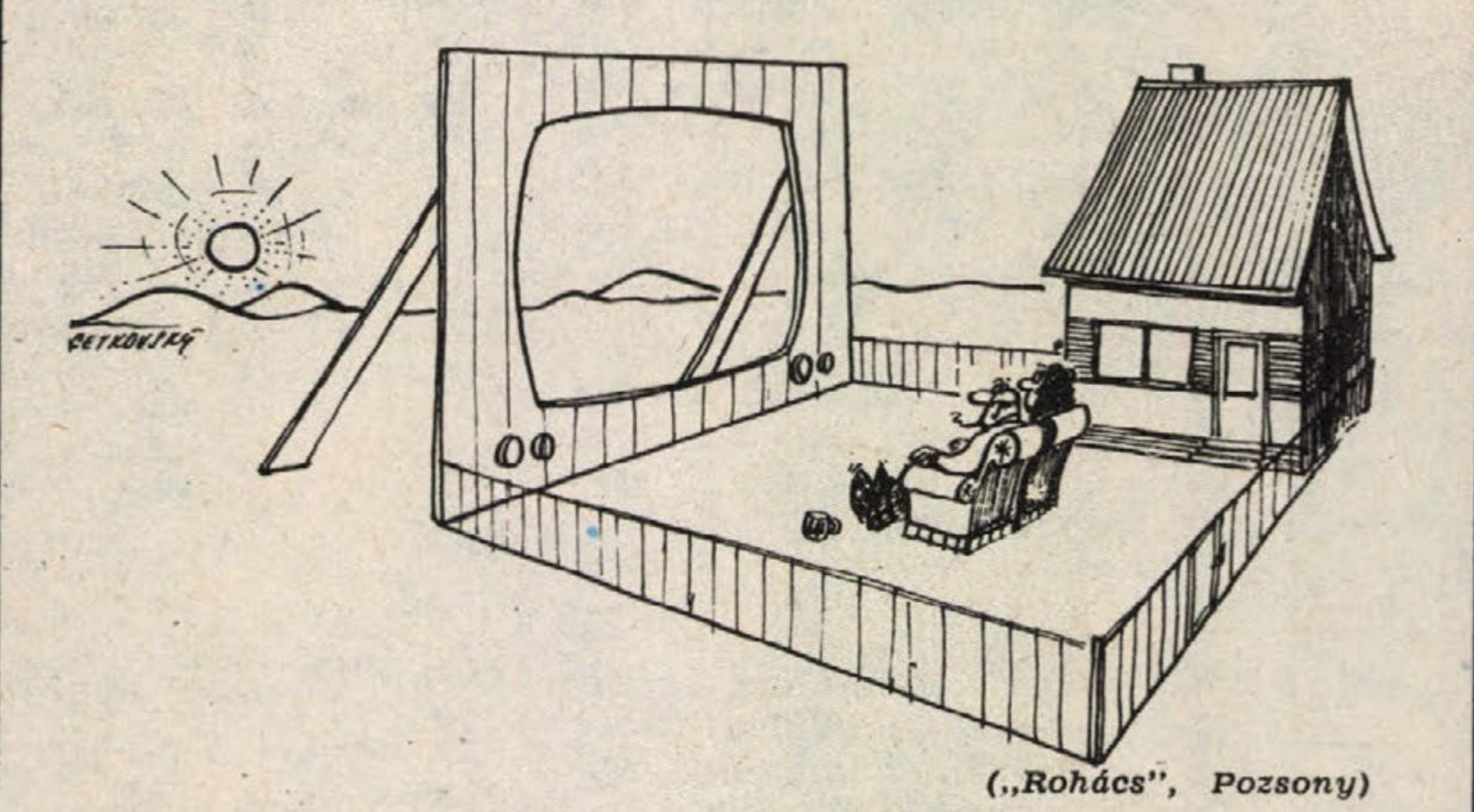

(„Rohács", Pozsony)

FIGYELMES ASSZONYKA

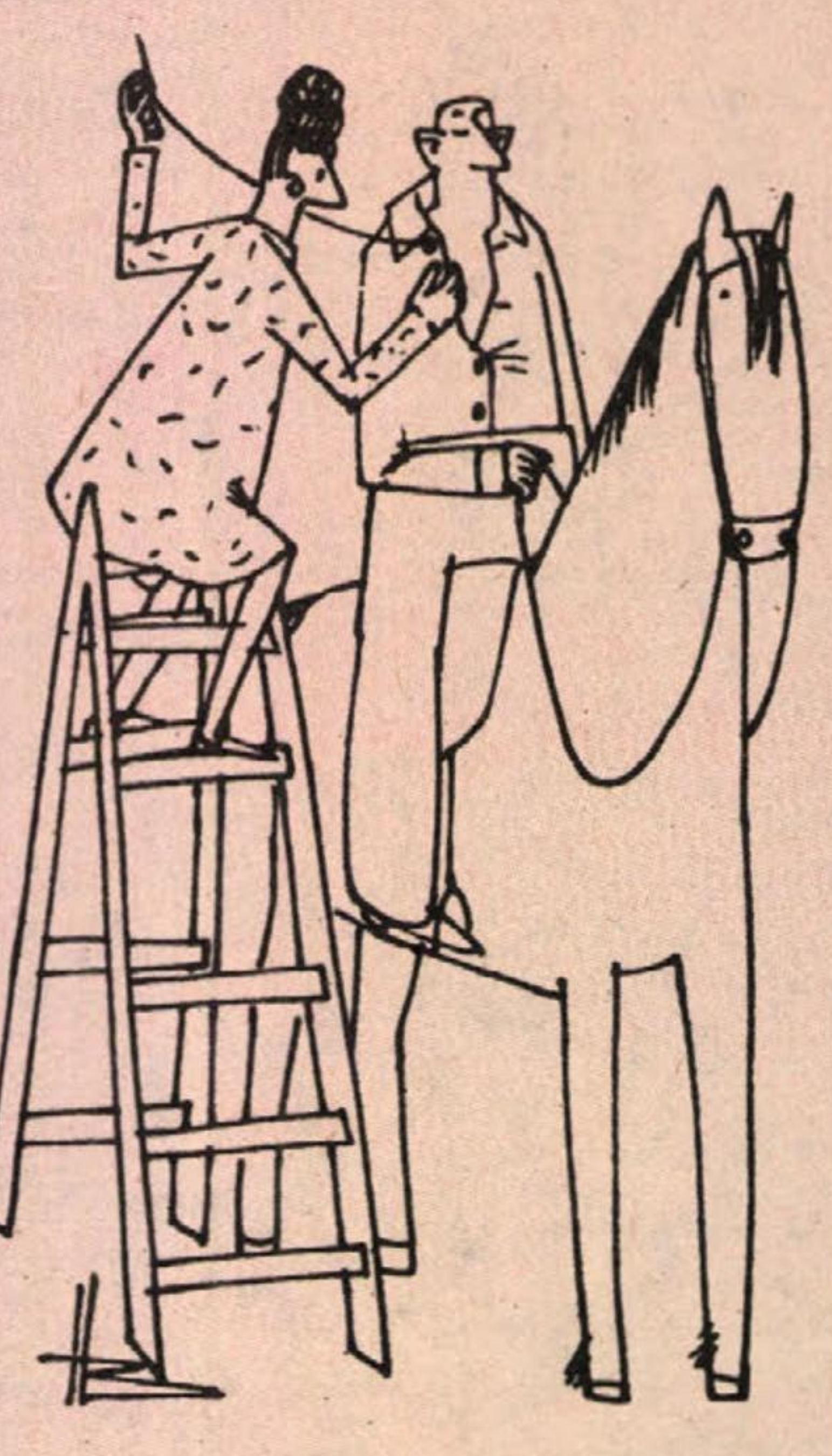

(„Eulenspiegel", Berlin)

ELROMLOTT AZ ABLAKTÖRLŐ

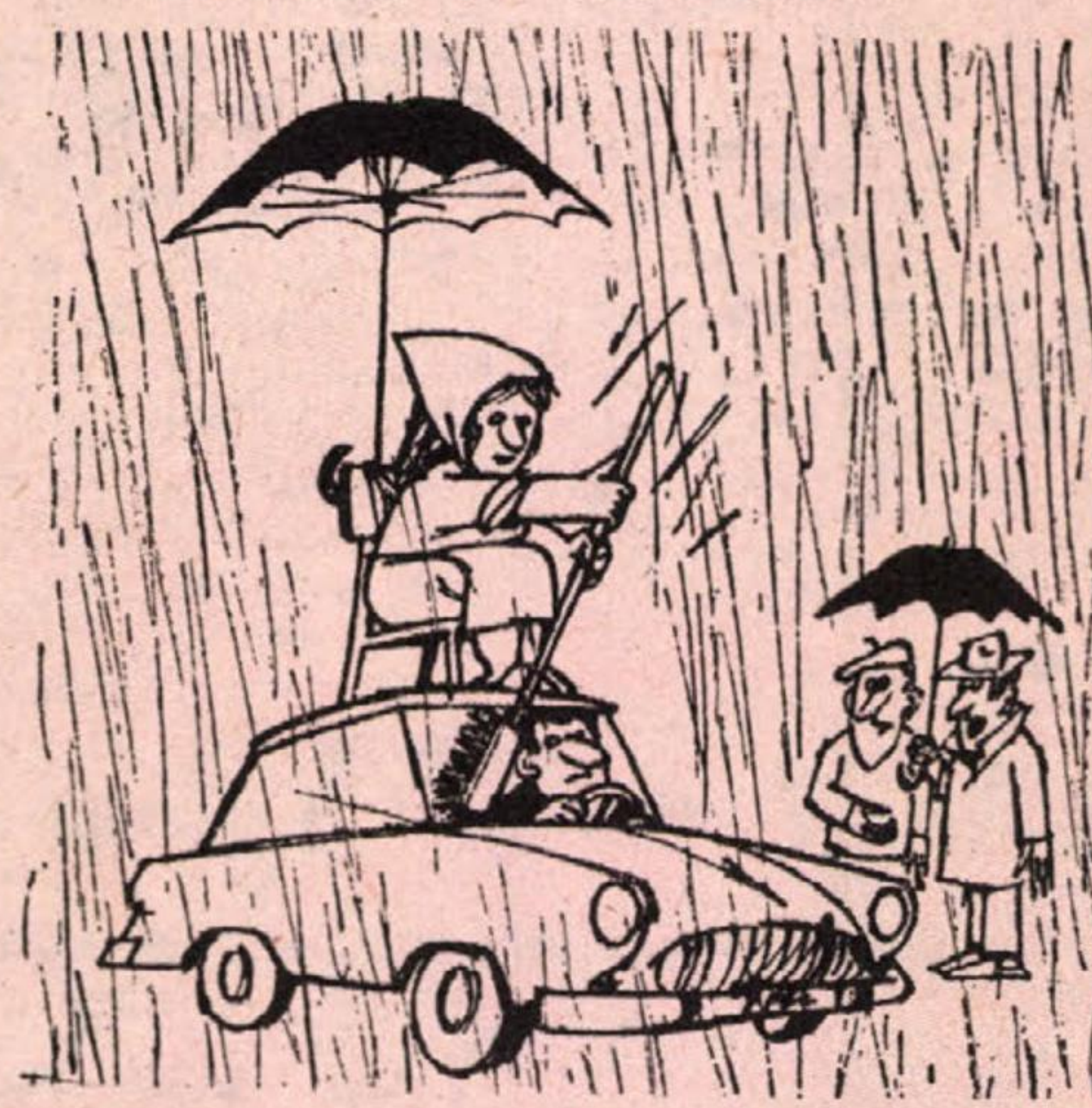

(„Sztrsel", Szófia)

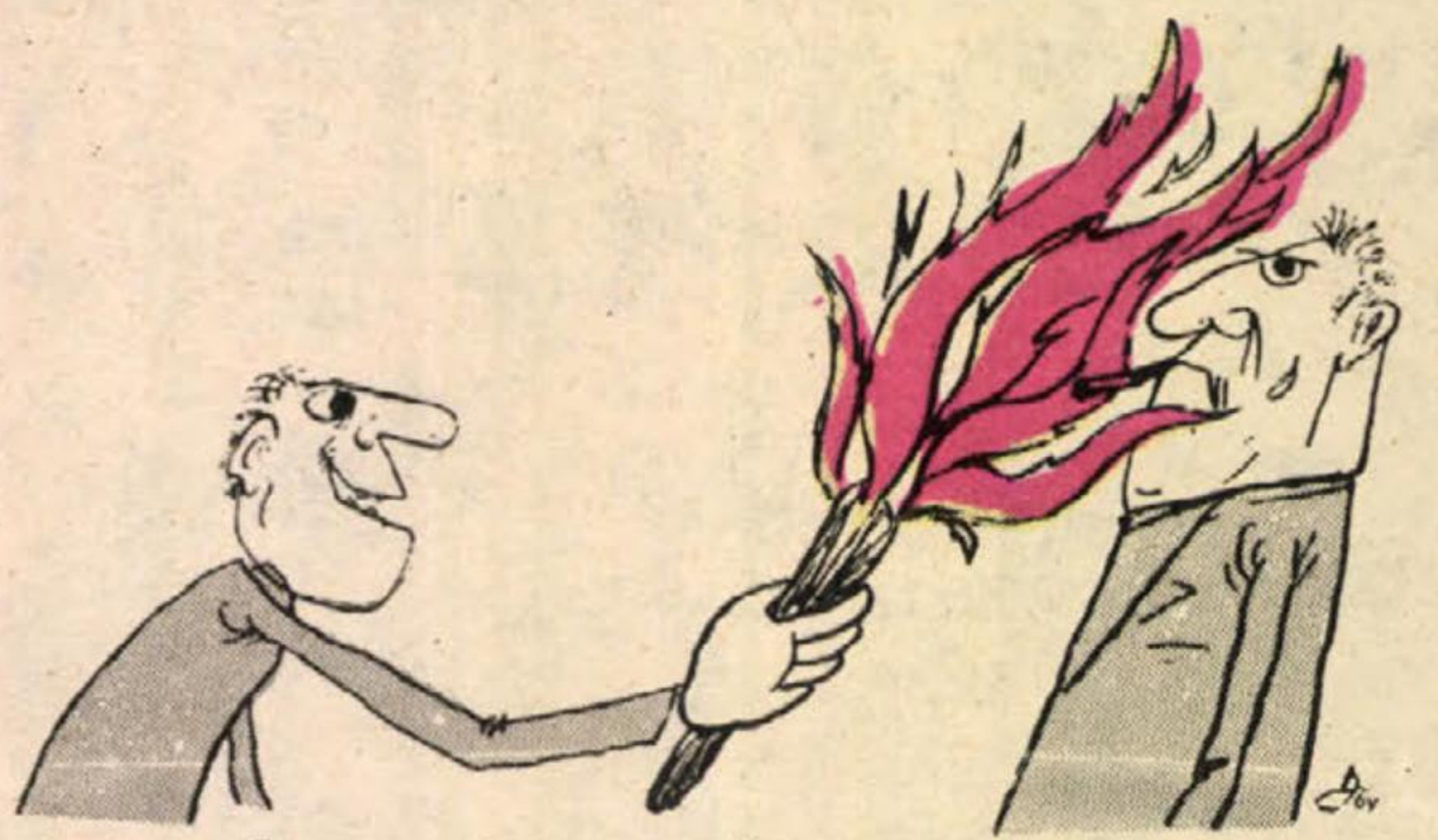

– Parancsoljon, osztályvezető kartárs!

(„Urzica", Bukarest)

IZGALOM A JACHTON

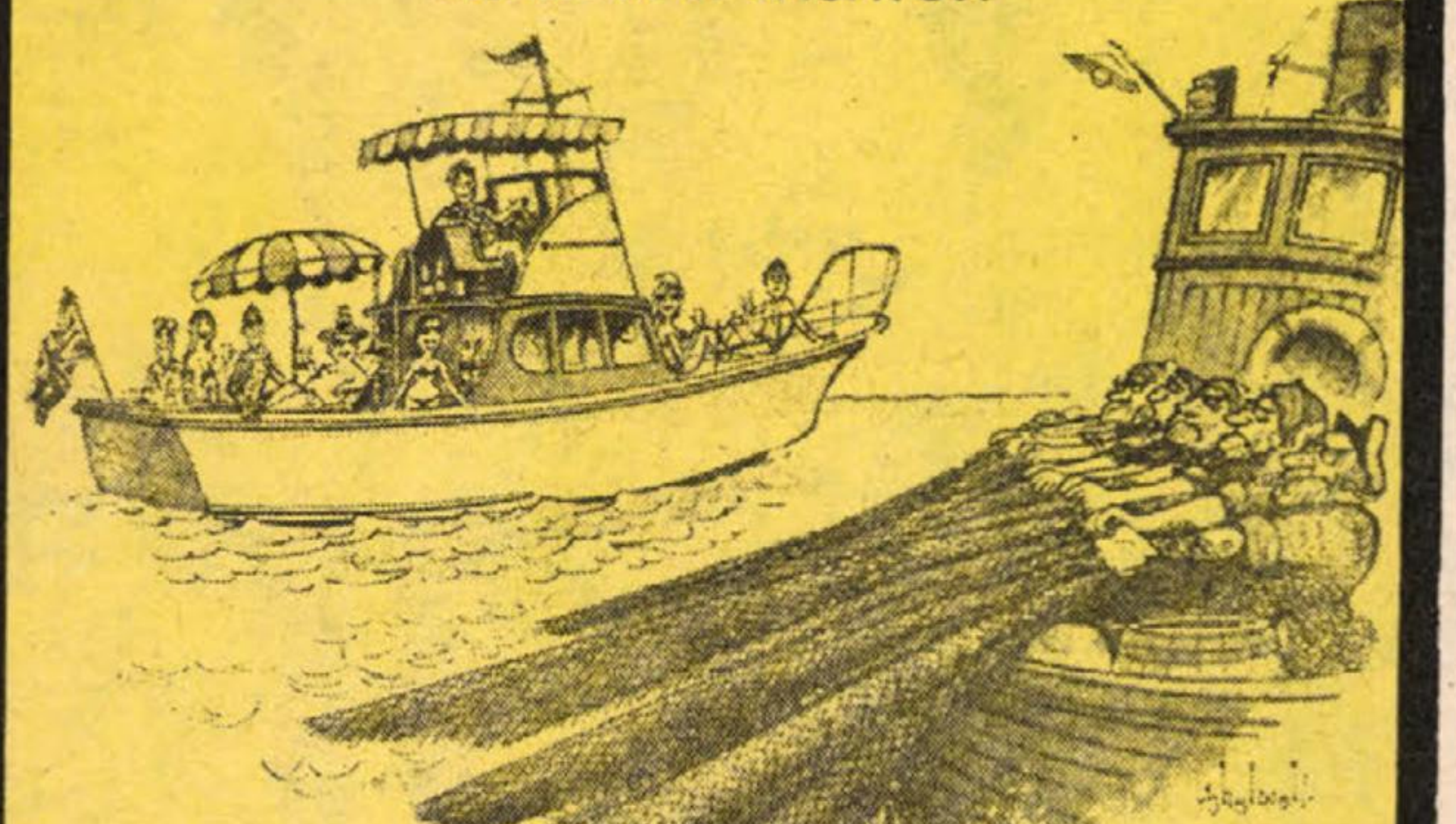

– Helló, halászok, jön valami jóféle kaviár?

(„Ici Paris")

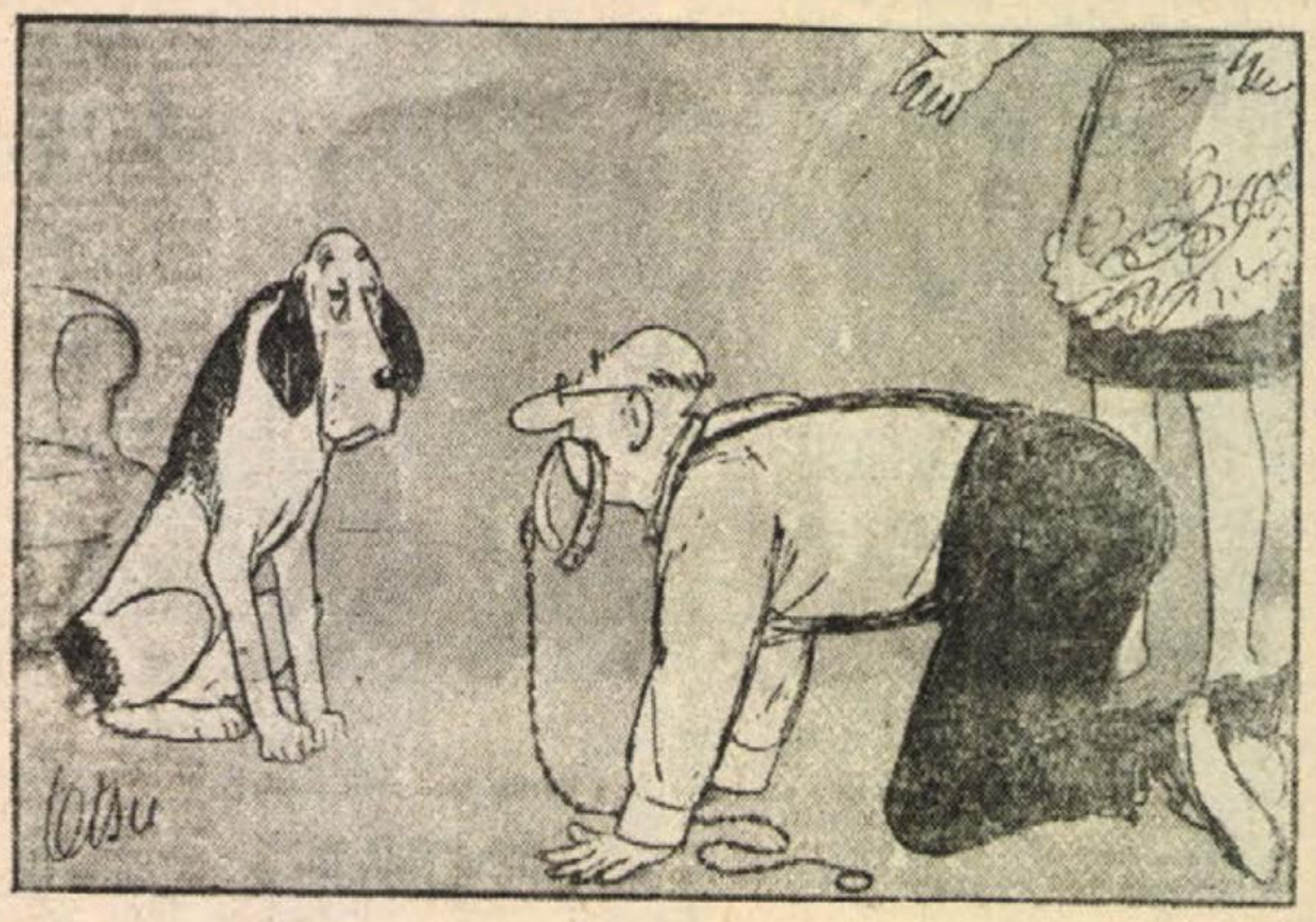

– Ez a kutya, ez teljesen hülye, ennek magyarázhatsz!...

(„Punch", London)

A SZALMAÖZVEGY VÍZIÓJA

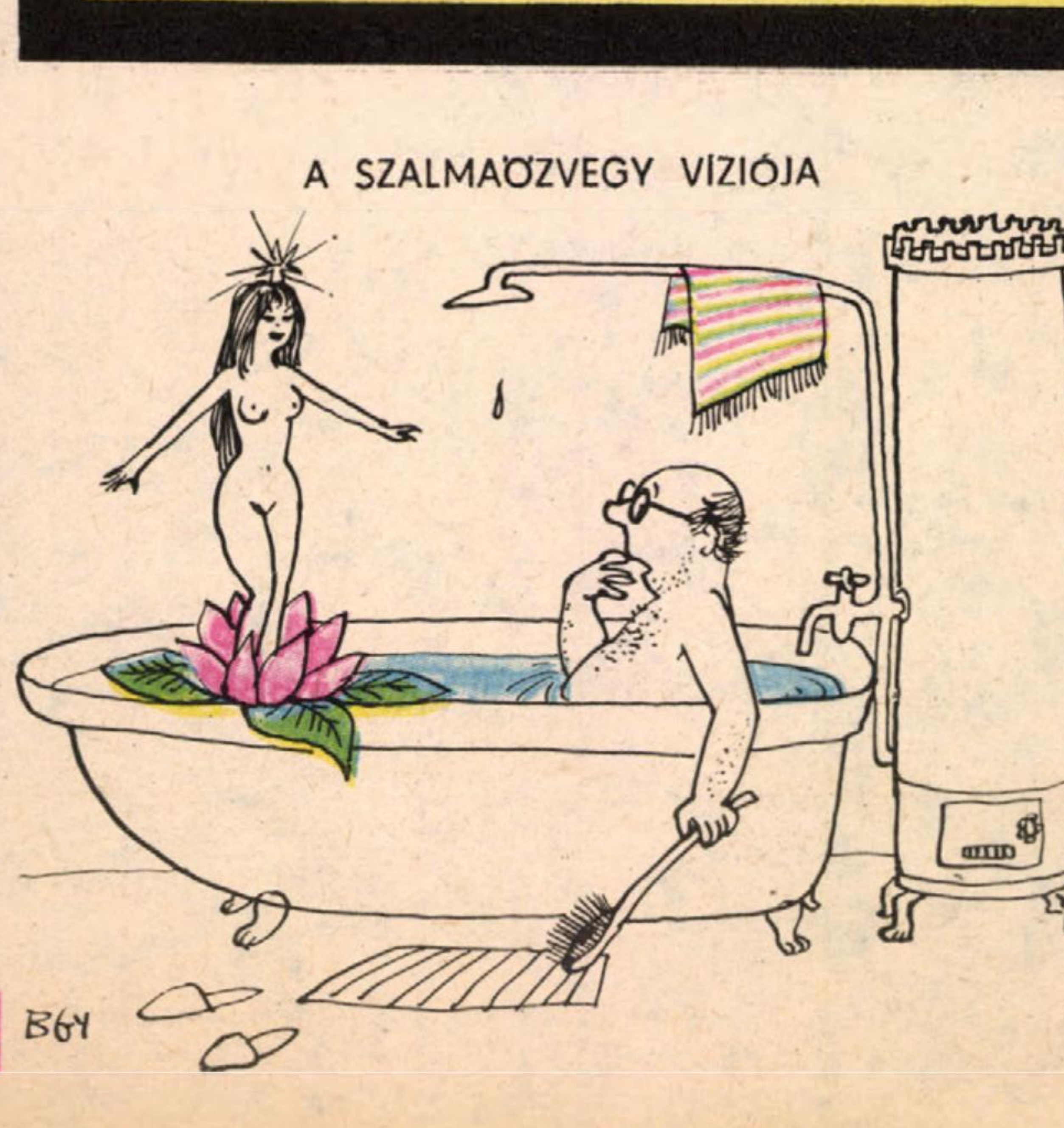

KULTÚRVERSENY

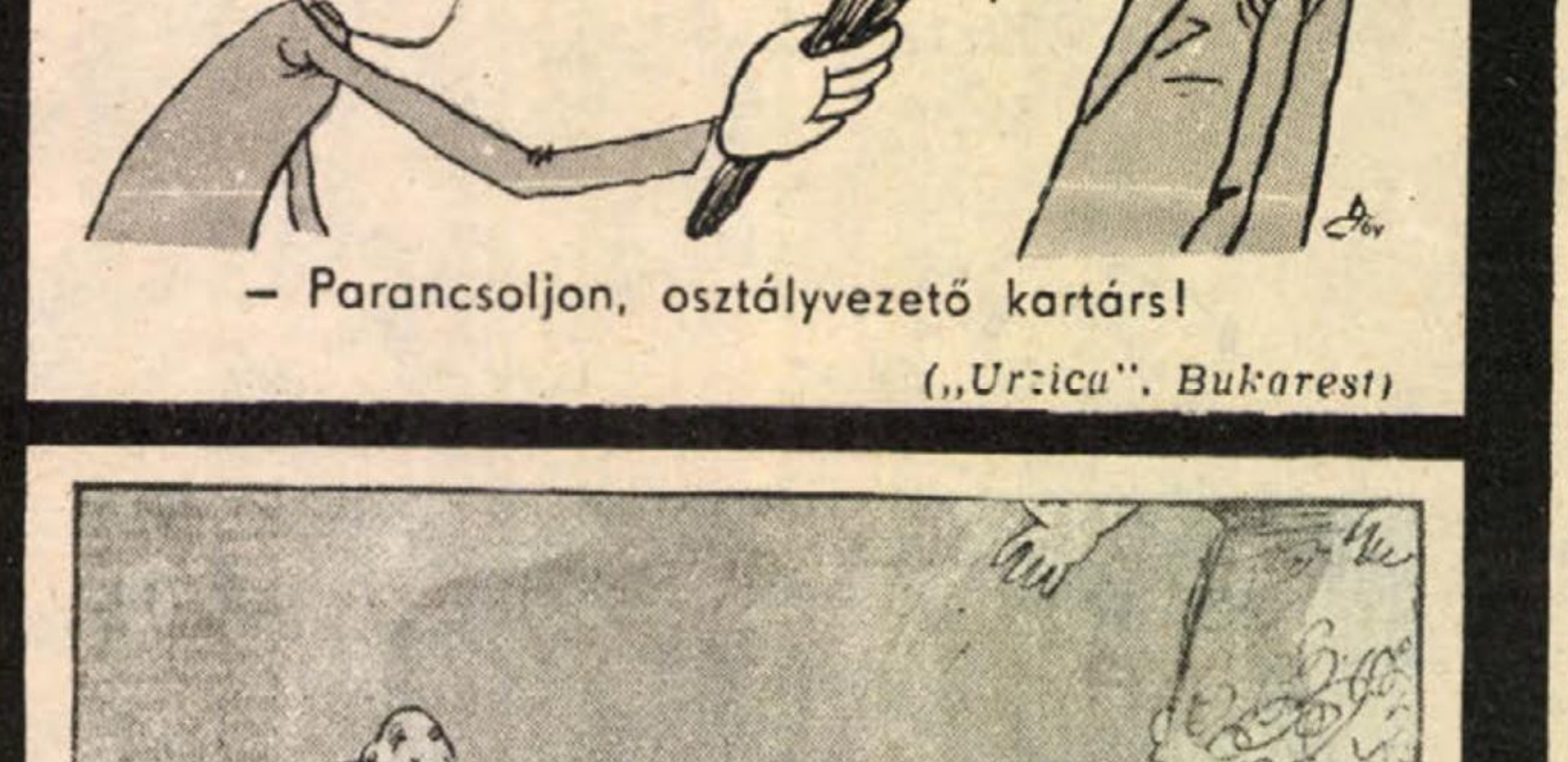

– Nálunk fővárosi színészek lépnek fel vasárnap!
– Nálunk meg egyetemisták szedik a paradicsomot.

MINI MOSOLY

— Hogy van az, drágám, — kérdi a férj a feleségétől —, ha sok pénzt adok, mind elköltöd, s ha keveset adok, abból is kijössz?

— Egyszerű — magyarázza meg az asszonyka —, ha sok pénzt adsz, egyszerűen kifizetem az adósságaimat, amiket akkor csináltam, mikor kevés pénzt adtál.

— Az ön kérdőíve nincs jól kitöltve! — mondja a hivatalnok a félnek. — A foglalkozási rovatba ugyan bejegyezte, hogy egyetemi tanár, de az „iskolai végzettsége" rovatot üresen hagyta!

A mama szidja a csemetéjét:

— Tizedszer mondom, hogy ne hintázz! Hát nincs füled?

— De van, anyu, csak azon nem tudok hintázni!

A papa „nevel":

— Ne mondd mindig azt, hogy: én akarok! Egy ötéves gyerek nem akarhat semmit!... És most mondd meg, tulajdonképpen mit akarsz!?

Egy szesztestvértől kérdezi a cimborája:

— Mondd, öreg haver, mit csinálnál, ha megnyernéd a lottófőnyereményt?

— Mit? Vennék egy vendéglőt és kiírnám az ajtajára: Vendégeknek tilos a bemenet!

— Hát kis testvérkéd született? És mi a neve?

— Még nem tudjuk. Egy szavát se lehet érteni.

— Csak a szarvaid hiányoznak, különben tökéletes szamár lennél!

— Hiszen a szamárnak nincs is szarva!

— Akkor rendben van. Tökéletes szamár vagy!

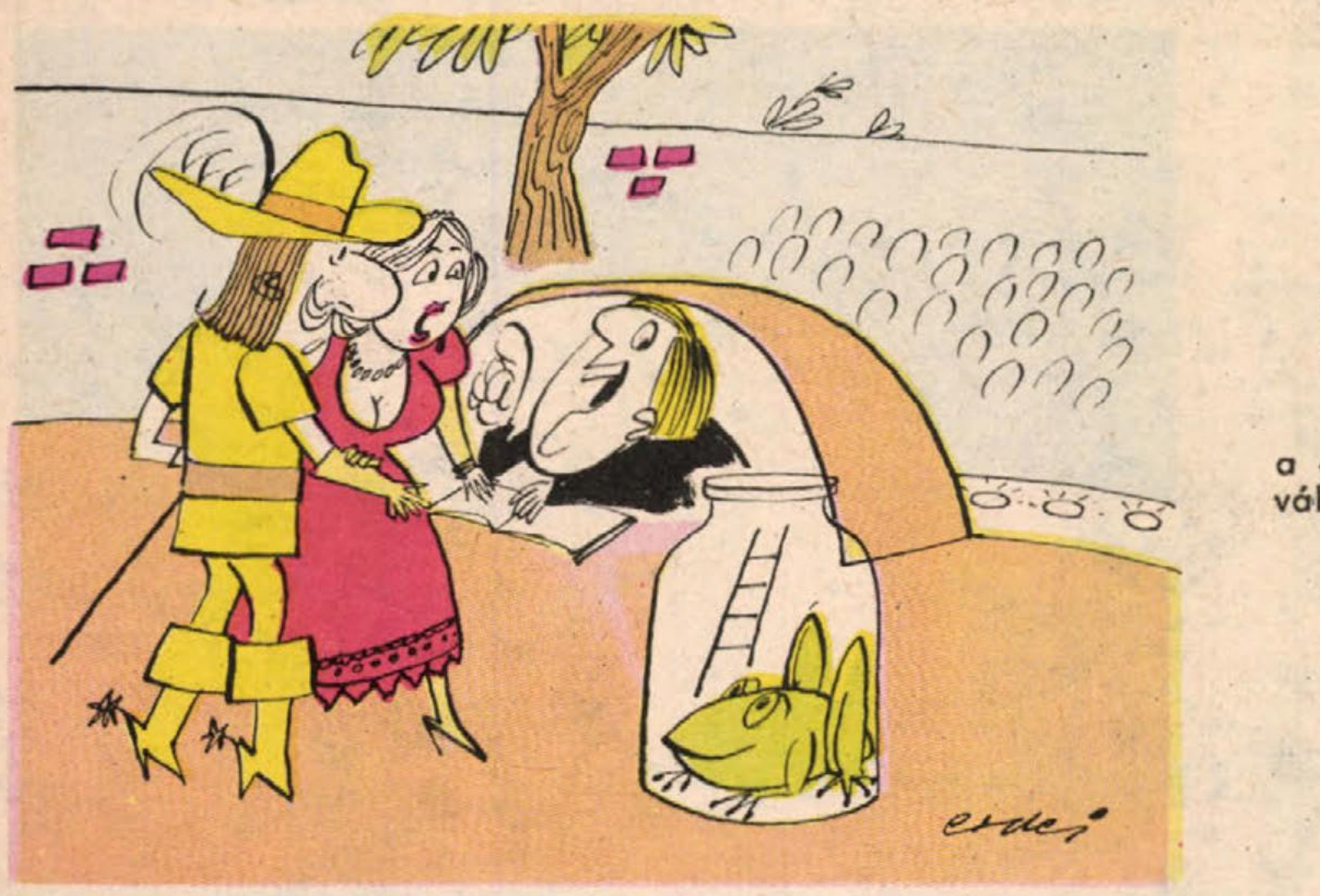

SZABADTÉRI SZÍNPADON

– Nyugalom, a derült idő tovább tart!...

KIHALÓ SZAKMÁK NYOMÁBAN

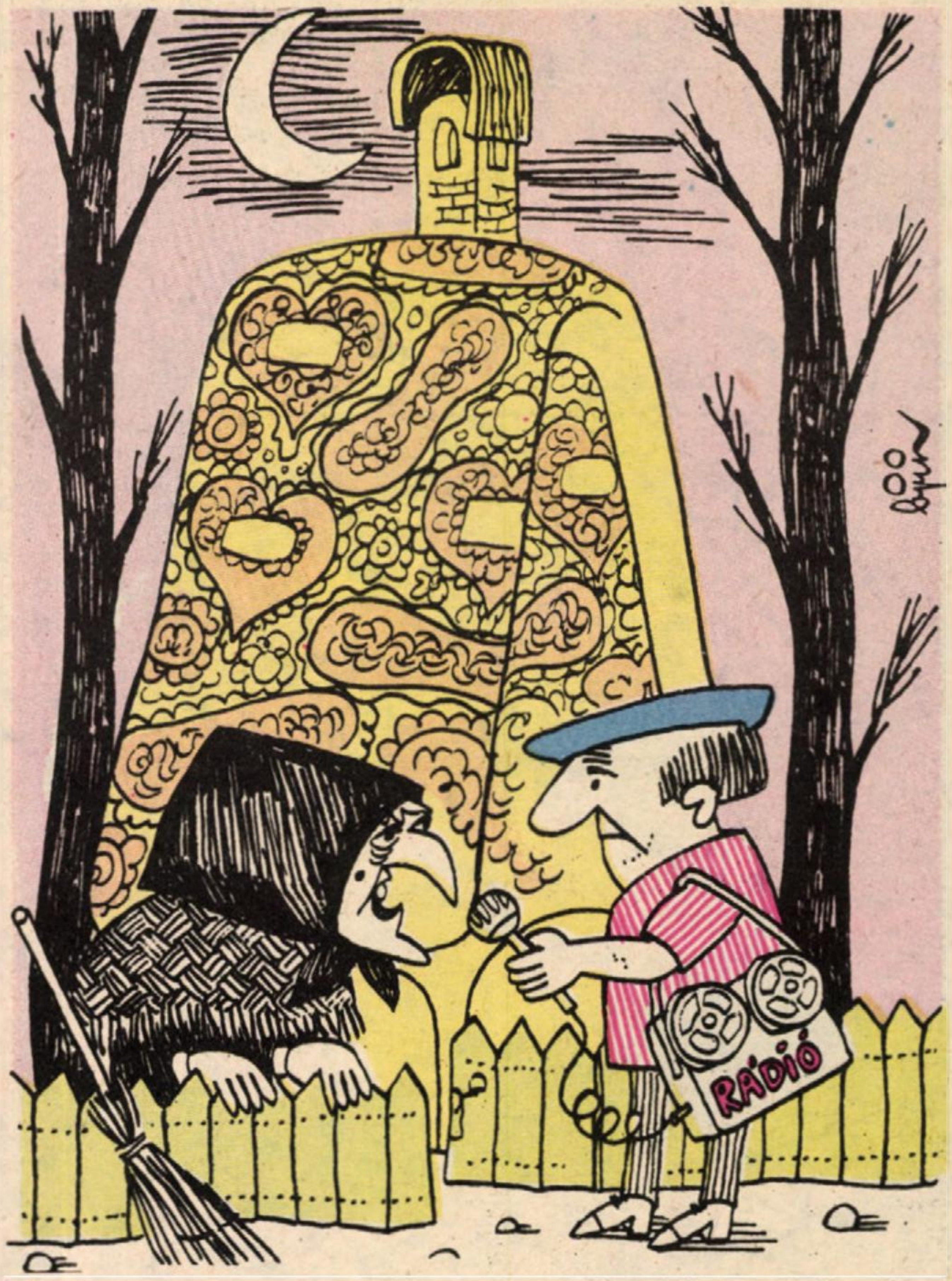

– Tudod, édes fiam, ma már a fiatalok nem jönnek vasorrú bábának...

RÉBUSZ

A 81. sz. rejtvényünk megfejtése:

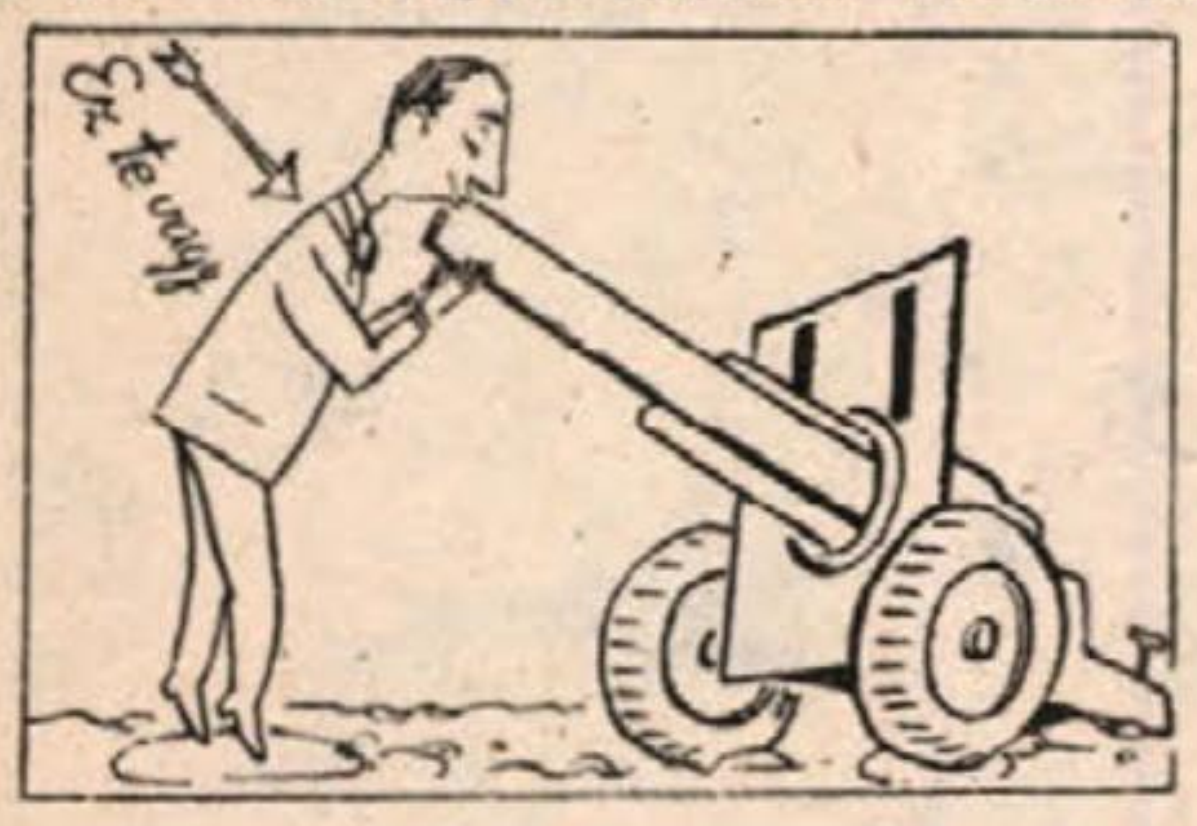

Ágyúnaszád

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Dr. Erdős Endre Bp. XIII., Fürst S. u. 51.

Ózdy Imre, Balatonfüred 3.

Vankai Jenőné, Bp. II., Vitéz u. 15/a.

83. SZ. REJTVÉNYÜNK

TR

NSF

iM

Ti

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb augusztus 8-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

SZERÉNY MŰVÉSZ

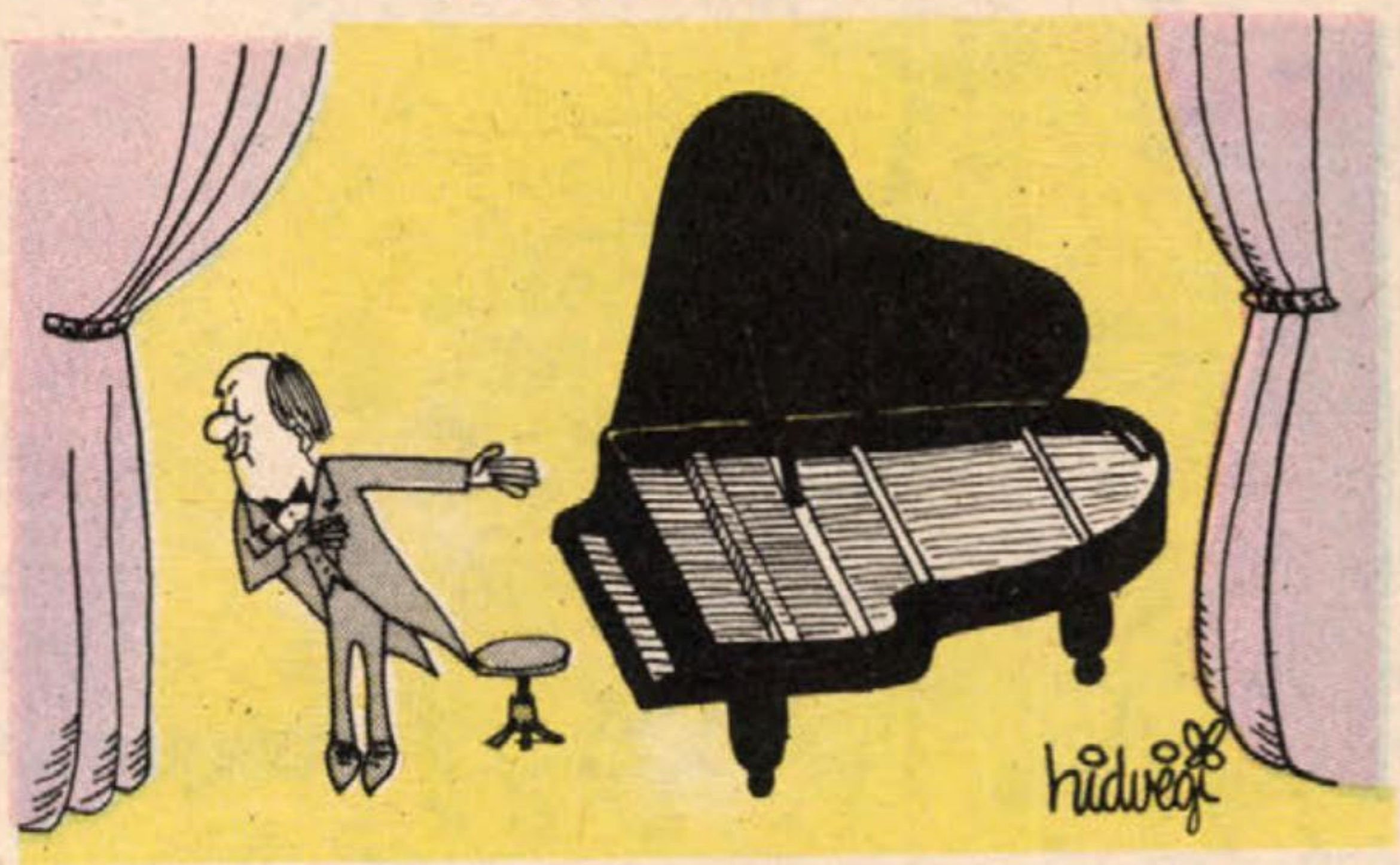

HALLATLAN ERKÖLCSBOTRÁNY

A londoni „Sunday Express" egyik legismertebb cikkírója, John Gordon szóvá teszi, hogy az exeteri egyetem női kollégiumának hálószobáiba az egyik éjszaka nyolc rendőr nyomult be, s ott nem kevesebb, mint 30 férfit talált.

Mr. Gordon hallatlannak találja az esetet. Milyen jogon merészeltek a rendőrök behatolni az exeteri diáklányok hálószobáiba? Manapság már semmi sem szent a karhatalom előtt?!

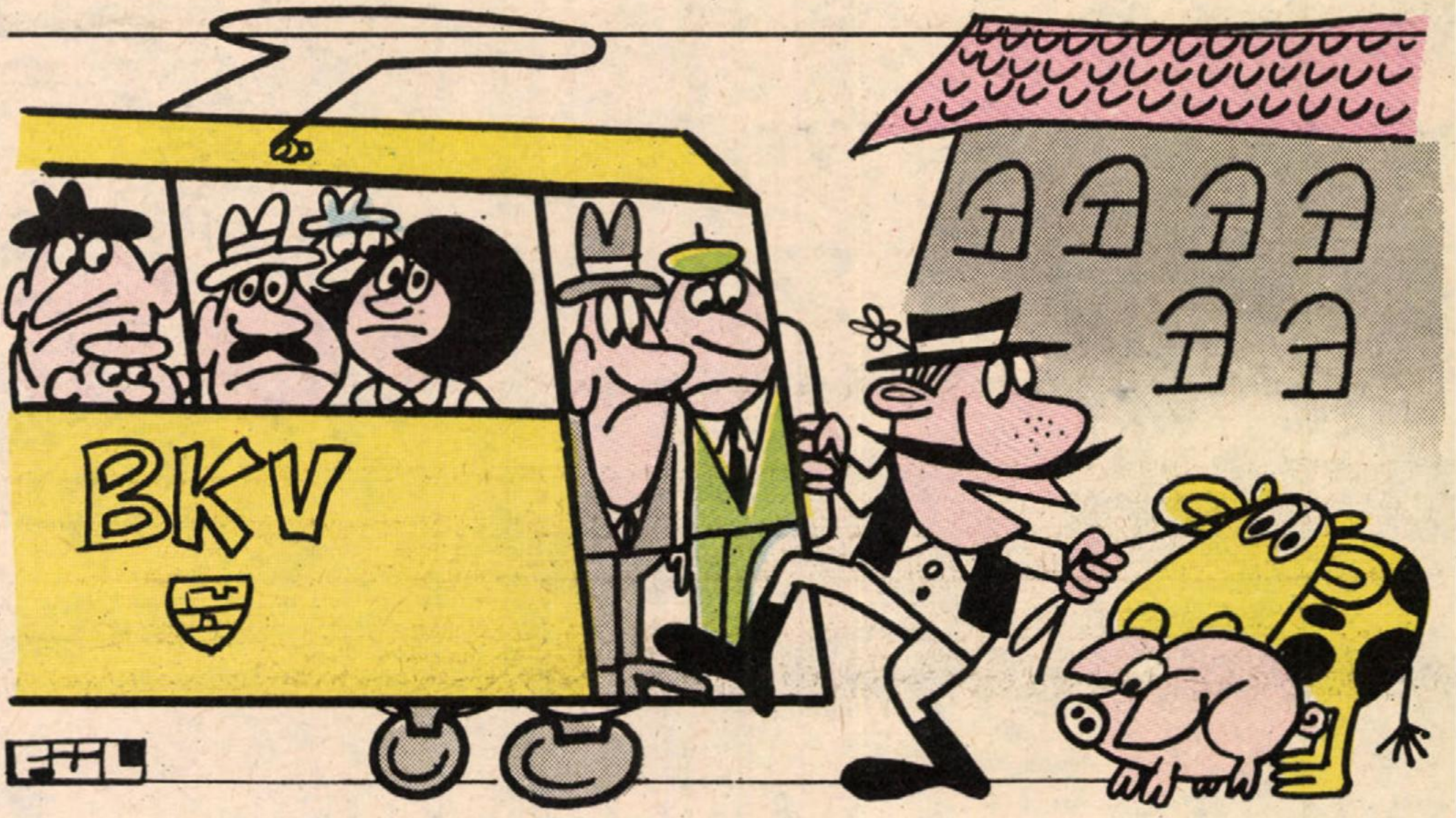

EZ AZTÁN A JÓ VILÁG

– Gyertek nyugodtan, nincs már kalauz!

BUKSI KIRÁNDUL

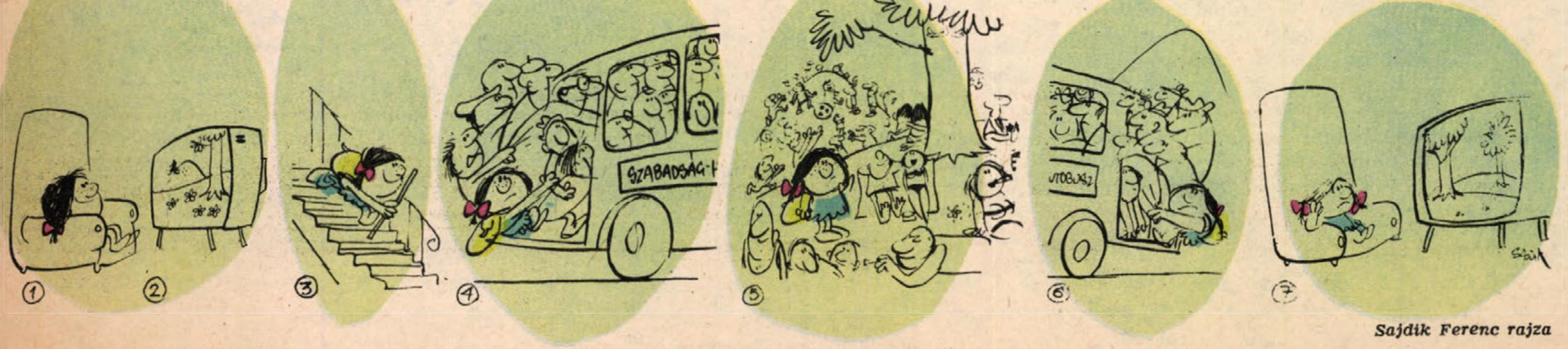

Sajdik Ferenc rajza

ÍGY JUTUNK A CSILLAGOKIG . . .

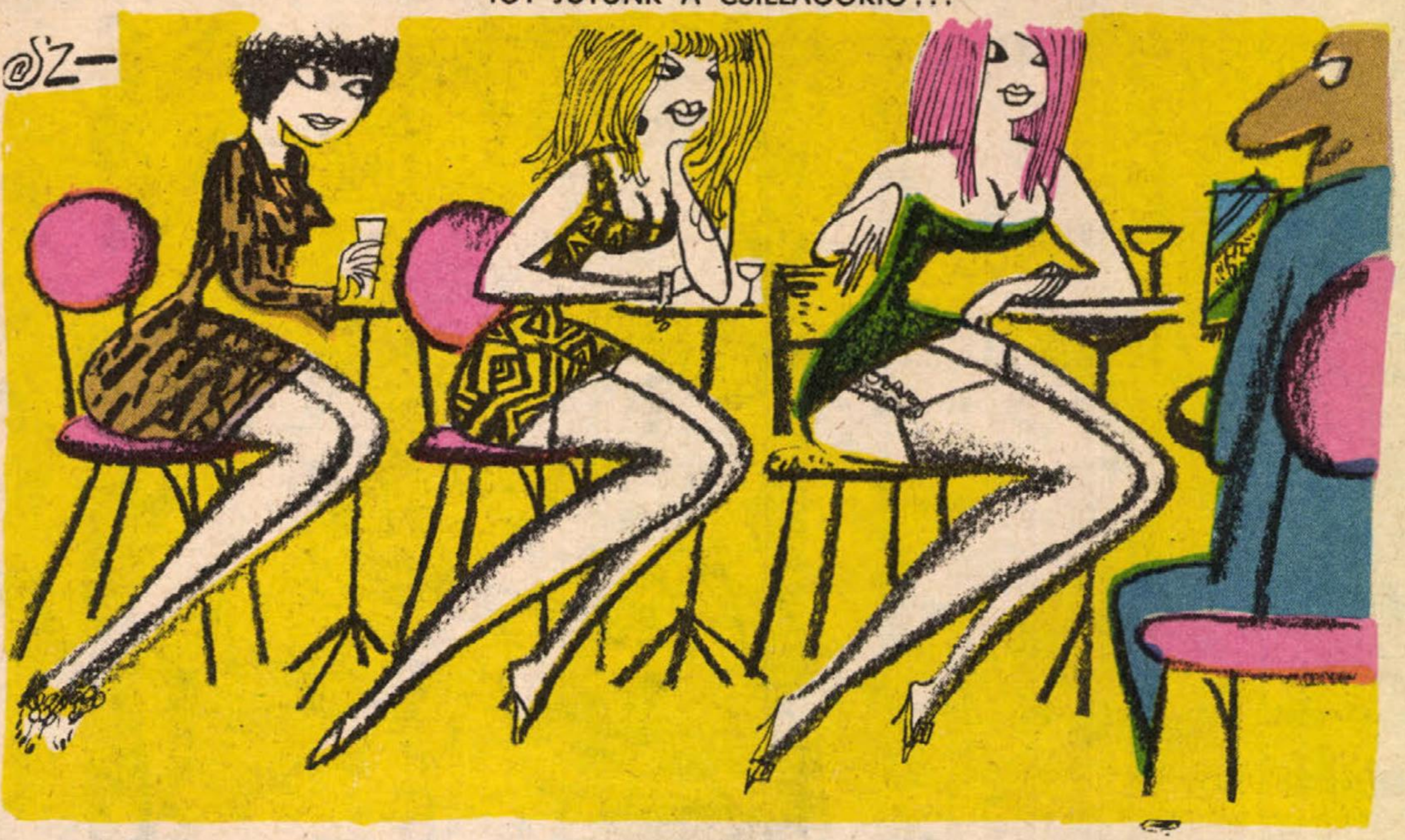

. . . egyre feljebb.

ÁLCÁZOTT JELZŐTÁBLA

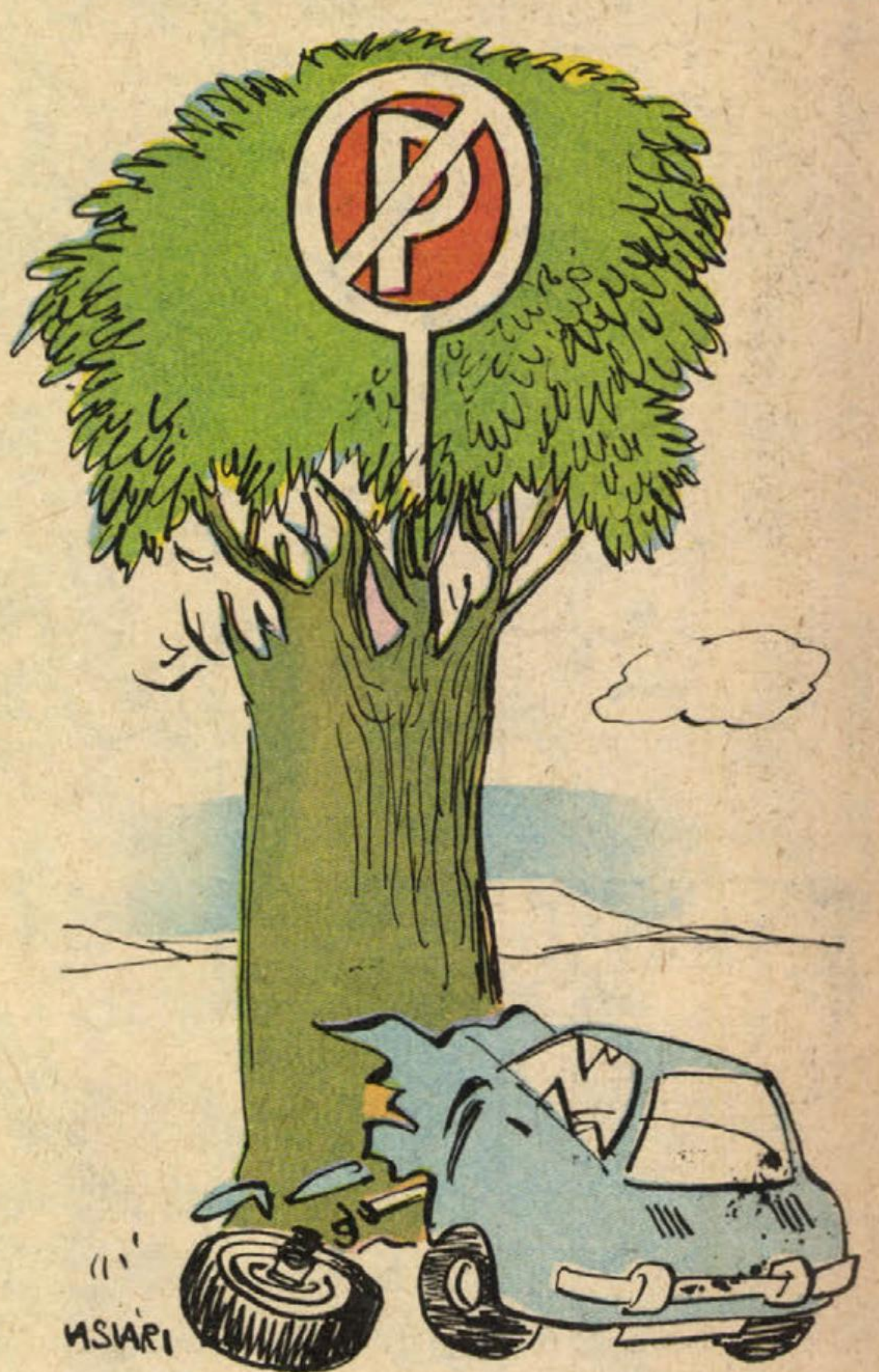

NEGYVEN FÖLÖTT

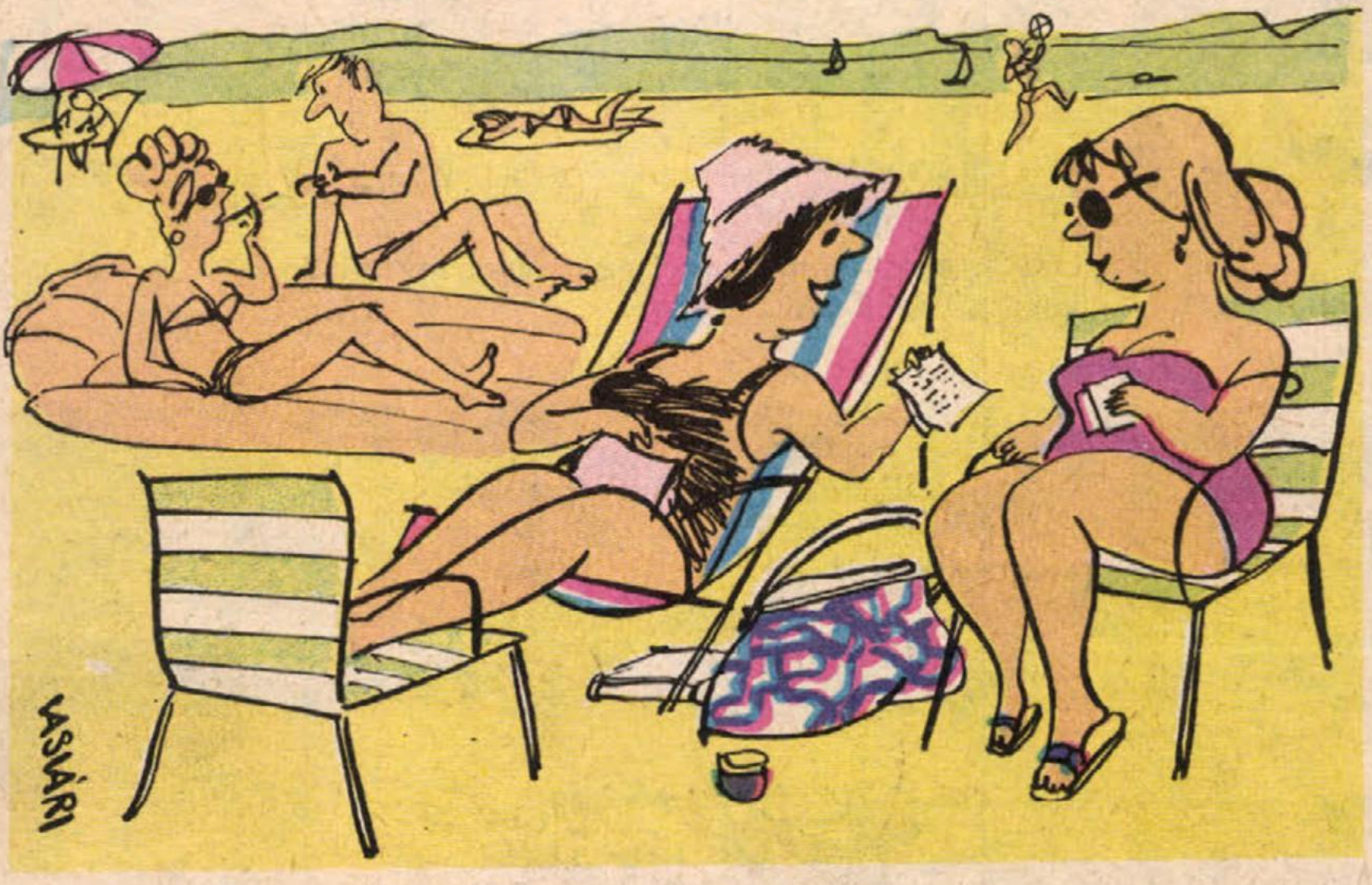

– Véletlenül nálam van a teljes vérképem . . .

GEBINES TAXI

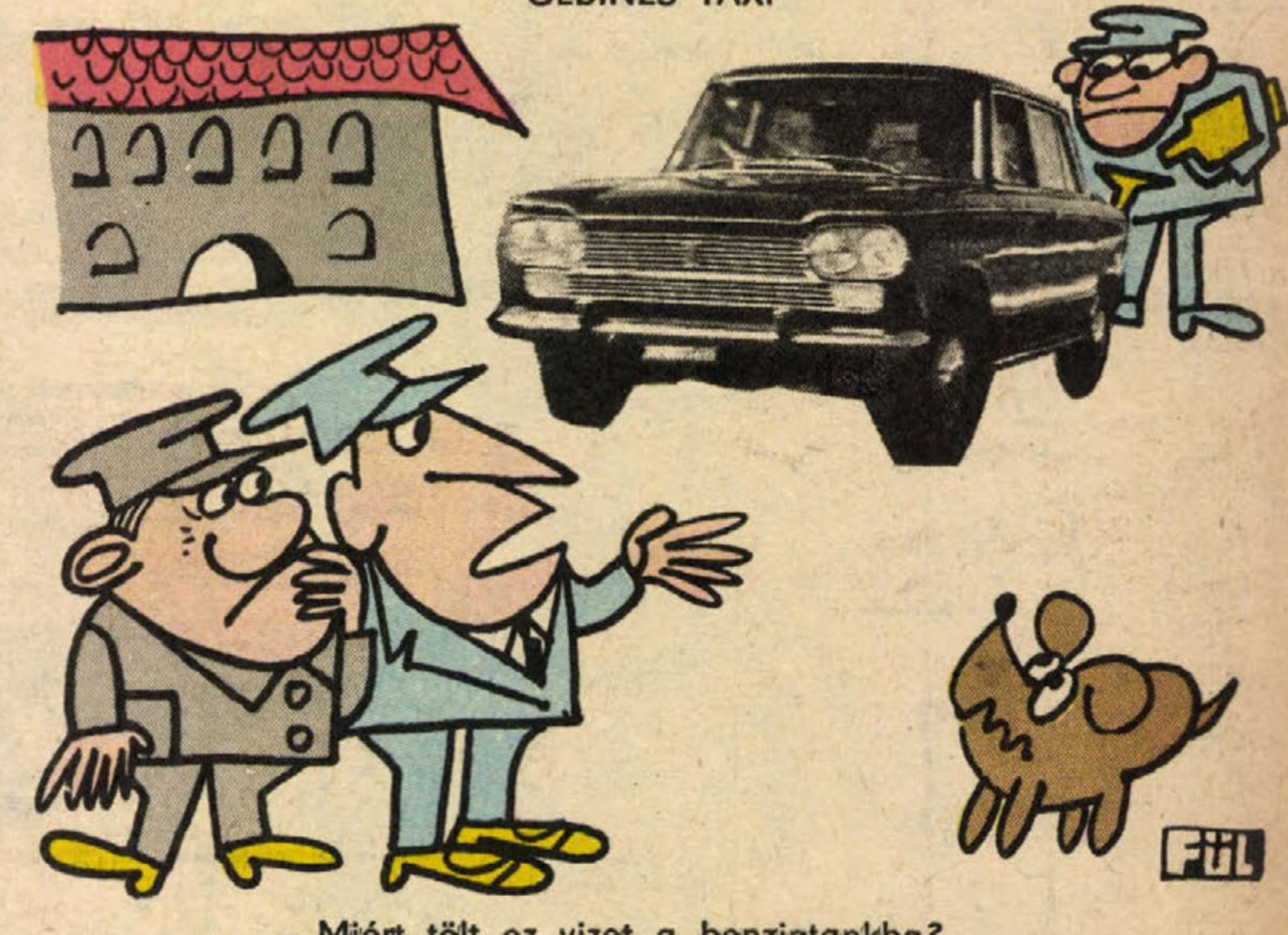

– Miért tölt ez vizet a benzintankba?
– Megszokásból. Azelőtt gebines italboltja volt.

ÖRÖK ASSZONY

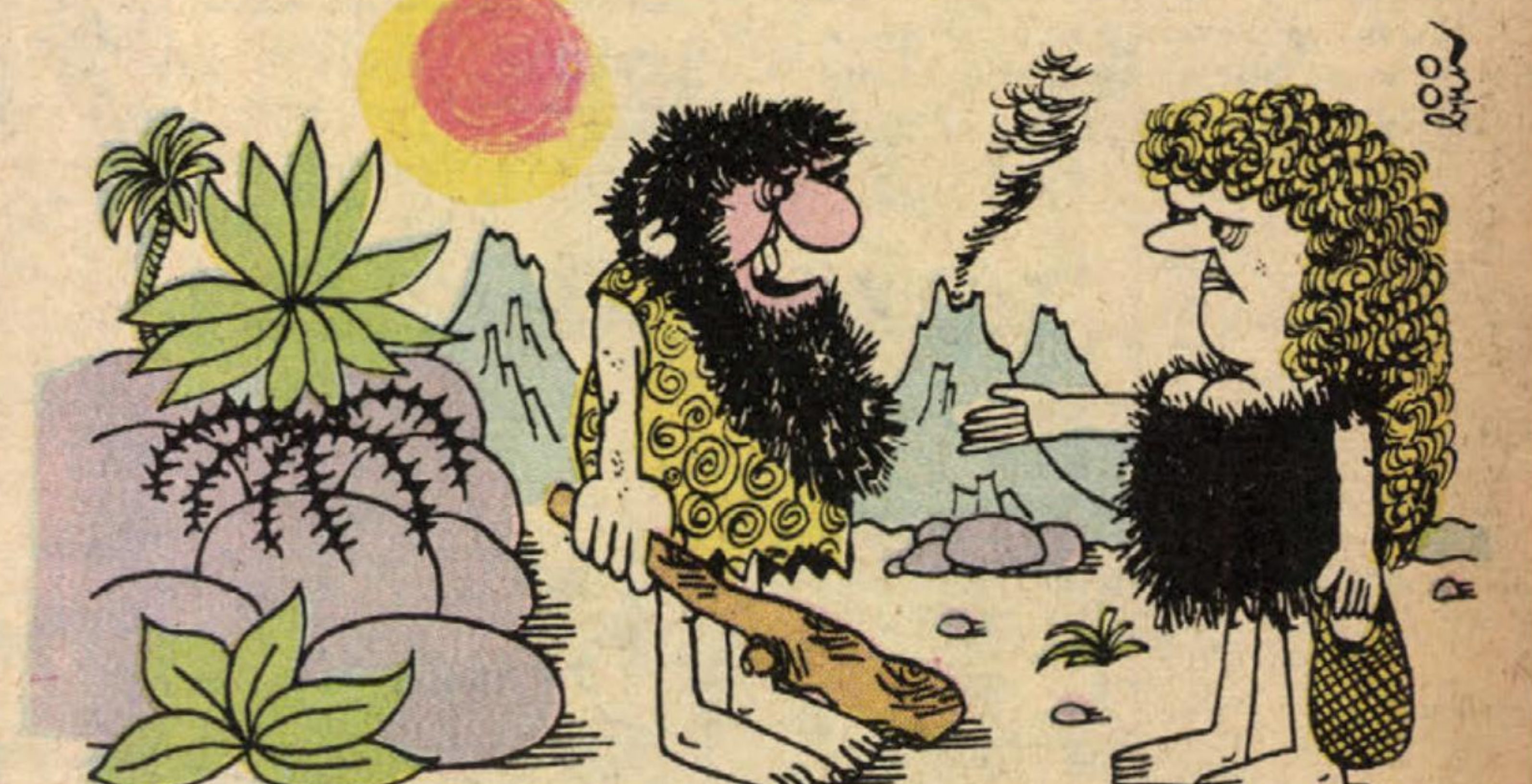

– Pénzt?! De hiszen még nem is találták fel! . . .

EZT OLVASTAM

LEGYÜNK PEDÁNSAK!

„Micsoda *prüdantéria!*" — kiált föl egy, a francia nyelvet magyarul megújító cikkíró az Esti Hírlap „Itt a budapestiek beszélnek" rovatában.

Semmiképpen sem helytelenítem, ha valaki a *„prüdáns"* szemlélet ellen lép föl. Éppen csak a pedantéria kedvéért jegyzem meg, hogy hasznosabb volna inkább a *prüdériát* vennie célba.

LEHET KÉT VEVŐVEL TÖBB?

A Magyar Nemzetben olvastam: „Elég általános szemlélet az üzletvezetőknél: *szombaton inkább tíz vevő távozzon csirke nélkül, mint két darab a nyakunkon maradjon.*"

Mi tagadás, ha üzletvezető volnék, én sem lelkesülnék föl a gondolattól, hogy két vevő esetleg a nyakamon marad. És nemcsak szombaton igyekezném ezt elkerülni.

VIGASZNAK MEGTESZI

A Hétfői Hírek egyik sporttudósításából: *„Mindössze Bene volt az egyetlen,* aki bátran belevetette magát a kemény védőfalba."

Csak semmi sápítozás! Többen aligha is lettek volna egyetlenek . . .

MAGYAROS MAGYARÁZAT

Egy sajtókommünikéből: *„Az üdülési szezonban kiemelt áruellátást biztosítunk a területnek, a lehető legteljesebb kielégítésre törekedve, amit azonban az erőforrásaink behatárolnak."*

A behatárolt kielégítés még akkor is izgalmas dolog lehet, ha a behatárolást nem erőforrások végzik, az üdülési szezonban kiemelt ellátás biztosítása közepett. Figyelmet érdemel még a „legteljesebb" szó, mely a fokozhatatlan „teljes" szó felsőfokaként azt jelenti, hogy a kielégítés *nem lesz teljes.*

Timár György

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, •142—220. — Arusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset Junior 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.3467/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre